

ရှင်မိုး

(ဆေးတက္ကသိုလ်)

အကြင်နာကြီးတို့တိမ်တိုက်တွေ

BURMESE
CLASSIC
COM

Design : Chit Sann (528)

ရှင်ပိုး (ဆေးဝါးကုသိုလ်)

အကြင်္ဂါအကြီးတိုက်ကိတ်တွေ

မပူမွေနှင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၄၆၈၀၆၀၄

ချက်နှေးဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၂၇၄၀၆၁၀

၂၀၀၇ ခုနှစ် ဝီဂီဘီအယ်

ဒုတိယအကြိမ်

တန်ဖိုး ၁၀၀/-

အုပ်စု ၅၀၀အုပ်

ဆက်ပေးသည့် . . . ဒေါ်ခင်ခင်မိ(၁၁၈၀၉) ခင်မိလှိုင်တင်ပေး

အမှတ်-၄၃/က မေလီလမ်း၊ ၇ မိုင်

မေလီကမ်းခြေမယ်၊ ရန်ကင်းတိုင်း။

ပုံနှိပ်မှု . . . ဦးကျော်လွင်(၁၅၇၇၉) စေတနာOFFSET

မေလီ(၅၉) (၁၉)လမ်း၊ ရန်ကင်း။

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပုံ!

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး
အမျှတအခြားအား တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

ပြည်သူ့လောကထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုပြုငါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။

ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ပြန်လည် ချည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံပညာညီ ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ဇေတီမီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်လစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း တက်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ စိတ်ဝင်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို မန်တားနိုင်မှု စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

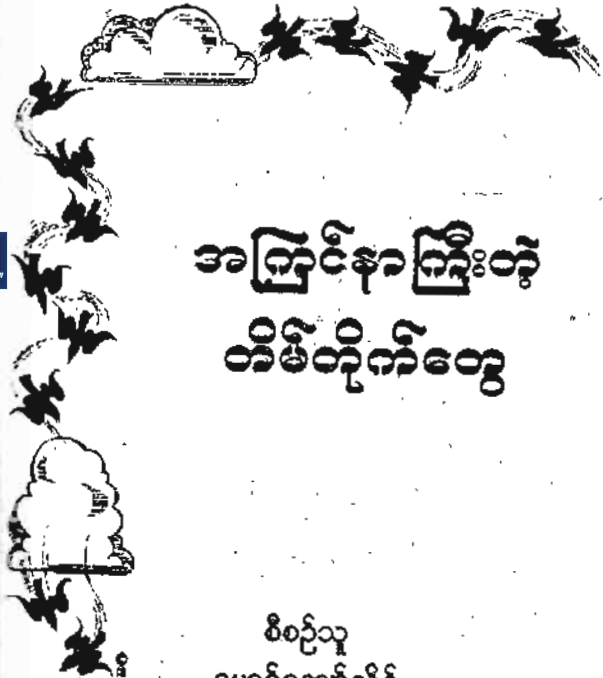
- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင်မှားရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်မြင်မှားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ဖျက်အောင် ထိန်းသိမ်း နှောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင်မှားရေး

ရှင်စိုး

(ဆေးတက္ကသိုလ်)

BURMESE
CLASSIC
.com

အကြင်နာကြီးတို့
တိမ်တိုက်တွေ

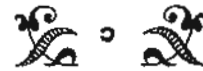
စိစဉ်သူ
မောင်ကျော်လှိုင်
စေတနာစာပေ

BURMESE
CLASSIC

အကြင်နာကြီးတဲ့ တိမ်တိုက်တွေ
အပိုင်း(၁)

နောက်ဆုံးနှစ် အပိုင်း (က) ဆေးကျောင်းသူကလေး အကွရာသည် မေလ၏ ပထမပတ် ကျောင်းတက်ရက်ကိုတော့ အင်မတန်မှ စိတ်ပျက်လှသည်။

“အင်း ... ပူပူလောင်လောင် နေရောင်နဲ့ ကျောင်းတက်ရတဲ့ ဝဋ်ဟာ ပျဲတဲတူး (Part II) ရောက်တာတောင် ကုန်ဦးမယ် မထင်ဘူး၊ ဒီနှစ် မိုးကလည်း နည်းမဲ့ပုံရတယ်၊ နေရောင် ခြည့်တောက်တောက်၊ မိုးစက်နည်းနည်း”

“ကာရန်သစ်တွေလား ဆက်ရက်ရယ် ငါ ကဗျာထဲ ထည့် သုံးပစ်လိုက်မယ်”

“အဲဒီကဗျာရူးကလဲ တစ်မျိုး နေမြင့်လေ”

အကွရာ၏ စကားဆက်ပြောခွင့် မကြိုချေ။ အိမ်ဟု သူမက ချစ်စနိုး အဖျားဆွတ်ခေါ်သော အိမ်ဆည်းလည်းက သူမ

အား ငယ်ထိပ်ကို လက်သီးဖြင့်ထု၍ တားမြစ်လိုက်သောကြောင့် ခေါင်းကို တိမ်းရှောင်လိုက်ရခြင်းကြောင့်ပင်။ ဗျစ်တောက် ဗျစ်တောက်နှင့် ညည်းညူတတ်သော၊ စကားအင်မတန်များသော၊ ကြိုတင်တွက်ဆပြီး ဖြစ်လား၊ မဖြစ်လား၊ မသိနိုင်သေးသည့် အကြောင်းအရာတွေကို စိတ်ကူးပြီး ပူပန်တတ်သော၊ မိတ်ကပ်၊ နှုတ်ခမ်းဆိုး၊ ဆေးနှင့် ဆွဲပင်တို့တို့ကို ဝါသနာထုံသော၊ ရွှေရောင်ကွင်းပါးပါး လက်စွပ်ငယ်များကို လက်ဆယ်ချောင်း အပြည့် တစ်ကွင်းကံ ပုံစံတစ်မျိုးစီဖြင့် စွပ်တတ်သော၊ ခြေချင်းဝတ်တွင် မြူအပြည့်၊ ဘယ်ထားသည့် ဖန်စီချိန်းကို ဝတ်ဆင်သော အကွရာသည် အိမ်ဆည် လည်း၏ 'ဆက်ရက်' ဟူသော တစ်ခါတစ်ရံ နောက်ပြောင်နေပါသည့် နာမည်ကိုတော့ နှစ်သက်လှသည်။

အိမ်သည် အကွရာနှင့် ပထမနှစ် ဆေးကျောင်းသူ သူ့မှာ စတင်သိကျွမ်းခင်မင်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ နာမည်ချင်းက ရှေ့စာလုံးတွေ 'အ' အက္ခရာပါတာချင်းတူ၍ ခုံနံပါတ် ငါ့လည်းငါ့ပင်ကာ ဘယ်တော့မှ မခွဲကြဲရချေ။ ပြီးတော့ ဘယ်လောက် အတန်း လစ်လစ်၊ စာမေးပွဲငယ်တွေကျကျ၊ နှုတ်ဖြေ (VIVA) တွေ ကပေါင်ဂံတိ ကပေါက်ချာဖြစ်ဖြစ်၊ စာမေးပွဲကြီး သီအိုရီ (ရေးဖြေ) ဖြေရင် ဘယ်လောက်ပဲ ခန့်မှန်းမေးခွန်းမတိုးတာတွေ ရေရောတာ တွေ မိမိ အင်မတန်မှ ကံကောင်းလှစွာ တစ်နှစ်မှ ဆပ်ပလီ (Supply) ဆိုသည့် နောက်ဆက်တွဲ စာမေးပွဲဖြေခွင့်မကြိုဘဲ လွတ်

လွတ်ကင်းကင်း အောင်မြင်သွားတတ်သည့် သူမတို့နှစ်ယောက် လည်းဖြစ်သည်။

အင်း ... အိမ်နဲ့ ဘာလို့ ဒီလောက် ခင်သွားကြသလဲ။ ငယ်ပေါင်းမဟုတ်ဘဲ ငယ်ပေါင်းတွေပမာ ချစ်ကြသလဲ၊ နားလည်ကြသလဲဆိုတာကိုတော့ နောက်မှ ပြောပြရဦးမည်။

“ပီအက်စ်အမ် (P.S.M) အရင်ဆိုတာတော့ ကံကောင်းပါရဲ့၊ တစ်လခွဲလောက် နားထားသမျှလေးတွေ အပင်ပန်းဆုံး ပို့စတင် (Posting) နဲ့ ကြိုလိုက်ရတော့ နည်းနည်းသက်သာ သွားတာပေါ့၊ နို့မို့ ဖိုင်နယ်လ်နီးမှ ရောက်ခဲ့ရင် ငါတော့ ထိုင် ဝိုမလား မသိဘူး၊ နေစမ်းပါဦး အခု ဘယ်သွားရမှာလဲ၊ ငါတို့ရဲ့ 'သ' တွေ၊ 'အ' တွေလည်း ဖာစ်ယောက်မှ မတွေ့ပါလား၊ သူတို့နဲ့နေမှ ငါတို့ ဘယ်သွားရမယ်ဆိုတာ သိမှာပေါ့၊ တော်ကြာ ငါတို့နှစ်ယောက်တည်း ယောင်ချာချာ ဖြစ်နေဦးမယ်”

ထုံးစံအတိုင်း အကွရာသည် စကားရှည်ရှည်တွေ ဆက်တိုက်ပြောချပြန်သည်။ ဆေးကျောင်းရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း နာမည်ချင်းက ရှေ့စာလုံးတွေ၏ အက္ခရာများအတိုင်း ခုံနံပါတ်စီကြရာ 'အ' အုပ်စု နာမည်ထိပ်ဖျားပိုင်ရှင်များသည် 'သ' အုပ်စုနာမည် ထိပ်ဖျားပိုင်ရှင်များနှင့် အမြဲတမ်း ဂရုမ် (Group) တူကြလေသည်။ ကျောင်းလှေကားကလေးမှာ နှစ်ယောက်သား ငြိမ်ငြိမ်လေးထိုင်ကာ

လာသမျှ ကျောင်းသားတွေထဲမှ ကိုယ့်အုပ်စုနှင့်နီးသော လူကို အမောတကော ရှာဖွေသည့် မျက်လုံးများဖြင့် အကွေ့ရာနှင့် အိမ်တို့ ကျောင်းစတက်ရသော ပထမနေ့ကို စတင်ကြသည်။

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ဟိုမှာ ငါတို့အုပ်စုက ကောင်တစ်ကောင် တော့ လာပြီ၊ မေးကြည့်မလား။”

“နင်မေး။”

အိမ်က လူလည်ကျစွာ အကွေ့ရာကို မေးခိုင်း၏။ အကွေ့ရာက မမေးချင်ပေ။ သူမကို အနည်းငယ် အိမ်ကလီ လုပ်ပူးသော သူငယ်လေး ဖြစ်နေ၍ပင်။

“အံမယ်... သိလျက်သားနဲ့၊ နင်မေး ... ငါ့ကို ချောက်မချနဲ့။”

“ဘာဖြစ်လဲ ဘယ်သွားရမလဲ မေးတာပဲ၊ သူ့ကို ဇာတ်လမ်း ရှာတာမှ မဟုတ်တာ နင်မေးလိုက်၊ မမေးရင် ဒီတစ်မနက် လုံး ဒီနားမှာပဲ ထိုင်ရက်နိုးမြင်တယ်၊ ပါမောက္ခချုပ် ရောက် လာရင် လှေကားမှာ ထိုင်ခြင်းအမှုကြောင့် အဆူခံရကိန်း မြင်တယ်”

“သူ့... မမေးလည်း တခြားသူ မေးလိုရသားပဲ၊ ငါတို့ရဲ့ ဆရာကြီး အောင်သန့် လာနေပြီ၊ သူ့အဆူခံပြီး မေးလိုက် မယ်”

အင်မတန် အတန်းလစ်သော၊ ဆေးရုံလစ်သော အကွေ့ရာတို့ နှစ်ယောက်ကို ကြည့်မရစွာ အမြဲတစေ ဆုံးမဩဝါဒ

ခြေတတ် ဆူပူတတ်သော အောင်သန့်အား မျက်နှာချိုသွေး၍ မေးလိုက်၏။ ထင်သည့်အတိုင်း အချိန်စာရင်း အသေအချာ မကြည့်ရကောင်းလားဟု အနည်းငယ် ရေရွတ်၍ ပီအက်စ်အမ် အတွက် ဘယ်မှ မဲသွားရခင် လက်ချာအရင်ယူရမည် ဟူသော အဖြေကို ရလေသည်။

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ နေဦး အောင်သန့်ရဲ့၊ လက်ချာ ဘယ်မှာ သင်မှာလဲ”

“လိုးဝါး lowerမှာပေါ့၊ လိုးဝါးမှာ အခု ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့တော့ လေ၊ ကိုးနားရီ လက်ချာစမှာ မသိဘူးလား၊ အဲဒါကြောင့် နင်တို့ကို ပြောတာပေါ့၊ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ဘယ်နေရာမှ စေ့စေ့စပ်စပ် မသိဘူး၊ အကွက်ကျကျ မရှိဘူး။”

“မိန်းကလေးတွေက စေ့စေ့စပ်စပ် အကွက်ကျကျ ရှိတယ် ဆိုတော့ ယောက်ျားလေးတွေက မစေ့စပ်ဘူး၊ အကွက် မကျဘူးပေါ့နော်”

“ဟဲ့ ...”

အကွေ့ရာသည် အောင်သန့်၏ ဆူပူခြင်းကို အမှတ် မရှိစွာ ထပ်မံ နောင်ပြောင်လိုက်လျှင် အိမ်က မနေသာတော့ဘဲ ဝင်ဟန့်ရ၏။ ထို့နောက် ခါးကိုင်းကိုင်း၊ မျက်မှန်ထူထူ၊ ကျော ဖိုးအိတ် ခပ်ကြီးကြီးဟူသော ဂုဏ်ထူးများ ပိုင်ဆိုင်သည့် အောင် သန့်၏ နောက်မှ ခပ်ကုပ်ကုပ် ဝင်လိုက်လာရလေသည်။

လမ်းမတော် ဆေးကျောင်းတွင် ဝင်ဝင်ခြင်း အပေါက်
ဦး တွေ့ရသော သီရေတာအား Lower Lecture Theatre ဟု
ခေါ်ကြလျက် လှေကားမှ တစ်ဆင့်တက်ပြီး စတော့ရသော သီရေ
တာအား Upper Lecture Theatre ဟု ခေါ်ကြလေသည်။ ထို
သီရေတာ စာသင်ခန်းအပြင် အခြားသော သီရေတာများလည်း
ရှိပါသေးသည်။ အဲဒါတွေတော့ နောက်များမှာ အကွရာ၏ ဖြစ်
စဉ်များ ပြောပြရင်းဖြင့် သိလာပါလိမ့်မည်။

အကွရာသည် သူမ၏ ကံကြမ္မာကို မသိသေး၍
ထိုသို့သော အောင်သန့်၏ အဆူအပူကိုခံပြီးချိန်အထိ စိတ်ပေါ့ပါး
လွတ်လပ်နေခဲ့တာပဲ ဖြစ်မည်။ အမှန်က အကွရာသည် သူမအား
စောင့်ကြိုနေမည့် မျက်ဝန်းတစ်စုံပိုင်ရှင်သည် သူမ တက်ရမည့်
အောက်ဘက် စာသင်ခန်း သီရေတာတွင် ရှိနေကြောင်း မသိသေး
၍ ဖြစ်လေသည်။ သာဒုံအမ်ဘီ (တတိယနှစ်ဆေး) ကျောင်းသူ
ဘဝကပင် ကျင်လည်ခဲ့ရသော ကျောင်း၏ အနေအထားကို အကျွမ်း
တဝင် ရှိနှင့်ပြီးသည်မို့ သူမ ဝင်ရောက်ရမည့်အခန်းကို ခပ်အေးအေး
ဝင်လာခဲ့၏။ ခုနက မတွေ့ရသော 'သ' အုပ်စု 'အ' အုပ်စုတွေက
အခုတော့ အခန်းထဲမှာ ပြည့်နှက်လို့နေသည်။

“ဟင် ... လူတွေတောင် အတော်စုံနေပြီ၊ ငါတို့နှစ်ယောက်
အပေါက်ပမှာ ထိုင်စောင့်နေရဲ့သားနဲ့ ဘာလို့ မတွေ့တာလဲ၊
ကေန္တ ကိုယ်ရောင်ဖျောက် ဝင်လာကြတယ်ထင်တယ်”

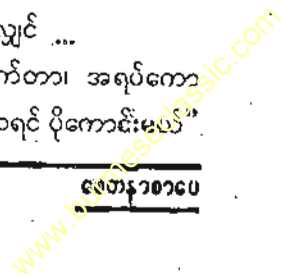
“အေးလေ”

အိမ်၏စကားကို ထောက်ခံလျက် ထုံးစံအတိုင်း
လှပြည့်နေသော အခန်းတစ်ခု၏ ရှေ့တည့်တည့်မှ ဝင်လာသူမှန်
သမျှ ကြည့်ကြသည့်အကျင့်ကို ဖျောက်ဖျက်မရသေးသော အတန်း
သားချင်းများသည် မြင်ဖူးပြီးသား မျက်နှာများကို မျက်တောင်
မခတ် လိုက်ကြည့်ကြပြန်သည်။ အင်း၊ ဘာကြောင့် ကြည့်သလဲ။
တစ်ခုတော့ ပြောရဦးမည်။ အကွရာက ရှိုးများပြီး လမ်းလျှောက်
ဘိုင်း ချူသံတချွင်ချွင် မြည်နေအောင် ကချင်လွယ်အိတ်မှာလည်း
ငွေချူတွေ အပြည့်တပ်ထားတာကြောင့် ဖြစ်မည်။ ပြီးတော့ အိမ်
ဆည်းလည်းက ကျောပိုးအိတ် အလှအပများကို သူများထက်ထူး
အောင် ဒီဇိုင်းဆန်းတွေ လွယ်တတ်၍တည်း။

ရှေ့မှာ မထိုင်ချင်သော အကွရာတို့အတွက် နောက်
ဆုံးမှရောက်သူတို့ ထုံးစံအတိုင်း အရှေ့ဆုံးခုံမှာ ထိုင်ရလေသည်။
အဲသည့် အချိန်ထိပါပဲ။ အကွရာဟာ သူမကို လိုက်ကြည့်နေတဲ့
မျက်ဝန်းတစ်စုံကို မတွေ့မိသေးပါ။ အပေါင်းအသင်းများသူပီပီ
ဟိုလူ့ပြုံးပြု၊ သည်လူ့နှုတ်ဆက်။ ထိုအချိန်မှာ ထိုမျက်ဝန်းတစ်စုံ
မိုင်ရှင်၏ အရှေ့မှာ ထိုင်နေသော သူငယ်ချင်းက ...

“အကွရာ ရှင် ပိုလှလာသလိုပဲ”

ဟု လှမ်းနောက်ပြောင်လိုက်လျှင် ...
“ဟယ် ... ဟုတ်လား၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ အရပ်ကော
ပိုမြင့်မလာဘူးလား၊ အဲဒါပါ ထည့်ပြောရင် ပိုကောင်းမယ်”

ဟူ၍ သူမ၏ ဗီဇအတိုင်း ပြန်လှည့်ပြောလိုက်၏။
အို ... တကယ် ... တကယ်ပါ။ အဲသည် အခိုက်
အတန်ကလေးပဲ အကွရာကို မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေတဲ့
မျက်ဝန်းတစ်စုံကို စိုက်ခနဲ ဆုံစည်းလိုက်ရတာပဲ။ သူဟာ မြင်နေ
ကျထဲက မဟုတ်တာ ချက်ချင်း သတိပြုမိသွားပါသည်။ သူ
ကျောင်းသားသစ်ပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့ သေသေချာချာ စိုက်ကြည့်
နေတာလဲ။ ထားပါ ကျောင်းသားသစ်မို့ စိုက်ကြည့်တယ်ပဲထားပါ။
အကွရာက ဘာဖြစ်လို့ အဲသည်မျက်ဝန်းတွေကို ရင်ထဲမှာ စူးခနဲ
နေအောင် ရှက်သွားချင်ရသလဲ။ အကွရာလို ရှိုးခပ်များများ
လှတပတလေးကို သည်လို ငေးကြည့်ကြသူတွေ မနည်းပါဘူး။
သို့သော် အကွရာသည် အင်မတန်မှ ထူးဆန်းစွာ ထိုမျက်ဝန်းကို
တော့ ရှက်သတဲ့၊ ရင်ခုန်သတဲ့။ ပြောလက်စ စကားတောင်
တန်ခနဲနေအောင် ရပ်မိလျက် မဆိုင်းမဟွ ခေါင်းလှည့်ရှောင်မိ
သတဲ့။ အင်း၊ အကွရာ သည်လို ရှောင်ပစ်လိုက်လို့ စိတ်ဆိုးသွား
မလား မသိချေ။

ထားလိုက်ပေါ့ ဘာဖြစ်သလဲ။ စိတ်ဆိုးရင် လဲဆွေ
ဟု အကွရာသည် အရင်ကလို မာနတွေ ပြန်ကြီးပစ်လိုက်ပါ
သည်။ သေချာတာတစ်ခုကတော့ အကွရာဟာ အဲသည်မျက်ဝန်း
တွေကို အမြဲ မှတ်မိသွားတာပဲ ဖြစ်သည်။ အံ့ဩလေစွ။ ခဏလေး
မြင်လိုက်ရတာ တကယ် ... တကယ် ... စက္ကန့်ပိုင်းလောက်ပဲ။

ရင်ထဲမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာက ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ဖူးတဲ့ မျက်ဝန်းလိုပဲ
ခံစားရတယ်။ သူ့ကို နောက်ကြောခိုင်း ထိုင်လိုက်ရသော်လည်း
သူမနှင့် ငါးလိုင်းလောက်ခြားသော အမြင့်တစ်နေရာမှ စိုက်ကြည့်
နေနိုင်သည့် မျက်ဝန်းတစ်စုံက သူမနဲ့ နီးကပ်လွန်းသည့်ပမာ။

“ကျောင်းသားသစ် ရောက်နေတယ် အိမ်ရေ”

မနေနိုင် မထိုင်နိုင် ပြောမိ၏။ အိမ်က သိပ်စိတ်မဝင်
စားချေ။ နှစ်စဉ် ကျောင်းစတင်တိုင်း သူမတို့၏ ဆေး (၁) သို့
ဆေး (၂)မှ ပြောင်းလာသူ၊ မန္တလေး ဆေးတက္ကသိုလ်မှ ပြောင်း
လာသူတွေ တစ်ယောက်နှစ်ယောက် ရှိတတ်စမြဲဖြစ်ပြီး ထိုသူတို့
ဟာ မကြာခင် သီလာရမည့်သူတွေ ဖြစ်၍ပင်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ
ဆိုတော့ နောက်မှ ဝင်လာသူများသည် နာမည် ရှေ့အကွရာများဖြင့်
ခုံနံပါတ် မစီဆေးဘဲ နောက်ဆုံး ခုံနံပါတ်များကို လက်ခံရရှိသူများ
ပီပီ တစ်နှစ်ပတ်လုံး သူမတို့နှင့် ဆုံတွေ့ကြ၍ မကြာခင် ရင်းနှီး
ကျွမ်းဝင်သွားရတာကြောင့်ပဲ ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်နှစ် စတင်တော့ သူတို့ဟာ သူတို့ရဲ့
နာမည်အကွရာအတိုင်း ခုံနံပါတ် ပြန်စီပေမဲ့ အပေါင်းအသင်း
ဆုံသော အကွရာနှင့် အိမ်ကိုတော့ အခင်အမင် မပျက်ကြပေ။
အကွရာဟာ ခါတိုင်းဆိုရင် အဲသည်လောက် စိတ်ဝင်စားလှတာ
မဟုတ်ပေမဲ့ အခုတော့ ထိုစူးရှသည့် မျက်ဝန်းတွေကို ရင်ဆိုင်
လိုက်ရ၍ စောစောစီးစီး သိခွင့်ရချင်သတဲ့။

၁၆

ရှင်မိုး (ဆေးတက္ကသိုလ်)

အင်း၊ ခုံနံပါတ်အလိုက် ရိုးလ်ကောလ် မခေါ်ဘဲ နာမည်ခေါ်ရင်တော့ သူ့နာမည် သိနိုင်ကောင်းရဲ့။ နေ့စမ်းပါဦး နောက်မှ သိတော့ရော ဘာဖြစ်သလဲ။ ဘာမှတော့ မဖြစ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ အကွဲရာသည် အခုချက်ချင်း သိချင်နေတာတော့ အမှန်ပဲ။ အင်မတန် စပ်စုတဲ့ မိန်းကလေးပဲနော်။

“အကွဲရာ ... ရှင် တီဗီမှာ ကတာတွေ့တယ်နော်၊ အရမ်း လှတာပဲ။ သုံးပုဒ်တောင်လွင့်တယ်၊ မြဝတီကလည်း အက လွင့်တယ်နော်၊ ရှင့်ကို မိမိဝင်းဖေရယ်၊ ဟေမာနေဝင်းရယ် ဆိုပေးတယ်နော်”

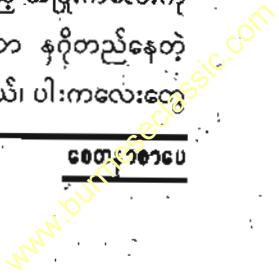
အကွဲရာ၏ နောက်ဘက် တစ်ခုကျော်မှ သူငယ်ချင်း က သူမ၏ ခပ်ကျယ်ကျယ်အသံဖြင့် မေးမြန်းလျှင် နောက်ဘက် လှည့်ခွင့်ရ၍ ကျေနပ်ဝမ်းသာခြင်းကို မငြင်းချင်။ ဘာဖြစ်လို့မှန်း မသိအောင် ပီတိဖြစ်လျက် ခါတိုင်းထက် ပိုမိုလှပအောင် ပြုံးကာ နောက်ဘက်လှည့်၍ စကားများဖို့ ပြင်ဆင်လိုက်သည်။ ဆွေချာတာ က မကြာခဏ ကြည့်ချင်သော မျက်ဝန်းတစ်စုံကို ခိုးကြည့်မိမှာပဲ ဖြစ်သည်။

ကျေးဇူးပဲ မိန်းကလေးရေ၊ ခပ်တိုးတိုးကလေး တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်မိပြီး ဘယ်သူများ မြင်သွားသလဲဟု မိုးရိမ်သွားခဲ့သည်။ တော်ပါသေးရဲ့။ သူ့ကို ဘယ်သူမှ သတိမထား မိချေ။ ပြီးတော့ သူ့လို အသစ်တစ်ယောက်ကို ဘယ်သူမှလည်း ကောင်းစပြောပြီး ခင်မင်ရင်းနှီးဖို့ မကြိုးစားကြသေးချေ။

“ဟင်... ရှင် ဒီနှစ်မှ တွေ့တယ်လား၊ ငါက မနှစ်ကတည်း က ကတာလဲ၊ မနှစ်ကဆို လေးပုဒ်တောင် လွင့်တယ်”

“မနှစ်က ကျုပ် တရားစခန်း ဝင်နေတယ်လေဟာ၊ နောက်ပြီး တီဗီလည်း ကြည့်လေ့ကြည့်ထမ မရှိတာ၊ ဒီ နှစ်မှ အကတွေ့ စိတ်ဝင်စားပြီး စောင့်ကြည့်လို့ တွေ့တာ”

သူမသည် အခန်းထဲ စဝင်လာကတည်းက သူမ နှုတ်ခမ်းဖျားတွင် တင်ထားသော လှလွန်းသည့် အပြုံးကလေးကို ခုထိ မဖယ်သေး။ မှန်တာပြောရရင် သူမဟာ နှုတ်တည်နေတဲ့ အလှထက် ပြုံးလိုက်တဲ့အလှက ပိုပေါ်လွင်တယ်၊ ပါးကလေးတွေ

မို့တက်ပြီး မျက်ဝန်းကလေးတွေ မှေးစင်းသွားပုံက ဘယ်အပြုံးနဲ့ မှကို မတူတာ တကယ်ပဲ သည်လောက်လှတဲ့ အပြုံးမျိုး မတွေ့ဖူးပါ။ သူမရဲ့ မေးစေ့ချွန်ချွန်ကလေးက ဆွဲဖျစ်ချင်စရာကောင်းလှသည်။

ဒါ မကြံကောင်း မကြံစည်ရာတွေပဲဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင်နေသော်လည်း သူမ၏ စကားလှည့်ပြောဟန်နှင့် ထာဝရ မပျောက်သော အပြုံးကို စက္ကန့်မလပ် ငေးကြည့်ချင်သည်။

ပြီးတော့ သူ့ကို အရင်ဆုံးကြည့်လိုက်တဲ့ အကြည့်ကလေး အဲသည် အကြည့်ကလေးက အတော်လေး ရင်ခုန်စရာကောင်းတာပဲ။ နေစမ်းပါဦး ဒါ ဘာရင်ခုန်စရာ ရှိသလဲ။ သူမက သူ့ကို အသစ်ဟူသော အမြင်နဲ့ စူးစမ်းတာပါ။ ဒါဟာ ရူးသွပ်မှုပဲ။

သူမက ခေသူမဟုတ်ချေ။ တိမိမှာ အက မင်းသမီးအဖြစ် လူသိများနေသူ ဖြစ်လိမ့်မည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုလျှင် သူမ ဝင်လာတာနဲ့ ကောင်ကလေးတချို့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်၊ ကောင်မလေးတွေ အချင်းချင်း လက်တို့၊ ပြီးတော့ သူမနဲ့ တခြားကျောင်းသူတို့ရဲ့ စကားအပြောအဆိုအရ ဓန့်မှန်းလို့လည်း ရသေးသည်။ သူ ကျင်လည်ခဲ့ရာ ဆေး (၂) ပတ်ဝန်းကျင် မဟုတ်၍ ယော (၁) နယ်မြေသည် သူ့အတွက် အရာရာက အစိမ်းသက်သက် ဖြစ်နေခဲ့သည်။

'အကွရာ' တဲ့၊ နာမည်ကလေးက ဆန်းလှချည်လား။ သူ့နာမည် အကွရာစဉ်အရဆိုလျှင် သူမနဲ့ အလှမ်းဝေးသော နာမည် ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူက ကျောင်းသားအသစ်မို့ အခု ဆရာ သူမတို့နှင့် တစ်နှစ်လုံး အတူတူ ပို့စတင် ဝင်ရမည်။ ဘျူတိုရီယာယံ၊ ပရက်တိကယ်တွေ တူမည်။ နောက်နှစ်တော့ အင်း၊ နောက်နှစ်တော့ ဟာ ... ဘာတွေ တွေးနေမိပြန်တာပါလိမ့်။ ဇွတ်စရာကောင်းလိုက်တာ။ သူမမှာ သက်ဆိုင်သူ ရှိနေလျှင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ သူကရော လှလို့ ငေးမိတာနဲ့ သူမကို ချစ်တာပါဟု ပြောလို့ရနိုင်မလား။ သူက သူ့အဖြစ်ကို သူ ပြန်ဆန်းစစ်ရပြန်သည်။

လက်ချာသင်သော ဆရာက ရိုးကောလ် ခေါ်သော အခါ ခုံနံပါတ်ကို မခေါ်ဘဲ နာမည်ခေါ်၏။ ထိုအခါ သူ့နာမည်ကို ဆရာကအစ အားလုံး အံ့သြတော့သည်။

“မြန်မာတဲ့၊ ဟုတ်လား မင်းနာမည်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

“သိပ်ကောင်းတဲ့ နာမည်လေးပဲ၊ မင်းမိဘက ပေးတတ်လှချည်လားကွ၊ မင်း ရိုးလံနံပါတ် ထွက်ပြီလား။”

“မထွက်သေးဘူး ဆရာ”

“အေး ... အေး သုံးလေးရက်ကြာရင် ထွက်မှာပါ၊ လိုတာ ရှိရင် ဆရာကိုလာပြော ဟုတ်ပြီလား၊ ကဲ ... ကဲ ဒီနေ့တော့ ဒီလောက်ပါပဲကွာ”

မင်း ဘာဖြစ်လို့ လှည့်ကြည့်ရသလဲ အကွရာ၊ မင်းကြည့်တော့ ငါကလည်း ပြန်ကြည့်မိတာပေါ့။ ပြောရရင် သူမ၏ လှည့်ကြည့်ဟန်က သူ့နာမည်ကို သိလိုက်ရ၍ ကျေနပ်စွာ လှည့်ကြည့်ဟန်မျိုး။ သူမသည် အတန်းထဲကထွက်ဖို့ မစဉ်းစား သေးဘဲ ချူများဖြင့် ပြည့်နှက်နေသော ကချင်လွယ်အိတ် အန် ထဲမှ အသည်းပုံ မှန်ကလေးထုတ်ကာ မှန်ကြည့်သည်။ ပခုံးမှာ ရောက်လှလှ ဆံပင်တို့ကို ခေါင်းဖြီးသည်။ ဟော်တော် အလှကြိုက် တဲ့ မိန်းကလေး။

သူက လွယ်အိတ် ကောက်လွယ်လိုက်တော့ ခါးကြား မှာ ထိုးထားသည့် ကားသော့က ချွမ်းခနဲ သမံတလင်းပေါ် ပြုတ် ကျ၏။ ပြန်ကောက်ပြီး မော့လိုက်တော့ သူမ၏ မျက်ဝန်းကလေး က စောင့်ကြိုနေပြန်သည်။

ဘာလဲကွာ ငါ့ကို ဘာလို့ သည်အကြည့်တွေနဲ့ ဒုက္ခပေးချင်ရတာလဲ။ သူက အလိုလိုနေရင်း စိတ်တိုကာ သူမ အား တစ်ချက်ကြည့်၍ လှေကားတွေမှ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးဆင်းကာ သူမအား ကျောခိုင်း ထားရစ်ခဲ့၏။

“အိုက်လိုက်တာ သေတော့မှာပဲ အိမ့်ရယ်၊ ငါက မေ့ပြီး အင်္ကျီအနက်ရောင်ကြီး ဝတ်လာမိတယ်၊ ဒီအချိန်ဆိုရင် ကင်နီတင်းတော့ လူပြည့်နေလောက်ပြီ၊ ဘယ်မှာ ထမင်း စားမလဲ၊ ငါ ထမင်းဘူး မပါဘူး”

အကြောင်းအရာစုံ တောက်လျှောက်ပြောချသော သူမ၏ စကားသံက နောက်ပိုင်းမှာ ကျန်ရစ်၏။ ဟော်တော် စကားများတဲ့ ကောင်မလေး။ စာသင်ချိန် တစ်လျှောက်လုံးလည်း တစ်ချိန်လုံး ဆရာ မမြင်အောင် ခိုးပြီး စကားများတယ်။ သူ့ ထိုလည်း ခိုးကြည့်တယ်။ ဘေးက လူတွေကိုလည်း အမျှင်မပြတ် စကားပြောတယ်။ သူမ စကားများတယ်၊ သူ့ကို ခိုးကြည့်တယ် ဆိုတာတွေ သိလောက်အောင် သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူမကို တစ်ချိန်လုံး ကြည့်နေမိတာကို ဝန်ခံပါသည်။

“ထမင်းဘူး မပါဘူး”

ဟူသော ညည်းညူသံကလေးကိုတော့ သနားလှ သည်။ သည်အချိန်ဆို ကျောင်းသားဦးရေနှင့်မမျှသော နှစ်ခု တည်းသော ကင်နီတင်းက တိုးမပေါက်အောင် စည်ကားနေတော့ မည်။ သူမ ဆာနေမည်လားဟု တွေးပူချင်သေးရဲ့။

ထို့နောက် သူ့ သူငယ်ချင်းဟောင်းများနှင့် ပြန် ထည်တွေဆုံသောအခါ သူမကို မေ့သွားတော့သည်။

သူနာမည် 'မြန်မာ' ဟု သိပြီးနောက်တွင် အကွဲ
သည် သူ့အား မေ့သွားခဲ့တာကို ဝန်ခံပါသည်။ ဘာဖြစ်လို့
ဆိုလျှင် သူကလည်း အတန်းလစ် အကွဲရာကလည်း အတန်းလစ်
ပြီးတော့ ပီအက်စ်အမ်ပို့စတင်က သုံးရက်တိတိ လက်ချာပေး
မှ အပြင်ကို ဗစ်ဇစ် (Visit) သွားရမည်ဖြစ်၍ သူနဲ့ သေသေချာချာ
မဆုံဖြစ်ကြချေ။ အမှန်ပြောရရင် အဲသည့်မျက်ဝန်းလေးရဲ့ နက်နဲ
ထိုးဖောက်မှုကိုတော့ ဘယ်အချိန်ပဲဖြစ်ဖြစ် အမှတ်တရ ရှိနေ
မြန်မာဆိုသော လူတစ်ယောက်ကိုတော့ သိပ်ပြီး လှိုက်လှိုက်လှဲ
စိတ်မဝင်စားသေးတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ သူ့အကြောင်းကိုလည်း
မစုံစမ်းမိပေ။ အင်မတန်မှ ပျော်စရာရှာတတ်သော သူမ၊ အ
မွှေးမွှေးနဲ့ ပုန်းညက်တို့ဟာ ကျောင်းဖွင့်ဖွင့်ချင်းလျက်နဲ့ သူမ
အတော်လေး စိတ်ဝင်စားလှသော 'တစ်ပြည်သူ့ မရွှေ့ထား' ဟူ
ဇာတ်ကားရုံတင်ချိန်ကိုက်ကာ FMI မှာ အဝတ်အစားသစ်
သွားဝယ်တာတွေနဲ့ ကျောင်းတက်ရက် သုံးရက်အတွင်း အတ
မမှန်ကြချေ။

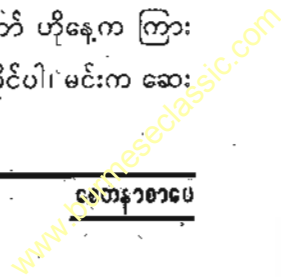

မှတ်မှတ်ရရ သူနဲ့ သေသေချာချာ ဆုံရသော နေ့
ကတော့ ရောဂါဗေဒ ကျူတိုရီယာယ်အချိန်ပဲဖြစ်သည်။ ခါတိုင်း
တော့ ရိပ်ခနဲ တွေ့လိုက်ရုံသာရှိပြီး အဲသည့်နေ့ကတော့ မရည်
ဇွယ်ဘဲ သူထိုင်နေရာ ခုံတန်းရှေ့တည့်တည့်မှာ အိမ်က ဝင်ထိုင်
လိုက်၍ သူ့ရှေ့တည့်တည့်နေရာမှာ အကွဲရာက ဝင်ထိုင်လေ
သည်။ ရောဂါဗေဒကျူတိုရီယာယ်ခန်းကတော့ ကျောင်း ကင်နံတင်း
နားက ချောင်ကျကျသီရေတာကလေး။ နာမည်က Old Anatomy
Theatre ဟု ခေါ်သည်။

“အကွဲရာ ငါ့ ကဗျာစာအုပ်တွေ ဝယ်ပါဦးဟ”

သူ့ဘေးမှ ထိုင်နေသော အကွဲရာ၏ သူငယ်ချင်း
ဆောင်ကလေးက သူ့ကဗျာစာအုပ်တွေ ရောင်းတော့ အကွဲရာက
ညှည့်ပြီး ဝယ်ချိန်အထိ သူ့ မျက်ဝန်းတွေကို နည်းနည်းမေ့နေသေး
သည်။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် မြန်မာဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို သည်
ဆောက်အထိ မပတ်သက်နိုင်ဘူးထင်လို့ မေ့ပစ်မိတာပဲ။ သူငယ်ချင်း
၏ ကဗျာတွေ လှန်လှော ဖတ်ရှုစဉ်မှာ သူ့အသံကို ပထမဆုံး
ကြားရ၏။

“မင်းနာမည်က မြန်မာနော်၊ ကျွန်တော် ဟိုနေ့က ကြား
လိုက်တယ်၊ ကျွန်တော့်နာမည် သက်ခိုင်ပါ။ မင်းက ဆေး
(၂) မှာတုန်းက စီနီယာတန်းကဆို”

သူ့အကြောင်း စပ်စုနေတာပါလားဟု ချက်ချင်း သိရှိလိုက်ကာ သက်ခိုင်၏ အမေးကိုဖြေမည့် သူ့အဖြေကို အကွရာက စောင့်နားထောင်မိသည်။

“မနှစ်က သာဒ်အမ်ဘီ အောင်ပြီးပြီးချင်း နိုင်ငံခြားသွား လိုက်တာ၊ ဟိုမှာ မာမီ နေမကောင်းဖြစ်တာနဲ့ကြုံပြီး နှစ် တစ်ဝက်လောက် ကြာသွားတယ်။ မာမီက ဆေးရုံ တက် လိုက်ရတယ်လေ။ ဒါနဲ့ စာသင်နှစ် တစ်နှစ် နောက်က သွားရတာပေါ့။ ဆေး (၁) ကိုတော့ ဒီနှစ်မှ ပြောင်းချင်လို့ ပြောင်းတာ”

“ဟုတ်လား မင်းအမေက ဟိုမှာဆိုတော့ မင်းက ဘာလို့ မလိုက်သွားတာလဲ”

“ဒယ်ဒီက ဒီမှာနေတာ၊ မာမီက နိုင်ငံခြားမှာနေတာ မမနဲ့ အတူတူနေတယ်။ ကိုယ်က ဒယ်ဒီနဲ့ နေတယ်ကွာ မင်း နောက်တော့ ကိုယ့်အကြောင်းတွေ သိလာမှာပါ နောက်မှ ပြောပြမယ်”

“ဟာ ... ရပါတယ် ကိုမြန်မာရယ်၊ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ခင်သွားကြဖို့ အဓိကပါ။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ခင်ပါ။ ဒါက ကျွန်တော်တို့ အုပ်စုပေါ့။”

သက်ခိုင်က တစ်ယောက်ချင်းနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးသ ကြားရသည်။ အိမ်က ခပ်တိုးတိုးဖြင့် ...

“နိုင်ငံခြားပြန်ကြီးတော့”

ဟု အတင်းအုပ်၏။ နေစမ်းပါဦး သူက ဆေး(၂) က ပြောင်းလာတာတဲ့လား။ နောက်ပြီး အကွရာတို့ရဲ့ အပေါ် တန်းဖြစ်တဲ့ စီနီယာတန်းကဆိုပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ဂျူနီယာတန်းကို ပြောင်းသလဲ။ အကွရာသည် သူနဲ့ သူ့မိသားစုဝင်တွေ အကြောင်း ကို စတင်စိတ်ဝင်စားမိသွားတော့သည်။ ဒါကြောင့် သူက ခပ်ငိုငို ဖြစ်နေတာ။ အမေ့ကို လွမ်းနေတာလား။

ကင်နီတင်းနားက ချောင်ကျကျ သီရေတာကလေး အတွင်းမှာ သူ့အကြောင်းကို စတင် သိခွင့်ရသောအခါ အကွရာ သည် ဟိုး ... လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးရက်ကထက် သူ့ကို ပိုမို စိတ်ဝင်စား သွားတော့၏။ ထိုနေ့က ကျူတိုရီယာယ်မှာ ကျောင်းသားကတ် တွေဖြည့်ပြီး ဆရာမက ပြန်လွှတ်လိုက်သောအခါ သူက လှစ်ခနဲ ထွက်သွားတော့သည်။ လုံချည် ပြင်ဝတ်တာ ကြာနေသော အိမ် ကိုပင် စိတ်မရှည်ဘဲ သူ ဘယ်ထွက်သွားသလဲ ဟူသော သိချင် စိတ်ဖြင့် လိုက်ကြည့်သော်လည်း သူ့ကိုမမြင်ရတော့ချေ။ သိပ်ပြီး မြန်ဆန်တဲ့ ခြေလှမ်းတွေရဲ့ ပိုင်ရှင်ပဲ။

ထိုတစ်ပတ်၏ သောကြာနေ့မှာ စတင်သွားရသော အလုံမြို့နယ်က ကျန်းမာရေးဌာန ဆေးခန်းသည် ပီအက်စ်အမ် ပို့စတင်၏ ပထမဆုံး Visit ပဲ ဖြစ်၏။ စိတ်မကောင်းစရာတစ်ခု က အုပ်စုတွေခွဲပြီး တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက် လေ့လာချသော

အခါ သူနဲ့ အကွရာတို့ အုပ်စုကလေးတွေ ကွဲသွားတာပဲ ဖြစ်သည်။ ကျေနပ်စရာကောင်းတာတစ်ခုကတော့ ကင်နီတင်းမှာ သူနဲ့ ဆုံရတာပဲ ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့က နောက်ကျပေမဲ့ ကင်နီထင်းမှာ ထူးထူးဆန်းဆန်း နေရာရသည်။ စားပွဲရှည်ကြီးမှာ သူမတို့နှင့် ပို့စတင်မတူသော မွှေးမွှေးနဲ့ ပုန်းညက်ကို အတွေ့အကြုံဖောက်သည်ချနေခိုက်မှာ ...

“ဒီခုံမှာ လူရှိလား”

ဟူသော မေးသံဖြင့် သူ့ကို မမျှော်လင့်ဘဲ ဆုံရသည်။ သွက်လက်သော အိမ်က မရှိဘူးဟုဖြေလျှင် သူသည် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပဲ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ သူနဲ့အတူ အကြီးတန်းက သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လည်း အတူတူ ပါလာသေးသည်။ သူ့မှာ ထမင်းဘူး မပါချေ။ ကင်နီတင်းက ထမင်းကြော်နှင့် အစိမ်းကြော်တွေ မှာသံကြားရ၏။ သူ့မျက်ဝန်းများက သည်တစ်ခါတော့ သူနဲ့ မျက်စောင်းထိုးမှာရှိသည့် အကွရာကို ကြည့်မနေချေ။ သူ့သူငယ်ချင်းနှင့် ဘာတွေလဲမသိ ဆွေးနွေးနေလေရဲ့။

သူ မှာထားသော ထမင်းကြော် ရောက်လာသော အခါ သူ့လက်ဖဝါးတွေကို သူမ မြင်လိုက်ရ၏။ သူ့ရဲ့ ဘယ်ဘက်လက်ဖဝါးသည် ပတ်တီးတွေ အထပ်ထပ် စည်းနှောင်ထားလေသည်။ ပြောရရင် တစ်စုံတစ်ခု ရှလို့ပဲလား။ မာကျောသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုခုကို ထိုးလို့ပဲလား။ အဲသည်လိုပုံစံမျိုး၊ ဇွန်းနဲ့

ခက်ရင်းကို အစုံမကိုင်နိုင်၍ ဇွန်းနဲ့ပဲ ခပ်နေရသော သူ့ကို အလိုလို သနားနေချင်သည်။

“မင်း ရေးထားတဲ့ ရီပို့ Report တွေ ငါ ကူးမယ်နော်၊ ဘယ်သူတောင်းထားသေးလဲ”

“မင်းကိုပဲ ပေးမှာပါကွာ၊ ဘယ်သူမှ မတောင်းပါဘူး၊ အေး ဒါပေမဲ့ စာမေးပွဲနီးရင်တော့ ပြန်ယူရမယ်၊ ဗိုင်ဗာမှာ ဗစ်ဇစ်တွေ အဓိက မေးတာကွ၊ မင်းက တစ်ခုသွားပြီး ကူးပါလား၊ အားလုံး အစုလိုက်ယူရင် ပျောက်မှာပဲ”

“မင်း မားသားကြီး မနေ့ကကိစ္စ ဆူသေးလား၊ ဒယ်ဒီတော့ ငါ့ကို ရေရေလည်လည် ကောတာကွ၊ လက်က ကိုက်လွန်းလို့ ညက အိပ်လိုတောင် မရဘူး၊ ဒီမနက်လည်း ဗစ်ဇစ်အတွက် ရှစ်နာရီဆယ်ငါး လူစုံရမယ်ဆိုလို့ အစောကြီး ထလာရတယ်၊ အိပ်ရှေ့ မဝဘူး၊ အရမ်း အိပ်ချင်နေတယ်၊ အိမ်ပြန်ရင် ဒယ်ဒီက ဆူမှာကွ၊ မင်းအိမ် လိုက်အိပ်ရင် ကောင်းမလားလို့”

“ငါ့ညီမတော့ ရှိတယ်နော်”

“အေးပါ ယောက်ဖရာ သိပါတယ်၊ မင်း ညီမရှိတာ ငါ သိပါတယ်၊ မတိုတောင်းပါနဲ့”

ဘုရား ... ဘုရား သူ့သူငယ်ချင်းမှာ ညီမ ရှိသတဲ့။ ပြီးတော့ သူက အဲသည်အိမ်မှာ အကျွမ်းတဝင် ဝင်ထွက်သွားနေ

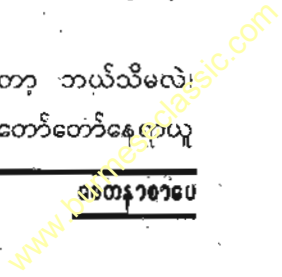
တတ်ပုံ ရတယ်။ အကွရာသည် ကယောင်ကတမ်းတွေ တွေးလျက် ပူအိုက်နေသော အပြင်က ရာသီထက် ရင်တွင်း၌ ပိုမိုပူလောင်ကာ ချွေးပြန်လာတော့သည်။ ယောက်ဖတဲ့။ သူကလည်း ယောက်ဖလို့ ခေါ်တယ်။ ဘာတွေများ ပတ်သက်ဖူးသလဲ။ အကွရာသည် သူ့ကို ယခုမှသာ သူ့နဲ့ ဆုံစည်းခဲ့ရသည့်အတွက် သူမကိုယ် သူမ မုန်းတီးချင်လာသည်။

“သွားရအောင် အကွရာ၊ လူရှင်းတုန်း ကျောင်းလခ သွား သွင်းရအောင်၊ ဘာတွေတွေးပြီး ငြိမ်နေတာလဲ”

ကောင်မလေးသည် သူမ သူငယ်ချင်း၏ ဆော်ဩမှု ကြောင့် ထမင်းဘူးကို ကောက်ကိုင်ကာ ထဖို့ ပြင်ဆင်၏။ ဟူး ခုမှပဲ ရင်ထဲ ပေါသွားတော့တယ်။ တစ်ချိန်လုံး သူ့ကို မလွတ်တမ်း လိုက်ကြည့်နေသော ဒါမှမဟုတ် မသိမသာ ခိုးကြောင်ခိုးရှက် ကြည့်နေသော အကွရာကို သည်တစ်ခါတော့ ရင်ဆိုင်ကြည့်ရမှာ ခံဝံ့မရဲ ဖြစ်မိသည်။ ဒါနဲ့ပဲ စကားတွေ လျှောက်ပြောနေတာတွေ ဘာတွေ ပြောမိမှန်းတောင် မသိပေ။ သူမ၏ အပြုံးကို မမြင်လိုက် ခဲ့၍ ရင်ထဲမှာ တစ်ခုခုလိုသွားသလို ခံစားနေမိပြန်သည်။

“ခုနက တစ်ယောက်က တီဗီမှာ အကမင်းသမီးတွေထဲမှာ စတားဆို၊ ဟုတ်လား မျိုးဝေ”

“အကွရာလား မင်းက အသစ်ဆိုတော့ ဘယ်သိမလဲ၊ သူက သာဒုံအမ်ဘီထဲက တီဗီမှာ တော်တော်နေတာပဲ”

လာတာ၊ အရင်ကတော့ ကြိုကြား ကြိုကြားပေါ့ကွာ၊ အခုတော့ အရမ်းတွေ့လာရတယ်၊ ခဏခဏ တွေ့တော့ တီဗီစကားဖြစ်လာတာပေါ့။”

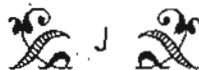
“သူ ဝင်လာရင် ချူသံတွေရော၊ စကားများသံရော ဆူညံနေတာပဲ၊ အတန်းလည်း အရမ်းလစ်တယ်၊ အတန်းတက်တဲ့ အချိန်ဆိုလည်း စကားများနေတယ်၊ ဒါနဲ့များ တစ်နှစ်မှ ဆပ်ပလီမထိဘဲ အောင်လာတယ်၊ အံ့ရော”

“အောင်မယ် မင်းရော ဘာထူးလို့လဲ၊ မိန်းကလေးတွေက ဟန်ဆောင်တာပါကွာ၊ အိမ်ရောက်ရင် ကျိတ်ကျက်ကြတာ၊ ငါတို့တွေသာ ဟေးလားဝါးလားနဲ့ စာမေးပွဲနီးမှ မျက်လုံးပြူးကြတာ၊ အကွရာက မလှဘူးလို့ ပြောလိုတော့ မရဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို လှတယ်လို့ပြောတာထက် ချစ်စရာကောင်းတယ်လို့ ပြောတာက ပိုမှန်မလားဘဲ၊ အခုလည်း သတင်းကြားထားတာ ခေတ်အဆက်ဆက် ဆင်ယင်ထုံးဖွဲ့မှု ဆိုတဲ့ တီဗီအစီအစဉ်မှာ ဝင်ပါထားသေးတယ် ဆိုလား၊ နောက်ပြီး ဒီနှစ် ကျောင်းကိုယ်စား ဆိုကရေးတီး ဝင်ပြိုင်မယ်တဲ့။”

သည်ကောင် သိလှချည်လား ရိုးမှရိုးရဲ့လား မသိဘူး၊ မသိမသာ အကဲခတ်တော့ မထူးခြားပါ။ ယောကျ်ားလေး တစ်ယောက်က နာမည် အတော်အတန် လူသိများသော မိန်းမ တစ်ယောက်ကို သိနေသည့် ဟန်ပန်မျိုး ဖြစ်သည်။

သည်နေ့ အကွရာရဲ့ စကားသံတွေ တိတ်ဆိတ်နေတာ ထူးဆန်းသည်။ အလုံသွားတုန်းက ကျောင်းကတည်းက အားကြီးပေါ်မှာတုန်းက လမ်းတစ်လျှောက်လုံး စကားများလာတာ ဆွ့ပါသည်။ အခုမှ ဘာလို့ စကားနည်းသွားတာလဲ။ ဧကန္တသုန့် မျိုးပေပြောသော စကားတွေကို ခိုးနားထောင်နေလို့များလား။ မင်းလေးတော့ ကြာရင် သူ့ခိုးမလေး ဖြစ်တော့မယ်။ ငါ့ကိုလည်း နီးကြည့်ရ၊ အတန်းထဲမှာ ခိုးပြီး စကားများရ၊ ငါ့စကားတွေ နီးနားထောင်ရနဲ့။

ထိုနေ့က အကွရာသည် အတန်းချိန် အကုန်တက်သလို သူလည်း အတန်းချိန် အကုန်တက်ခဲ့ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ သူမသည် အင်မတန်မှ ရိုက်ချင်စရာကောင်းလှစွာ အိုဂျီ (သားနှင်းမီးယပ် ဆေးပညာ) အချိန်တွင် စားပွဲပေါ် မှောက်အိပ်နေခဲ့သေးသည်။ ရောဂါဗေဒ အချိန်မှာ ပါမောက္ခ လက်ချာပေးဖို့ အင်လာတော့ ဘေးက သူငယ်ချင်းနှိုးမှ စိတ်ညစ်ညစ်ဖြင့် ဆူပူချပွလုပ်ကာ ထ၍ စာကူးဖို့ ပြင်ဆင်သည်။ ကြည့်ရတာ သူမအလိုလိုက်ခံရသော ခပ်ဆိုးဆိုး ကလေးမကလေး ဖြစ်ပုံရသည်။ ထို့နေ့၏ အိမ်အပြန်မှာ သူက သူမအား ထပ်မံ မေ့လျော့ချော့တော့သည်။

“အကွရာ နှင့် အဲဒီတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုမြင်လဲ”

“အဆွေးသမား တစ်ယောက်လို့ မြင်တယ်။ သူ့မျက်စိတွေက မျက်အိမ်ကျယ်ကျယ်နဲ့ လှတော့ လှပါရဲ့။ ဒါတစ်စုံတစ်ခုကို ကြေကွဲနေသလိုပဲ။ ဧကန္တ ရည်းစားကွဲထားတဲ့ လူတစ်ယောက် ထင်တယ်”

အကွရာသည် အိမ်၏စကားကို တုံ့ပြန်လျက် မြန်မာကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မြန်မာသည် သူ့နှစ်ယောက်နှင့် ခြားနားစွာ Visit ဟူသမျှကို သေသေချာချာ စိတ်ဝင်စားသည်။ ရှင်းပြသမျှ ပြသသမျှကိုလည်း အာရုံစိုက်နားထောင်တတ်သည်။ အကွရာနဲ့ အိမ်ကတော့ စိတ်ဝင်စားလှိုက်ကြည့်လိုက်၊ နားထောင်လိုက် နေပုလျှင် နေရိပ်ထဲမှ ဆက်မမြင်အောင် ခိုးနားလိုက်၊ ရီပို့ (Report) ကို အချိန်မီ တင်

အောင် အလျင်အမြန် ရေးလိုက်နှင့် ပီအက်စ်အမ် ပို့စတင်ကာလကို ခြိတ်သန်းသူများ ဖြစ်၏။

မြန်မာသည် အတော်လေး ထူးခြားသော ယောကျ်ားတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သည်။ အတန်းထဲမှာလည်း ဘယ်သူနဲ့မှ မကရောနှောနှော မနေချေ။ အတန်းလည်း မှန်မှန်မတက်ချေ။ သူ့သော် အတန်းတက်ရင်တော့ အကွရာတို့နှင့် ခြားနားစွာ သင်တန်းကို ဂရုတစိုက် မှတ်သားတတ်သူလည်း ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ အကွရာကို ဒုက္ခပေးလှသော သူ့မျက်ဝန်းများသည် တစ်စုံတစ်ခု ကြေကွဲနေတာတော့ အမှန်ပဲ ဖြစ်မည်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အကွရာက ထိုအရိပ်တို့ကို သိနေခဲ့ပြီ။

“သူက သာဒိအမ်ဘီတုန်းက ဆပ်ပလီနဲ့ အောင်လာတာဟဲ့၊ ဒါပေမဲ့ စာတော့ ဂရုတစိုက် လုပ်တတ်သားပဲနော်”

“ဆပ်ပလီဆိုတာက မတော်မဆ ကျတာပါ။ သူ့မှာ အခက်အခဲတွေ ရှိနေလို့ နေမှာပေါ့”

“အဲမယ် ရှင် မဆီမဆိုင် သူ့အစား ရန်တွေ့ရတယ်လို့”

မွှေးမွှေးနဲ့ ပုန်းညက်တို့က အကွရာတို့ နှစ်ယောက်နဲ့ တောင်မတူ၍ မြန်မာဆိုသော လူတစ်ယောက်အကြောင်း သိပ်မသိကြပေ။ သိပ်ပြီးလည်း စိတ်မဝင်စားပေ။

“ဟဲ့ ... ကောင်မလေးတွေ နောက်မှာရပ်ပြီး စကားများ မနေနဲ့၊ ဒီမှာ နည်းနည်းပါးပါး လာကြည့်ဦး”

ဆရာမကလေးက လှမ်းခေါ်တော့ အကွရာသည် ခပ်ရှက်ရှက်ဖြင့် အမျိုးသား ရေကူးကန် တာဝန်ကျသူ၏ ရေသန့် စင်မှု ရှင်းလင်းနေသည်ကို ရှေ့တိုးနားထောင်ရလေသည်။ အမှန် ပြောရရင် အကွရာသည် ကိုယ်တိုင်က ရေမကူးတတ်၍ ရေကူးကန် ကို စိတ်မဝင်စားပါ။ ရေကန်ထဲက ရေတွေဝင်တာ၊ ထွက်တာ သန့်စင်တာတွေ၊ ဆေးကြောတာတွေလည်း မသိချင်ပါ။ သို့သော် အရေးကြီးသော ခေါင်းစဉ်အောက်တွင်ရှိသော လေ့လာရသည့် Visit များကို ဝတ္တရားအရ နားထောင်ရသည်မှာ အကွရာတို့လို ဆေးကျောင်းသား ဆေးကျောင်းသူတွေ၏ ဝင့်ဒုက္ခလည်း ဖြစ်သည်။ မြန်မာဆိုသော အဆွေးသမားကတော့ အမြင်ကတ်စရာ ကောင်းလောက်အောင် စိတ်ဝင်တစား နားထောင်တတ်လှသည်။

ပီအက်စ်အမ် ပို့စတင်အတွက် ကျောင်းနဲ့ နီးနီး နားနား အမျိုးသား ရေကူးကန်ကို လာဖို့ကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ပိုင် ကားနဲ့ လာကြရသည်။ အဲသည်အခါမှာ သူ့ရဲ့ ဖော်ရွေမှုကို သိရှိရသည်။ သူသည် သူ့ကားနဲ့လိုက်ဖို့ အားလုံးကို လိုလိုလားလား ပိတ်ခေါ်နေသံ ကြားရ၏။ အကွရာနဲ့ အိမ်ကတော့ ကားမောင်း တတ်သော်လည်း လိုင်စင် မလုပ်ရသေးသူများဖြစ်၍ ကျောင်းကို ကားမယူလာနိုင်သော်လည်း သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်၏ ကားနဲ့ ကားကြိုလိုက်ခွင့် ရလေသည်။ သူက အကွရာအား စတွေ့သည့် နေ့က သေသေချာချာ စိုက်ကြည့်ဖူးတာကလွဲလျှင် ခုနောက်ပိုင်း တွေမှာ ရှိတယ်လို့ခံတောင် ဂရုပြုမိပုံ မရဇေ။ ထို့ကြောင့် အကွရာ

ဘာနဲ့သွားသလဲ၊ လာသလဲ မြန်မာ မသိပါ။ သိပ် မကျေနပ်ချင် စရာ ကောင်းတာပဲနော်။

“ရှိုး ... အိုက်လိုက်တာ သေတောင် သေချင်တယ်၊ ဒီလို မျိုး ဘယ်နှရက် ဝင့်ခဲရဦးမလဲ မသိဘူး အိမ်ရယ်၊ ဒီနှစ် မိုးလည်း မရွာသေးဘူး၊ မေလတောင် ကုန်တော့မယ်”
“နင့်ကို ဆက်ရက်ဆိုတဲ့ နာမည်ကနေ ခိုလို့ ပြောင်းပေးရင် ကောင်းမယ်၊ သိပ် ညည်းညူတာပဲ”

အိမ်က ဟောက်တော့ အကွရာသည် စိတ်အနည်းငယ်ကောက်လျက် အိမ်နားမှာ ရပ်မနေတော့ဘဲ သစ်ပင်တစ်ပင် အောက် သွားရပ်နေလိုက်သည်။ ထိုအခါ အကွရာကို မဆီမဆိုင် သူည့်၍ စူးစမ်းကာ မြန်မာ၏ ကြေကွဲမျက်ဝန်းဟု အကွရာ တိတ်တဆိတ် အမည်ပေးထားသော မျက်ဝန်းများကို ရင်ဆိုင်ရ သည်။ ဘာဆိုလဲ မင်းနဲ့ ဘာဆိုသလဲ။ ငါ့ဘာသာ ဘယ်သူနဲ့ စိတ်ကောက်ကောက် ရန်ဖြစ်ဖြစ်။ အကွရာသည် သူမ၏ အမြဲ တမ်း အပြုံးရိပ်ထင်နေသည်ဟု အများက တင်စားကြသော နှုတ် ခမ်းကို သည်တစ်ခါတော့ တမင် စုပုပ်ထားလိုက်၏။ ထိုအခါ မြန်မာသည် ဘာအဓိပ္ပာယ်ပေါက်သွားသည် မသိချေ။ ခပ်မြန်မြန် မျက်နှာလွှဲသွားတော့၏။ ဟင်း ... စိတ်ကုန်စရာပင် ကောင်း သေးတော့။

နေစမ်းပါဦး၊ တစ်ခု သံသယဖြစ်စရာမကောင်းတာက အကွရာ ဘာလို့ မြန်မာကို စိတ်ဝင်စားသလဲဆိုတာပဲ။ သူ့ရဲ့

ကြေကွဲမျက်ဝန်းတွေကြောင့်ပါလို့ ညာကြည့်ချင်သည်။ သို့သော် ညာမရချေ။ သူ့ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေကို လိုက်လံ မှတ်သားကြည့်နေချင်သည်။ သူဟာ အရယ်အပြုံး နည်းလှ၍ သူရယ်တာ ပြုံးတာကို တစ်ခါတစ်ရံ တွေ့ရခြင်းအား မမြင်ရမှာ စိုးရိမ်နေတတ်သည်။ သူ့ရဲ့ဘဝ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကို သိချင်သည်။ သူဟာ အကွရာကို စိတ်မဝင်စားဘူးဟူ၍ သိနေနှင့်တာတောင် အကွရာသည် မိုက်မဲစွာ ယောကျ်ားတစ်ယောက်အား စတင် စိတ်ဝင်စားခြင်းတည်းဟူသော ရာဇဝင်ကို ရေးဆွဲမိပြီ။ အကွရာ၏ ရာဇဝင်ကလည်း ပျက်ခဲ့ပြီ။

မြန်မာက အင်မတန် လိမ္မာတဲ့ အမျိုးသားကလေး ဖြစ်သည်ကွယ်။ အကွရာတို့ အတန်းထဲက အချောအလှတွေကို စိတ်ဝင်တစားလည်း ငေးမကြည့်တတ်။ ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ လည်း အရောတဝင် မနောက်ပြောင်တတ်။ များသောအားဖြင့် သူ့ကားထဲမှာ ကားမှန် အပြည့်တင်ပြီး ထိုင်ခဲ့နောက်မှိုကို လှန်ချကာ သီချင်းနားထောင်ချင် နားထောင်၊ ဒါမှမဟုတ် မျက်လုံးမှိတ်နေတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကျောင်းရှေ့က ပေါ်တီကို အောက်မှာ တစ်ယောက်တည်း ငေးချင် ငေးနေတတ်၊ ဒါမှမဟုတ် သူ့သူငယ်ချင်းတွေ ပြောသမျှ နားထောင်နေတတ်။

အင်း ... ပြောရရင်တော့ ပဟောဠိ လူသားကလေးပဲ ပေါ့။"

ထိုပဟောဠိ လူသားအား တကယ်ပင် စွဲလမ်းသွားသည့် နေ့ကတော့ ပီအက်စ်အမ် ပို့စတင်၏ အရေးကြီးဆုံး တစ်ခုဖြစ်သော အက်ဖ်အိပ်ချ်စီ (F. H. C) သွားရသည့် နေ့မှာပဲ ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့သည် ဓါတိုင်းရက်တွေလို ရန်ကုန်နယ်နမိတ်ထဲမှာ လေ့လာရတာ မဟုတ်ပါ။ သန်လျင်မှာရှိသော ရပ်ကွက်ကလေးတွေကို ကျောင်းသားတစ်ယောက်လျှင် နှစ်အိမ်ကျ မိသားစု ကျန်းမာရေးကို လေ့လာခြင်း၊ အကြံပေးခြင်း၊ ဆေးကုသခြင်းတွေ ဆောင်ရွက်ရခြင်း ဖြစ်၏။

အဲသည့်နေ့က ကျောင်းက ငှားထားသော ဒေဂူ ဟီးနီးကားကြီးဖြင့် သန်လျင်ကို တပျော်တပါး သွားကြရသည်။ အားလုံးက တက်ကြွပျော်ရွှင်နေသလောက် သူက ခပ်ငိုငို။ လမ်းဘေး ဝဲယာကို ငေးကြည့်လျက် လိုအပ်သော အချက်အလက် စာရွက် စာတမ်းများကို ဖတ်ရှုလျက်။ ကျန်တဲ့ ယောက်ျားလေးတွေ အကုန်လုံး ကားထဲမှာ ဖွင့်ထားသော သီချင်းကို သံပြိုင်လိုက် ဆိုနေသလောက် မြန်မာက အင်မတန် ငြိမ်လွန်းသည်။

“ဟေ့ ဒီမှာ ဂျာခ် (jerk) ခေါက်တဲ့ ဟမ်မာ (Hummer) ကျနေတယ် ရော့”

အကွရာသည် မြန်မာ့အကြောင်း တိတ်တဆိတ် တွေးနေချိန်မှာ အကွရာ၏ နောက်တည့်တည့်မှာ ထိုင်နေခဲ့သော မြန်မာသည် အကွရာအား ဟမ်မာကလေးကို ထိုးပေးလျက် ခပ်ဟောက်ဟောက်ကလေး ပြော၏။ ဘာလဲ ... ဒါဟာ ငါ့ကို ဟောက်တာ။ ကိုယ့်ပစ္စည်းကိုယ် မရှိသေရ ကောင်းလားဆိုပြီး ဟောက်တာပဲဟု အနည်းငယ် ဒေါသဖြစ်ရလေသည်။

“အဲဒါ တို့ဟမ်မာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆိုရင် ဆေးကလေးတွေရော မေးကြည့်လိုက်လေ”

ကြည့်စမ်း ငါ့ဟမ်မာ မဟုတ်လို့ မဟုတ်ဘူးလည်း ပြောရသေးတယ်။ လူကိုများ အမိန့်ပေးလိုက်၊ စကားမာမာပြော လိုက်နဲ့၊ တော်ပါပြီ ဒီလို ယောက်ျားလေးမျိုးနဲ့ မိတ်ဆွေ မဖြစ် ချင်တော့ဘူး။ သူ့ဘာသာ ဘာတွေ အဆွေးသံမားဇာတ် ခင်း ခင်းဟု အကွရာက စိတ်ထဲက ရန်တွေ့ပစ်လိုက်သည်။

“အိမ် နှင့်ဟမ်မာလား”

အကွရာသည် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူများရှေ့မှာမို့ သူ ကျေနပ်အောင် မေးပေးရပါသည်။

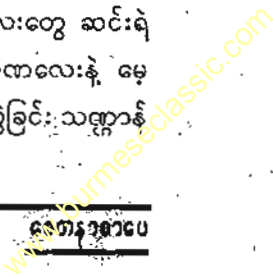
“ငါ့ဟမ်မာ မဟုတ်ဘူး၊ သစ်သစ်ဟာလား မသိဘူး၊ ရှေ့ ကို လက်ဆင့်ကမ်းလိုက်ပါလား၊ ခုန သူ ကိုင်ထားတာ တွေ့စာယ်”

ဟမ်မာကလေးသည် သစ်သစ်၏ ဟမ်မာ ဖြစ်နေ သည်။ အကွရာက သူမအား အနည်းငယ် ဟောကံသလိုလို စကားဆိုသော မြန်မာ့ကို မကြည်လင်တာနှင့် ထပ်ပြီး ခေါင်းစောင်း ငြည့်ဖို့ မကြိုးစားတော့ချေ။

သို့သော် သန်လျင်မှ အပြန်လမ်းတွင် သူ့ရဲ့ မှီငဲ့ ချသူ သဏ္ဍာန်သည် အကွရာ၏ မာနများကို ဝါးမျိုခဲ့၏။ အလှာ ကမ်းကလို အကွရာ၏ နောက်ကြောတည့်တည့်မှာ မထိုင်ရတော့ တဲ့ အကွရာ၏ နောက်ဘက် မျက်စောင်းထိုးတွင် ထိုင်သော သူ့ ကျစ်ဝန်းတွေသည် သန်လျင်တံတားပေါ်မှ မြစ်ပြင်ကို ငေးကြည့် တွင် ရီဝေဝေနိုင်လှသည်ဟု အကွရာ ယူဆသည်။ ပြီးတော့ သူ့အားတွေလို အတွေ့အကြုံ ရှင်းလင်းမနေ။ ခပ်ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်လျက် နေခဲ့နောက်မှီပေါ် ခေါင်းလှန်ချ၍ နေ၏။ နောက်တော့ မျက် မှာ သွေးစုံမှိတ်ထားလေရဲ့။ ကဲ ... မြန်မာ ဘာတွေလုပ်သလဲ ဟော အကွရာ ဘာကြောင့် သိနေသလဲ စဉ်းစားသာကြည့်။

သူ့ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေကို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် လိုက် ကြည့်နေလို့ပဲပေါ့။ အကွရာသည် မြန်မာ ပျော်မနေဘူးဆိုတာ သိကိတ်လျှင် သူမပါ ပစ္စုပ္ပန်ကို မေ့လျော့၍ ငိုငင်တွေ့ချင်သွားတော့ တဲ့။ အကွရာ ကြုံတွေ့ရသော မိသားစု၊ ကလေးတွေ ဆင်းရဲ ချို့တဲ့တာကို ခုနက သနားခဲ့သလောက် ခဏလေးနဲ့ မေ့ တာ အကွရာ၏ အာရုံထဲတွင် မြန်မာ့ ကြေကွဲခြင်း သဏ္ဍာန် တွေ့ရယူလာတော့သည်။

အိမ်က ...

“ညနေ ငါတို့အတန်းနဲ့ သာဒ်အိမ်ဘိနဲ့ ဘောလုံးပွဲရှိတယ် သွားကြည့်ရအောင်၊ နင် လိုက်ခဲ့နော်”

ဆိုတာတောင် ပွဲတိုင်းနဲ့ရမှ ကျေနပ်တဲ့ အကွရာ သိပ်စိတ်ဝင်စားမှု မရှိချေ။ အကွရာအတွက် အခုလောလောဆယ်မှာ အသိချင်ဆုံး၊ စိတ်အဝင်စားဆုံး အာရုံတွေကို အလွမ်းမိုးမဟာ မြန်မာဆိုသော လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဖြစ်စဉ်တွေပဲ။ မြန်မာဘာတွေ ထိခိုက်ခံစားနေရသလဲကိုသာ အကွရာ အသိချင်တည်း။

ဘယ်နေရာ ကြည့်ကြည့် အကွရာရဲ့ မျက်လုံးထဲ ထိခိုက်ကြေကွဲနေသော၊ အပျော်ကင်းမဲ့သော၊ တစ်ခုခုကို ဆန္ဒမရှိသော၊ တမ်းတနေသော မျက်နှာတစ်ခုက အရိပ်ထင်နေနေသည်။ အကွရာသည် မမျှော်လင့်ဘဲ ကြုံတွေ့လိုက်ရသော နှလုံးမူတစ်ခုအတွက် အံ့ဩမဆုံး ရှိနေပြန်တော့သည်။

ထိုနေ့၏ ညနေဘက်တွင်တော့ ဘောလုံးပွဲအတွက် အတန်းတစ်ချိန် လွတ်ပေးလေသည်။ အားလုံး တပျော်တပျော် သထုံလမ်းမှာရှိသော ဘောလုံးကွင်းမှာ စုဝေးရောက်ရှိချိန် အကွရာသည် တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုတော့ ဘယ်သူမှမသိဘဲ ရှာဖွေမိလေသည်။ မြန်မာသည် ယောက်ျားကလေးတွေ ထိုင်နေသော ပွဲကြည့်စင်၌ ခပ်ငြိမ်ငြိမ် ထိုင်နေတာကို

အကွရာ စိတ်ချမ်းသာတော့သတဲ့။ သည်လိုတော့လည်း သူပါဝင်ဆင်နွှဲသားပဲဟု ကျေနပ်ချင်သတဲ့။

ဘောလုံးပွဲသည် သိပ်တော့ နိုင်ဖို့ အခွင့်အရေး မရှိပါဟု အစကတည်းက သိထားပြီးသည့်အတိုင်း အကွရာတို့၏ အတန်းသည် ခံစစ်နဲ့ချည်း ကစားနေရသည်။ အင်မတန် ထူးဆန်းတာက အကွရာတို့အတန်းမှ ယောက်ျားလေးတွေက သိပ်မအော်ဘဲ အကွရာတို့ မိန်းကလေးတွေက မခံချင်လှစွာ အော်ဟစ်အားပေးတာပဲ ဖြစ်သည်။ ကိုယ့်ဂိုးတိုင်ဘက် နီးလာလျှင် ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် အသံတွေထွက်ကြ၊ ဟိုဘက် ဂိုးတိုင်ဘက်နီးလျှင် ရင်ခုန်ကြနှင့် အတော်လေး စိတ်ပင်ပန်းရ၍ မြန်မာ့ကို မကြာခဏ လှည့်ကြည့်ဖို့တောင် မေ့လျော့ခဲ့ပါသည်။

သူရော အော်သလား မအော်သလား မသိပါ။ အကွရာတောင် အရင်ကလို ခပ်ငြိမ်ငြိမ် ထိုင်မကြည့်နေတော့ဘဲ အော်ဟစ်အားပေးမိတာသာကြည့်။ ဘယ်လောက် စိတ်လှုပ်ရှားရတဲ့ ဘောလုံးပွဲကလေးလည်းဆိုတာ။

www.burmeseclassic.com

သူက သည်ကျောင်းနဲ့ အစိမ်းသက်သက် ဖြစ်နေ၍ အစကတော့ စိတ်ပါလက်ပါ သိပ်မရှိလှချေ။ သူနဲ့တွဲတဲ့ ကောင်တွေ ခေါ်လိုသာ လိုက်ကြည့်ဖြစ်ပေမဲ့ ကိုယ့်ဘက်က နိုင်ချေနည်းလာသော အခါ မနေနိုင်တော့ပေ။ တခြားကောင်တွေ အော်သလောက် အနည်းအကျဉ်း ဝင်အော်မိ၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူက အခုလောလော ဆယ် အငယ်တန်းမှာ တက်နေတာပဲ။ နောက်ဆုံးနှစ် အပိုင်း (က) အငယ်တန်းပေါ့။ သူတို့ကျောင်းက အခေါ်နဲ့ဆိုရင် ဂျူနီယာပေါ့။

လူ့စိတ်ဆိုတာ ဘယ်လောက် အံ့ဩစရာကောင်း သလဲဆိုရင် သူ့ကို အမြဲတမ်း လေ့လာနေတဲ့ မျက်လုံး အရောင် တောက်တောက် ပိုင်ရှင်ကလေးကို မိန်းကလေးအုပ်စုကြားမှာ မသိမသာ ရှာကြည့်မိသေးရဲ့။ ဟော ... တွေ့ပါပြီ။ အင်မတန် ကံတဲ့ ကောင်မလေး။ သာဒိအမ်ဘီတွေ့ ဂိုးမဝင်တော့တာကို ဝမ်းသာအားရ ထခုန်ရင်း လက်ခုပ်တွေ တီးနေပုံများ။ သူမနဲ့ တွဲတဲ့ ကောင်မလေးအပါအဝင် သူတို့ အတန်းထဲက ကောင်မလေး တော်တော်များများလည်း ထိုနည်းတူပင်။

“တော်ပါသေးရဲ့ကွား၊ ငါတို့ အတန်းလည်း မိန်းကလေးတွေ အော်ပေးလိုသာ ဒီလောက် အသံထွက်နေတာ၊ အော်များ မအော်ပေးမိရင် သာဒိအမ်ဘီတွေ ဒီထက် ထောင်မယ်၊ ဟော ... ဟိုမှာ ကြည့်ပါဦး၊ သာဒိအမ်ဘီထဲက ကောင်လေး တစ်ယောက်ကလည်း ကင်မရာကြီး တကားကားနဲ့၊ ကမ္ဘာ့ ဖလားဘောလုံးပွဲ ကျနေတာပဲ၊ သာဒိအမ်ဘီတွေဟာ ပဲကို များတယ်”

သူ့ဘေးက သူငယ်ချင်းသည် သူမတို့တစ်တွေကို ဆရာ ကိုယ့်အချင်းချင်းမို့ အားပေးလေရဲ့။ သူ့သဘောပြောရရင် မိန်းကလေးတွေအနေနဲ့ ဘောလုံးပွဲက သိပ်မအပ်စပ်ဘူးလို့ ထင် သည်။ သို့သော် ဒါကတော့ ကိုယ့်ကျောင်း ဘောလုံးပွဲမို့လို့ အားပါတော့လေဟု ခွင့်လွှတ်ပေးလိုက်ပါသည်။

“အမယ်လေး ဆယ်မိနစ်ပဲ လိုတော့တယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ဂိုးလောက် ပြန်သွင်းပါဟယ်၊ အခုထိ ဘဲဥမကွဲသေး ဘူး၊ ပြန်ရမှာ ရှက်စရာကြီး၊ သာဒိအမ်ဘီတွေကို ဘယ်လို မျက်နှာပြရမလဲ၊ ဒီလောက်ကြီး အော်ထားတာ”

သူမက အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် ညည်းညူသံကို ကြားဖြစ်အောင် ကြားလိုက်သေးရဲ့။

“ကျုပ်ဆို ညက နိုက်ဂျူတီကျတယ်၊ တစ်ညလုံး ဝစ်တန်ကစ် Witnessကြည့်ထားရတာ အတန်းထဲမှာလည်း မအိပ်တတ်၊

အခုလည်း ဒီမှာ လာအော်လွန်းလို့ အသံတောင် ပျောက်နေပြီ”

အကွရာ ဆိုတော့ သူမ နံဘေးတစ်ဖက်မှာ ထိုင်နေသည့် ကောင်မလေးသည် မျက်ကွင်းချောင်ချောင် အသံအက်အက်ဖြင့် ထောက်ခံသေးရဲ့။

ဟင်း ... တတ်ပဲ တတ်နိုင်တယ်။ ဘယ်လို ကောင်မလေးတွေမှန်း မသိ။

အတန်းတက်ဖို့ဆိုရင်တော့ နောက်ဆုံး ခုံတန်းမှာ ထိုင်တတ်သော အကွရာသည် ဒါမျိုးကျတော့ ရှေ့ဆုံးအော်ဟစ်အားပေးဖို့ အသင့်။ နေစမ်းပါဦး သူမရဲ့ စရိုက်တွေက သူ့နဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ၊ အနေသာကြီးပါ။ သူ့ဘဝမှာ နောက်ဆုံးအချစ်တစ်ခု ရှင်းရှင်းပြောရရင် မိန်းကလေးတစ်ယောက် စိတ်ဝင်စားဖို့ဆိုတာ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်တော့တာဘဲ။ သူက တစ်ယောက်ကလွဲရင် သူ့ရဲ့ နှလုံးသားဟာ နဒီဆီမှာ အပြီးအပေးထားခဲ့ပြီပေါ့။

သည်အချိန်မှာ သူမသည် သူ့ဆီ ဖျတ်ခနဲ တစ်ခုလှည့်ကြည့်လေသည်။ သူ့အတွက် ကံဆိုးတာက သူမကို ကြည့်ရင်း နဒီကို သတိရမိတာပဲ ဖြစ်သည်။ သူမကတော့ သူ့မအား ကြည့်နေတယ် ထင်လိမ့်မည်။ နူတီခမ်းကလေး သွားလျက် ဆတ်ခနဲပြန်လှည့်သွားတော့ တောက်ပသော မျက်

လေးများက ညနေခင်း၏ နေရောင်အောက်တွင် လက်လက်ကလေး ဖြစ်သွား၏။

ဝမ်းနည်းပါးတယ် မိန်းကလေးရေ၊ မင်းထင်သလို ဒီက မင်းရဲ့အလှမှာ ဝပ်စင်းတော့မဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် နှုတ်ဘူးကွာ။

သိပ်ပြီး အထာမကိုင်လိုက်နဲ့။

“ကိုမြန်မာ အက်ဖ်အိပ်ချ်စီ ဘယ်လိုရေးမလဲ၊ မရေးတတ်လို့ နည်းနည်း အကြမ်းဖျင်း ပြောပြမလား”

“ငါ့ဆီမှာ မနှစ်က ဆေး (၂)က ဆရာမ ပေးထားတဲ့ပုံစံ ရှိတယ်ကွ၊ မင်းလိုချင်ရင် ဖိုတို (မိတ္တူ) ကူးပါလား၊ ဒါပေမဟုတ် မင်း ငါ့အိမ် လာရေးမလား”

အင်း အကွရာကတော့ အက်ဖ်အိပ်ချ်စီကို ရော့ကုမှ စားထားမယ် မတွေးဘူး၊ ပျော်စရာပဲ ရှာကြံနေတယ်။ သူ့ကံအသိဘဲ ဒီရီပို့ဒ်ကို ဘယ်လိုရေးမလဲ၊ မဆီမဆိုင် သူမအကြောင်း အတွေးထဲဝင်လာ၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အနည်းငယ် ဆဲဆိုပစ်တတ်သည်။

“ကိုမြန်မာ အိမ်လိပ်စာပေးလေ၊ မနက်ဖြန် ကျွန်တော် လာရေးမယ်၊ နည်းနည်းပါးပါး ပုံစံတစ်ခုရရင် ဆက်ပြီး ရေးလို့ရမယ် ထင်တာပဲ၊ ကိုမြန်မာက မနှစ်က ပီအက်စ်အမ် ရီပို့ဒ်တွေကို သူငယ်ချင်းတွေဆီက ရထားမှာပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ် တမင် လိုက်တောင်းထားတာ၊ ဦးနှောက် စားတယ်ကွ၊ သူများ ရေးပြီးသား ကူးရေးလိုက် ပြီးတာပဲ အရေးကြီးတာက Visitတိုင်းကို မှတ်မိဖို့ မှန်မှန်လိုက်ဖို့ပါ”
 “ဟဲ ... ဟဲ ပြောရဦးမယ်၊ အကွရာတို့ကလည်း စိန်ယာက အသိရှိပုံ ရတယ်၊ ရီပို့ဒ်တွေ အမြဲရေးပြီးသား ဖြစ်နေတယ် ဒါပေမဲ့ သူ့လက်ရေးက သော့လွန်းတော့ ကျွန်တော် သိပ် ဖတ်လို့မရတာနဲ့ တစ်ခါတလေမှ ယူပြီး ကူးတယ်”

ကျွတ် ... သည်ကောင်ဟာ စကားပြောနေရင် ဖောက်လာပြီ။ အကွရာဆိုတဲ့ နာမည်ကို ဘာဖြစ်လို့ ထည့်ပြော သလဲ။ ထားပါ ထည့်ပြောတော့ရော သူက ဘာလို့ သည်နာမည်ကို ခြားချင်သလို ဖြစ်နေရတာလဲ။ မဟုတ်သေးပါဘူး။ ကိုယ့် အပူထဲက လူတစ်ယောက်ယောက် နာမည်ကို မကြာခဏတော့ မှားရမှာပေါ့။ အရေးကြီးတာက သူမရဲ့ မာယာတချို့ကို သူ ကျရှုံးမိစေဖို့ဘဲ။

“သူက ဘယ်ကျောင်းက အောင်တာလဲ”

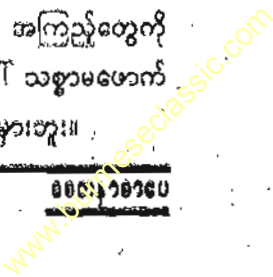
လွတ်ခနဲ မေးမိပေမဲ့ ဒါကိုတော့ အပြစ်မတင်ပါ။ သူမပုံစံကြည့်ရတာ မိန်းကလေး ကျောင်းတစ်ကျောင်းက ထွက်တဲ့ ပုံပဲ။

“သူငယ်တန်းကစပြီး ကျွန်တော်နဲ့ စတိတ် State မှာတည် က အတူတူ အောင်လာကြတာ၊ သူက အက သိပ်တော်

တယ်၊ စတိတ်မှာတုန်းက သင်္ကြန်အကတွေ အမြဲပါတယ်၊ ကျောင်းကပွဲတွေလည်း သူချည်းပဲ၊ အိမ်ဆည်းလည်းနဲ့ ဒီ ကျောင်းရောက်မှ တွဲကြတာ၊ သူ့သူငယ်ချင်းတွေ အကုန်လုံး တစ်ယောက်မှ ဒီမှာမရှိတော့ဘူး၊ နိုင်ငံခြား ထွက်ကုန်ကြပြီ”

‘နိုင်ငံခြား ထွက်ကုန်ကြပြီ’ ဆိုသော သိန်းထွန်း၏ အဆုံးသတ်စကားကို သူသည် အလွန်တရာမှ မုန်းတီးလှ၏။ ဒီနိုင်ငံခြားကို ဘာလို့ ထွက်သွားကြရတာလဲ။ သည်မှာနေလည်း သွားနဲ့။ သူ့ရဲ့ ‘နဒီ’ရော နဒီလည်း သည်လိုပဲ။ နဒီကို သူ နှလုံးသားထဲက ဆွဲခေါ်ခြင်း ခံလိုက်ရတာလည်း သည်နိုင်ငံခြား ထွက်တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းအရာကြောင့်ပဲ။

နဒီအကြောင်း တွေးမိတိုင်း သူသည် စိတ်အစဉ်က ချွန်နှင့် ကင်းလွတ်သွားသလို ရှိတတ်သည်။ ဘယ်တော့မှ ခြောင်းလဲမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး နဒီရယ်။ နဒီတစ်ယောက် ဘည်းကိုပဲ တို့ ချစ်ခဲ့တာ။ နဒီနေရာမှာ ဘယ်မိန်းမကိုမှ အစား မြှို့နိုင်တော့ဘူး။ အကွရာဆိုတဲ့ မိန်းမဟာ နဒီထက်လှတယ်။ ဒါပေမဲ့ တို့က နဒီကိုပဲ ချစ်တယ်။ အဲသည့် မိန်းမရဲ့ စူးစမ်းတဲ့၊ အော်ခတ်တဲ့၊ ဂရုတစိုက်ကြည့်တဲ့ မျက်ဝန်းဝတာကတောက်တွေ၊ အစားခံကို ကြည့်သလို အပြစ်ရှာကြည့်ချင်တဲ့ အကြည့်တွေကို အဘတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်ပစ်မှပါ။ တို့က နဒီအပေါ် သစ္စာမဖောက် နဒီ ကွယ်ရာမှာ ဘယ်မိန်းမကိုမှ မပြစ်မှားဘူး။

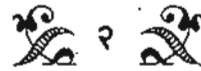

“ဟာ ... အချိန်စေ့သွားပြီ၊ ဒိုင်လူကြီးကလည်း ကြွက်တက်ပြီး လဲကျတဲ့အချိန် ချော်လဲလို့ ပြုစုတဲ့အချိန်တွေ အတွက် အချိန်ပိုတော့ မပေးဘူး။”

“ဝေါလ်ကပ် (World cup) မှာဆိုရင် အဲဒီအတွက် ရတယ်”

အကွရာဟာ အင်မတန် လူတတ်လုပ်ချင်တယ်။ သည်လောက် ပါများပွဲကလေးအတွက် ကမ္ဘာ့ဖလားဘောလုံးပွဲနဲ့ ယှဉ်ပြီး ပြောချင်ရတယ်လို့။ ကားပေါ်တက်ပြီး မောင်းထွက်လာ ချိန်တွင် အိမ်ကကား လာမကြိုသေး၍ မျက်နှာငယ်ငယ်ကလေး နှင့် စောင့်နေသော အကွရာနှင့် အိမ်ဆည်းလည်းကို မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်သေး၏။ ကောင်းတယ်ဟု မဆီမဆိုင် ရေရွတ်လိုက်မိ ခြင်းကလည်း အံ့ဩစရာပင်။

အိမ်ရဲ့အိမ်ကို တနင်္ဂနွေနေ့မနက် ကိုးနာရီတိတိ လိုက်ပို့နိုင်ဖို့ မမကြီးကို တဂျီဂျီ လုပ်ရသည်။ အိမ်ဆီလည်း ဖုန်းဆက်ထားဖို့ဆိုတာ အိမ်ကဖုန်း ပျက်နေ၍ မဆက်ထားဖြစ်ပါ။ ဒါနဲ့ပဲ အက်ဖ်အိပ်ချ်စီအတွက် အိမ်ဆီ သွားရေးရန် အိမ် အပြင် ထွက်ခင် သူမ အိမ်ကို ကြိုရောက်နေဖို့ အကွရာ လောနေရ ဆော့သည်။

“စာပဲ ကိုယ့်ဘာသာ ရေးပါလားဟာ၊ သေသေချာချာမှ မှတ်မလာဘဲ အခုမှ မျက်ရည်လေး တဝဲဝဲနဲ့ ဒုက္ခရောက် ပြီး ဟိုလူဆီ ပြေးကူးရ၊ ဒီလူဆီ ပြေးကူးရနဲ့။”

“ဟာ ... မမကြီး မသိပါဘူး၊ ပုံစံမဝင်ရင် ပြန်ရေးရမှာ၊ နောက်ပြီး ဖင်မလီ Familyတွေက လူများတယ်၊ နောက်ပြီး နှစ်ခုတောင်ဟာ၊ ကလေးတွေလည်း ပါသေးတယ်၊ ရေးရမှာ အများကြီး။”

www.burmeseclassic.com

တစ်မိသားစုလုံးမှာ ဆေးကျောင်းသူအဖြစ် အားလုံးက အားကျ အလိုလိုက်ပြန်၊ အငယ်ဆုံးလည်း ဖြစ်ပြန်၍ မျက်နှာပွင့်လှသော အကွရာသည် မမကြီးကို ဆရာပြန်လုပ်မိသေးသည်။ မမကြီး ဆူဆူအောင်အောင် လိုက်ပို့၍ အိမ်ထဲသို့ မနက်ကိုးနာရီမှာ ရောက်တော့ ကြိုတင် အကြောင်းမထား၍ အိမ် အနည်းငယ် အံ့ဩ၏။ ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား စကားတပြောပြောဖြင့် အက်ဖ်အိပ်ချစ်ကို စိတ်ညစ်ရခြင်းများ၊ ညည်းညူရင်းဖြင့် သန်လျင်သွားရသော နေ့ကို ပြန်ပြောမိကြသည်။

ထိုအခါ အကွရာ၏ မြန်မာကလေး အကြောင်းက အလိုလို စကားဝိုင်း၏ ခေါင်းစဉ်ထဲ ပါလာတော့သည်။ ထိုသို့ မြန်မာတစ်ယောက် စကားဝိုင်းထဲ ပါလာရခြင်း၏ အဓိကတရားမှာ အကွရာပဲ ဖြစ်သည်။

“ငါ အခုတလော စိတ်တွေ လေနေတယ် အိမ်ရယ်၊ ကျောင်းတက်ရတာလည်း မပျော်ဘူး၊ အိမ်မှာနေရတာလည်း မပျော်ဘူး၊ တစ်ခုခုကို ကြေကွဲနေချင်သလိုလိုပဲ”

ဟု အကွရာက မဆီမဆိုင် ရေရွတ်မိသည်။ အိမ်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် ကြိုတင် ရိပ်မိနေဟန် ပြသည်။ အင်း ... ပြီးလည်း ပြီးသေးရဲ့။ အကွရာက အနည်းငယ် ရှက်ရွံ့ချင်သွားသည်။ အကွရာ သည်လို ဖြစ်ပျက်နေတယ်ဆိုတာ အိမ်ရိပ်မိလောက်အောင် ဘယ်လောက်တောင်များ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေမိပါလိမ့်။

“ဘယ်သူ့ကြောင့်လဲ၊ ငါ သိခွင့်ရှိမလား”
 “နင်က ငါ့အကြောင်းကို ဟိုမိန်းမနှစ်ယောက်ထက် ပိုသိတာပဲ၊ နင်ပဲ ခန့်မှန်းကြည့်ပေါ့”

အိမ်သည် အကွရာနှင့် သက်ဆိုင်သော ကောင်စာလေးတချို့၏ အမည်ကို ရေရွတ်ပြု၏။ နောက်ဆုံးတော့ အိမ်သည် အမှန်မရနိုင်သည့်အဆုံး ...

“နင့်ဟာကလည်း အကုန်ကုန်ပြီ၊ တစ်ယောက်မှလည်း မကျန်တော့ဘူး၊ ဒါဆိုရင် လောလောဆယ် နင် စိတ်အဝင်စားနိုင်ဆုံး တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်၊ ငါက သိပ်မထင်လို့”

ဟု အကွရာ၏ ငယ်ထိပ်ကိုထုလျက် ခပ်ဟောက်ဟောက်ကလေး ပြောလေသည်။

“အဲမယ် ... လူ အရပ်ရှည်သလောက် စိတ်ကလည်း တိုပဲ၊ ပြောလေ ပြောလိုက်ပါလား၊ နင် သံသယရှိတဲ့လူ တစ်ယောက် မှန်မမှန် စောင့်နားထောင်တယ်၊ ကဲ ... ပြော၊ ငါ ဘယ်သူ့ကြောင့် စိတ်လေနေသလဲဆိုတာ”

အိမ်၏ နှုတ်ဖျားမှ ထွက်ပေါ်လာသော နာမည်တစ်ခုအကြားတွင် အကွရာသည် အိမ်ကို အင်မတန်မှ ချီးကျူးနှင်သွားသည်။

“သိပ်တော်တဲ့ အမျိုးသမီးကလေးပဲ”

“ကြည့်စမ်း တကယ် ဟုတ်နေတယ်ပေါ့လေ၊ ပြောစမ်းပါဦး၊ ဘယ်တုန်းက ဇာတ်လမ်းစထားလို့လဲ၊ ကျောင်းဖွဲ့တာဖြင့် တစ်လမပြည့်သေးဘူး၊ တွေ့တာလည်း သိပ်မကြာသေးဘူး”

“ဟင့်အင်း၊ ဇာတ်လမ်း မရှိပါဘူး အိမ်ရယ်၊ ငါက တစ်ဖက်သတ်ပါ၊ သူ့ကို တစ်ဖက်သတ် စိတ်ဝင်စားရင်နဲ့ သူ့ရဲ့ အမှုအရာတွေမှာ ခံစားမိပြီး သူ့အတွက် အလို့ကြေကွဲနေချင်တာပါ၊ ငါက ဒီအကြောင်း ပြောရာမှာ ရှက်တောင် ရှက်တယ်၊ နင့်မို့လို့ အရမ်းခင်ပြီ၊ ပြောချင်တာပါ၊ ငါ တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ပြီး တဖြည်းဖြည်းဖြစ်နေရတော့လည်း ပိုဆိုးလာတယ်ဟာ၊ အဲဒါကြောင့် နင့်ကို ပြောပြဖို့ ရည်ရွယ်ရတာ”

“နင့် သူ့အကြောင်း ဘယ်လောက် သိလို့လဲ”

“လုံးဝပဲ၊ ဘာတစ်ခုမှ မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ဘဝမှာ ကြီးမားမား တစ်ခုတော့ ဆုံးရှုံးခဲ့ပုံ ရတယ်၊ သူက အဲဒါအတွက် သိပ်ကြေကွဲနေသလိုပဲ”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့”

အိမ်သည့် နေရာတကာမှာ အကွရာထက် အဆိုးအသင်း ဆုံသူဖြစ်၍ တစ်ခါတစ်ရံတွင် အကွရာ မသိသေးသေး အကြောင်းအရာများကို အကွရာထက် အရင်သိနှင့်နေသူ ဖြစ်သည်။ အရင်က အင်း ... သေသေချာချာ ပြောရရင် အထက်က

ကျောင်းမှာတုန်းကဆိုလျှင် အကွရာဟာ ကြောက်တတ်တဲ့ ခပ်အအကောင်မလေးတစ်ယောက် နီးပါးပါပဲ။ ဘာမှမသိ၊ ဘယ်မှလဲ သွားတတ်၊ ဘယ်သူနဲ့မှလဲ အရောတဝင် မရှိတတ်။ အိမ်နဲ့ ချင်းမှ အရာရာရင်ဆိုင်ရတဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေ ရှိလာတာ။ အကွရာရဲ့ သယ်သူငယ်ချင်းတွေဆိုလျှင်လည်း အကွရာနဲ့ ပုံစံတူတွေ ဖြစ်သည်။ အကွရာဟာ သည်ဆေးကျောင်းကို စတက်ရစဉ်က တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ရတာကို အမြဲ ဝမ်းနည်း အားငယ်နေတတ်သည်။ အိမ်နဲ့ လက်တွဲညီသွားမှသာ။

“ဟဲ့ ... ပြောနေရင်း ငြိမ်ကျသွားလိုက်တာ စိတ်က မြန်မာ့ဆီ ရောက်သွားပြီ ထင်တယ်”

“ဒီတစ်ခါတော့ မှားသွားပြီ၊ နင့်အကြောင်း တွေးနေတာဟဲ့”

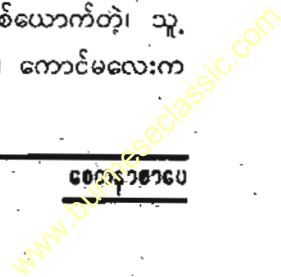
“ဘာ ... ငါ့အကြောင်းလဲ”

“ဪ ... နင့်က ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါထက် အရင်သိနေ နှင့်လို့ပါ”

“ငါလဲ မစုံစမ်းပါဘူး၊ ဆေး (၂)က ငါ့အသိတွေနဲ့ စကား စပ်မိရင်း သိလာတာ”

“ဟုတ်လား၊ ဘာပါလိမ့် ကြားချင်လိုက်တာနော်၊ ဈေးကိုင် မနေပါနဲ့၊ မြန်မြန်ပြောပါဗျို့”

“မြန်မာက အသည်းကွဲနေတဲ့ လူတစ်ယောက်တဲ့၊ သူ့ ကောင်မလေးနဲ့ ကွဲသွားကြတယ်လေ၊ ကောင်မလေးက နိုင်ငံခြားကို ထွက်သွားတာ”

“ဘယ်ကိုလဲ”

“အဲဒါတော့ မသိဘူး၊ အပြီးအပိုင်သွားတာ ထင်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် သူ ဒီလောက်ဖြစ်နေတာပေါ့”

“လိုက်သွားပါလားဟ ခါမှ မဟုတ်လည်း ကောင်မလေး မိဘတွေ သွားတယ်ဆိုရင်လည်း ကောင်မလေးကို ပါမသွားအောင် ကိုယ့်ဘက်က အပိုင်ချည်ထားမှပေါ့၊ အင်မတန် တုံးတဲ့ သူငယ်လေးပဲ”

“ဟဲ့ ... အမျိုးသမီးလေး၊ နင်ပဲ သူ့ကို စိတ်ဝင်စားတယ် ဆို၊ ဘယ်လိုကြီးတုံး”

ဟင့်အင်း အိမ် နားလည်အောင် ရှင်းမပြချင်ဘူး။ သိတယ် အိမ်က အကွရာကို နားအလည်ဆုံး ဆိုတာတောင် သည်ကိစ္စမှာ နားမလည်နိုင်ဘူးဆိုတာ အကွရာသိတယ်။ ဒါကြောင့် ရှင်းမပြချင်ဘူး။

“ဒါနဲ့များ သူကပဲ နိုင်ငံခြား သွားလိုက်လို့ ကျောင်းတက် ရက်တွေ နောက်ကျတာနဲ့ နောက်တစ်တန်း ဆင်းနေရသလို မျိုး လျှောက်ပြောသေး၊ ကျောင်းလည်း ပြောင်းလိုက်သေး”

အကွရာသည် ထိုကိစ္စအတွက် အနည်းငယ် မကျေမနပ် ရေရွတ်လိုက်ခြင်းဖြင့် အိမ်၏ နားလည်မှုကို မေ့ပစ်ဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း မရချေ။ ဇွဲကြီးသော အိမ်သည် အကွရာ၏

သူ့ချက် အထူးအဆန်း၊ အယူအဆ၊ ဆန်းဆန်းပြားပြားနှင့် ဟောဠိများကို အတော်လေး သိချင်လှသူ ဖြစ်နေတော့သည်။

“သူလည်း သွားချင်သွားမှာပေါ့၊ စိတ်လေပြီးသွားတာ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ကံ ... အမိလေး နေစမ်းပါဦး၊ ဘာတွေ အဆန်းထွင်နေတာလဲ၊ ငါ့ကို ပြောပြပါဦး၊ မြန်မာအတွက် စိတ်လေပြီး ကြေကွဲနေချင်တယ်လည်းဆိုသေး၊ မြန်မာမှာ ကောင်မလေးရှိပြီး အဆင်မပြေမှန်း သိတော့လည်း ကောင်မလေးနဲ့ ပေါင်းစေချင်သေး၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ငါ့ကို သေသေချာချာ ပြောပြစမ်း၊ နင်နဲ့ငါက လျှို့ဝှက်ထားရမဲ့ လူတွေမှ မဟုတ်တာ၊ အဲဒီလို မဖုံးကွယ်နဲ့”

“အခုလောလောဆယ်တော့ ငါ့ကို နင် နားလည်ဦးမှာ မဟုတ်သေးဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါ့ကိုယ်တိုင်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နားမလည်သေးလို့ဘဲ၊ တဖြည်းဖြည်းတော့ အဖြေပေါ်လာမယ် ထင်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့ရဲ့ အပျော်တွေ မဲ့နေတဲ့ မျက်လုံးတွေကို သနားတယ်၊ နင်တော့ သိမသိ ငါ မသိဘူး၊ ငါတော့ စတွေ့တဲ့နေ့ကတည်းကကို ထူးခြားတယ် ထင်ခဲ့တာ၊ ဟုတ်တယ် သူ့မျက်လုံးတွေက ဘယ်လောက်ပဲရယ်ရယ် အဲဒီအရယ်က မျက်လုံးအထိ မကူးစက်ဘူး၊ မျက်လုံးထဲမှာ အမြဲကြေကွဲတမ်းတနေသလိုပဲ၊

ငါတော့ အဲဒီ မျက်လုံးတွေကို မကြည့်ချင်တော့ဘူး ကြည့်မိတိုင်း ငါ့ရှင်ထဲမှာ ငိုချင်နေတယ်”

အိမ်သည် အကွရာထံမှ ထူးဆန်းသော စကားများ အတွက် သက်ပြင်းတွေချကာ ငြိမ်သက် တွေးတောနေခဲ့၏။ မိမိဘာသာ ဘာဖြစ်နေမှန်းတောင် မသိသေးပါဘူးဟု ဖွင့်ဖြေထားတဲ့ အကွရာအား အိမ်ကိုယ်တိုင်လည်း ဘာမှ ဝေဖန်မပြုတတ်သေးချေ။ အကွရာသည် သူ့မဘဝတွင် တစ်ခါမှ မမျှော်လင့်ထားဖူးသော အဖြစ်တစ်ခုကို လက်ရှိ ရင်ဆိုင်လိုက်ရ၍ နောက်ထပ် ဖြစ်လာမဲ့ အနာဂတ်များကို ကြိုတင် မမှန်းဆရာတော့ချေ။ အကွရာသည် ရှင်းရှင်းပြောရရင် အတ္တကြီးသော မိန်းမတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်လေသည်။ မိမိ ချစ်သူသည် မိမိအား ပထမဆုံး ချစ်မိသူဖြစ်စေချင်သူ၊ အလျင် ဦးသူရှိနှင့်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်ထံမှ သူမ၏ အချစ်တို့ကို မပေးဆပ်လိုသူ၊ သူမ၏ ချစ်သူထံမှ အချစ်တို့သည် သူမတစ်ယောက်တည်းအတွက်သာ ဖြစ်စေချင်သူလည်း ဖြစ်လေသည်။

“ဒါဆိုရင် နင့်ရဲ့ တီကောင်ကလေးကရော”

တီကောင်ကလေးတဲ့။ ဟုတ်တယ် အကွရာထံ တစ်နှစ်တိတိငယ်သော ကောင်ကလေးတစ်ယောက်ကို အကွရာ နှင့်နှင်းနဲ့ ချစ်ခဲ့ဖူးတယ်။ အဲသည်တုန်းက တစ်ဖက်သတ်

မဟုတ်တာ။ တီကောင်ကလေးကပဲ အရင်စပြီး စိတ်ဝင်စားဟန် တွေ အသည်းအသန်ပြုလို့ အကွရာရဲ့ မယိုင်မနဲ့လိုသော နှလုံး သားက ယိုင်နဲ့ဖူးသွားခဲ့တာ။ အင်း၊ မှတ်မိသေးရဲ့။

တီကောင်ကလေးကို အိမ်လည်း သိတယ်။ မွေးမွေးနဲ့ ပုန်းညက်လည်း သိတယ်။ အကွရာရဲ့ ကောင်လေးကို တီကောင်ကလေးလို့ နာမည်ပြောင်တောင် ပေးဖူးသေးတာပဲ။ သိလား အရမ်းရယ်ရတာပဲ။ ကောင်လေး အဲ ... တီကောင်ကလေးက အမြဲ အငြိမ်မနေ။ ဆားနဲ့တို့ထားတဲ့ တီကောင်လို လှုပ်စိလှုပ်ရွဲ တွန့်တွန့် လိမ်လိမ် မျက်စိနောက်စရာလေးမို့ သည်နာမည် ပေးခဲ့မိတာ။ အကွရာကို တီကောင်ကလေး စပြီး လိုက်ကတည်းကပေါ့။

“တီကောင်ကလေးကိုတော့ တကယ် ချစ်မိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို မယုံဘူး၊ သူ့ရဲ့ ရည်းစားတစ်ယောက်အဖြစ် သတ်မှတ်ခံရတဲ့ စာရင်းထဲမှာ ပါသွားမှာစိုးလို့၊ ငါ့ဘက်က ဘယ်တော့မှ မျက်နှာကြော မလျှော့တဲ့ ဆက်ဆံရေးနဲ့ ဒီလောက်ထိ အချိန်ကြာနေတာပေါ့၊ တကယ်ဆို နှစ်နှစ်ဆိုတဲ့ ကာလအတွင်း ငါသာ မျက်နှာသာပေးရင် တီကောင်ကလေးဟာ အခုဆို ငါ့ရဲ့ရည်းစား ဖြစ်နေပြီပေါ့၊ အိမ်ရယ် ... နင် သိပါတယ်၊ သူ့ကို ငါ့နဲ့တွဲတာကို မြင်ဖူးပြီးသား လူတစ်ယောက်ဟာ တခြားတစ်နေရာမှာ ငါ့ မဟုတ်တဲ့

နောက်ထပ် ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ သူ့ကို တွဲတွေ
ရင် အဲဒီလူဟာ ငါ့ဘက်ကို တွေးကြည့်မဲ့ အတွေးတစ်စုံ
တစ်ရာကို မခံချင်တတ်တာ နင် သိပါတယ်၊ ဒါကြောင့်
တီကောင်ကလေးကို ချစ်လျက်သားနဲ့ မေ့ထားလိုက်တာ”

တီကောင်ကလေးလို့ နာမည်ပြောင် စတင်မပေး
ခင်က အင်း... မဟုတ်သေးဘူး။ အကွရာနဲ့ပတ်သက်မဲ့ ကောင်လေး
တစ်ယောက်အဖြစ် မသိခင်အချိန်ဟာ အကွရာ အင်မတန် စိတ်
အတ်ကျနေသော ဒုတိယနှစ် ဆေးသင်တန်း စတင်ချိန်ကာလပင်
ဖြစ်သည်။ အဲသည်အချိန်က တီကောင်ကလေးက ပထမနှစ်
ဆေးကျောင်းသားကလေးပေါ့။ ကျောင်းစတင်တဲ့ နေ့ကတည်း
ထူးထူးခြားခြား လှပကြသူ အချောအလှတွေကြားမှာ အကွ
ရာကိုရွေး၍ စိတ်ဝင်စားဟန်ပြသော ကောင်ကလေးကို အိမ်၊
အဖွဲ့နဲ့ ပုန်းညက်တို့က သည်ကျောင်းက မဟုတ်ပါဘူးလို့တောင်
သူ့ဆင်သွယ်ပေးရဲ့။ ယူဆရလောက်အောင် တီကောင်ကလေးဟာ
ဆေးကျောင်းသားတစ်ယောက် ပုံစံမှ မဝင်တာ။ (အခုထိပဲ
ဆယ်တန်းကျောင်းသားကလေးနဲ့ တူတုန်း။ သွက်လက်ပေါ့ပါး
ပေါ့ပေါ့ ဟေးလား ဝါးလားလုပ်တုန်း။)

“အဲဒီကောင်ကလေးနာမည်က ဒေးတဲ့”

www.burmeseclassic.com

အိမ်က အရင်ဆုံး နာမည်သိသူ ဖြစ်သည်။

“ဟင် ... နာမည်ကလဲ တစ်လုံးတည်း၊ ဒေးဆိုတာဟာ ဒီ-အေ-ပိုင် (D - A - Y) ဒေး(day)လား၊ နေ့ပေါ့နော်၊ သူ့နာမည် မောင့်နေ့ပေါ့”

မွေးမွေးနဲ့ ပုန်းညက်က စိတ်ဝင်စားသလောက် အကွရာက ခန္ဓာဗေဒ စာမေးပွဲအငယ်လေး နှစ်ခါကျဖူးတာကို စိတ်ဓာတ်ကျကာ ထိုကောင်ကလေးကို ရှိတယ်လို့တောင် ဂရုမစိုက်မိပါ။ (ဘယ်လို နှိုင်းရမလဲ။ မြန်မာက သူ့ကောင်မလေးကြောင့် ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်မိဘဲ အကွရာဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို သတိမပြုမိဟန်မျိုးပဲ။ အခု အကွရာ ဝင်လည်နေပြီပေါ့။)

ထို့နောက် ကောင်လေးသည် အကွရာတို့ အတန်းဆင်းချိန်တွေ စောင့်ကြည့်၊ သူတို့ရဲ့ Break timeနဲ့ အချိန်ချင်းမတူတာမို့ အကွရာတို့ရဲ့ အချိန်တွေကို တမင်စောင့်ကြည့် အကွရာကြားအောင် သိချင်းတချို့နဲ့ နောက်ပြောင်၊ သူနဲ့ ခင်ရာမင်ရာ တွဲရာ သူငယ်ချင်းတွေကို ကြေညာပြသ၊ အကွရာတို့လေးယောက်ထိုင်နေရင် အကွရာဆီပဲ တည့်တည့်မတ်မတ် စိုက်ကြည့်၊ ဣန္ဒြေမရ ဟိုသည်ကူးသန်း၊ အောင်ကျယ်ဟစ်ကျယ် စကားပြောပြ၊ အင်မတန်မှ တစ်စက်လေးတောင် အငြိမ်မနေတတ်တာ အားလုံး သတိပြုမိလာတာသာကြည့်။

ဘယ်လောက် အသည်းအသန် ဖြစ်ပြသလဲဆိုတာ

“ဒေးဟာ တော်တော် လှုပ်စိလှုပ်ရွှေနိုင်တဲ့ ကောင်လေးပဲ၊ သူ့ဆံပင်တွေကလဲ ခါ၊ ကစ်ကိုယ်လုံးလည်းခါ၊ ခုန်ပေါက်လိုက်၊ ခေါင်းကလည်း ခါလိုက်၊ ကြည့်ရတာ မျက်စိနောက်ချင်စရာလေး၊ တီကောင်ကို ဆားနဲ့တို့ထားသလိုပဲ၊ အငြိမ်နေတာ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး”

မွေးမွေးက တစ်နေ့မှာ ဒေးကိုကြည့်ရင်း အမှတ်တမဲ့ ရွတ်လိုက်တဲ့ စကားထဲကပဲ ဒေးရဲ့ နာမည်ပြောင်ကလေးကို ပုန်းညက်က အတည်ပြုပေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် တီကောင်ကလေးလို့ခေါ်ရင် ပိုကောင်းမယ်”

“ဟဲ ... ဟဲ နေ့ကြီး အမျိုးသမီးတွေ၊ ဒီမှာ အကွရာကို မေးပါဦး သဘောတူရဲ့လားလို့၊ သူက ပိုင်ရှင်ဟဲ့၊ သူမကြိုက်ဘဲ ခေါ်ရင် မရဘူး”

“အဲမယ် ... ဘာမှ မဆိုင်ဘူး၊ ခေါ်ချင်သလို ခေါ်ပေါ့”

“တစ်နေ့ ဆိုင်ချင် ဆိုင်လာမှာပဲ၊ အဲဒီအခါကျရင် ငါတို့ ဒီလို နာမည်ပြောင်ခေါ်ရင် နင် စိတ်ဆိုးမှာ မြင်ယောင်သေး”

သို့သော် တီကောင်ကလေးနှင့် အကွရာသည် ဘယ်တော့မှ မသက်ဆိုင်လာခဲ့ပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုရင် အကွရာသည် တီကောင်ကလေးကို တော်တော်လေး ချစ်မိသွားပြီဟု သူငယ်ချင်းတွေကို ဖွင့်ဟဝန်ခံသွားပြီး မကြာမီတွင် တီကောင်ကလေးနှင့် ပတ်သက်သော သတင်းတွေ စတင် ကြားလာရတော့တာပဲ ဖြစ်သည်။

ရှင်းရှင်းပြောရရင် အကွရာတို့ လေးယောက်ဟာ ဒေးဆိုတဲ့ တီကောင်ကလေးကိုသာ သိရှိပြီး သူ့ရဲ့ အကျင့်စရိုက်တွေ ဘာဆိုတာ တစ်ခုမှ မသိပေ။ အကွရာဟာ တီကောင်ကလေးအား ပြန်ချစ်မိနေပြီဆိုတာအား အုပ်စုထဲမှာ သတင်းတစ်ရပ် ဖြစ်နေဆဲကလေးမှာ သည်သတင်းတွေ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကြားရတော့တာပါပဲ။

အဲသည့်နေ့က အကွရာတို့လေးယောက်ဟာ ကျောင်းရှေ့ ခုံပိုင်းတွေမှာ ထိုင်နေချိန် ဖြစ်သည်။ အတန်းထဲက ကောင်မလေး တချို့က တစ်ဖက်ခြမ်း၊ အကွရာတို့ လေးယောက်က တစ်ဖက်ခြမ်းဆီမှာ ဖြစ်ပေမဲ့ စကားပြောသံတွေတော့ ကြားနေရသည်။ ထိုအချိန်မှာ ကံဆိုးသူက ဒေးပဲ ဖြစ်သည်။ ဒေးရဲ့ကားကလေး ကျောင်းထဲ ချိုးဝင်လာစဉ်မှာ ဟိုဘက်အုပ်စု လှုပ်လှုပ်ရွရွ တွန်းထိုးနှောက်ပြောင်တာကို အကွရာတို့က သတိထားမိပါသည်။

“ဟောတော့ သွေးသွေးရဲ့ မောင်လေး လာပြီ၊ အံ့မယ် ရင်တောင် ခုန်နေတယ်ဟာ၊ မောင်လေးရေ ဒီမှာ မမ ရင်ခုန်ပြီလို့ အော်ပေးမယ်၊ ရှင့်အစား ကျုပ် အော်ပေးမယ်”

အိမ်က တအံ့တဩဖြင့် အကွရာကို လက်ကုတ်၏။ အကွရာသည် သည်အဖြစ်အတွက် တဒဂံတွေဝေကာ ဒေးထံ အကဲခတ်ဖို့ တမင်ပင် တစ်ခါမှ သေသေချာချာ စိုက်မကြည့်နဲ့ ဖူးသော ဒေးကို စိုက်ကြည့်ဖို့ အားတင်းမိသတဲ့။

ဒေးသည် ချက်ချင်း မျက်လုံးကစားလိုက်ပြီးနောက် ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြည့်တော့ဘဲ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ အကွရာတို့ အုပ်စုနှင့် တစ်ဖက်က အုပ်စုရှေ့က ခပ်တည်တည် ခပ်သွက်သွက် ခြေလှမ်းများဖြင့် ဖြတ်လျှောက်သွားလေသည်။

ထိုနေ့က အကွရာသည် တိတ်တိတ်ကလေး မျက်နှာညှက်ချင်သော်လည်း အကွရာအား အရိပ်တကြည့်ကြည့် လုပ်နေသော သူငယ်ချင်းမလေး သုံးယောက်ကြောင့် နောက်ဆုံးတော့ ဆီပေါ်တင်တင်ပဲ မျက်ရည်ဝဲမိတော့သည်။

“တီကောင်ကလေး ပါးစပ်ဆော့ပြီး နောက်ပြောင်မိတာ ဖြစ်မှာပါဟာ၊ နင့်ကို တကယ် သဘောကျတဲ့ ပုံစံပါ၊ မဟုတ်တာတွေ တွေးပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မညှဉ်းဆဲပါနဲ့ အကွရာရယ်”

အိမ်က နှစ်သိမ့်ပေးပါသည်။ သို့သော် အကွရာက ထက်မခံခဲ့ချေ။

“မဟုတ်သေးဘူး အိမ် ငါ သိတယ်၊ သူ မူမမှန်တာ အသိသာကြီးပါ၊ တကယ်ဆို ငါ့တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ချစ်တယ်ဆိုရင် သူဟာ ဒီအုပ်စု နှစ်စုရှေ့က ဖြတ်အလျှောက်မှာ အရင်က ငါတို့လေးယောက်ရှေ့က ဖြတ်လျှောက်ရင် ငါ့ကို စိုက်ကြည့်သလိုမျိုး စိုက်ကြည့်ရမှာပေါ့၊ အခုတော့ အပြစ်ကျူးလွန်ထားတဲ့ လူပုံစံမျိုးနဲ့ ခေါင်းငုံ့သွားတာကြည့်၊

ငါ တမင် စိုက်ကြည့်နေတာ သူ ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက်တာနဲ့ မျက်နှာ ပျက်သွားတယ်။ အဲဒီကတည်းက ငါ သိလိုက်တယ်။ သူဟာ လူပွေ လူရှုပ်တစ်ယောက်၊ တွေ့သမျှ မိန်းကလေးကို စိတ်ဝင်စားပြီး ဇာတ်လမ်းရှာနေတဲ့ ကောင်ကလေးတစ်ယောက်၊ သူ့ အရူးလုပ်သမျှ အတုံးအရုံး ကျဆုံးနေတဲ့ မိန်းမတွေကို လက်ညှိုးထိုး ရယ်ချင်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်၊ ဒါပေမဲ့ ... ဒါပေမဲ့ ငါ သူ့ကို တကယ်ပဲ ချစ်မိနေတဲ့အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘယ်ပြန်ညာပြန် ရိုက်ချင်တယ် သိလား။”

“စိတ်လက်မာန်ပါတွေ လျှောက်မတွေးပါနဲ့ဟာ၊ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့် အကဲခတ်ဦးပေါ့။”

“အိုး ... နေပါစေ၊ ဒီလောက်နဲ့တင် သူ့အထာတွေကို သဘောပေါက်နေပြီ၊ ဒါတောင် ဒီကျောင်းမှာ သူ့ရဲ့ ရှုပ်ယှက်မှုကိုပဲ သိသေးတာ၊ တခြားကျောင်းတွေမှာ ဘယ်လောက်တောင် ရှုပ်ထွေးသေးသလဲ မသိဘူး၊ ငါ့ကိုက အ၊ပါတယ်”

အမှန်ပဲ။ အကွရာဟာ ခပ်တုံးတုံးကောင်မလေး ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ နောက်ပိုင်းမှာ တီကောင်ကလေးရဲ့ အကြောင်းကို အိမ်တို့က မခံချင်စိတ်ဖြင့် စုံစမ်းပေး၍ သည့်ထက်ပေးသိလာသောအခါ အကွရာသည် သူမ၏အချစ်ရေးကို တမင်မပုပစ်လိုက်တော့သည်။ တီကောင်ကလေးဟာ ပွေတာ ရှုပ်တော့

ပြော၍မရသော စရိုက်ရှိသူ၊ သူ့ သဘောကျသော ကောင်မလေးတိုင်းကို အသည်းအသန် လိုက်ပြသသူ၊ သို့သော် ဘယ်တစ်ယောက်တို့မှ တိတိကျကျ ဖွင့်ပြောခြင်းမရှိသူ။ သူ့ အရူးလုပ်တိုင်း အကွရာတို့လို ကောင်မလေးတွေက သူ့ရဲ့ မာယာတွေမှာ နစ်မြုပ်ရတာတို့ ဂုဏ်ယူတတ်သူ၊ အိုး ... ဘယ်လောက်တောင် ခံပြင်းစရာဘာင်းလိုက်သလဲ။

သို့သော် အကွရာသည် တီကောင်ကလေးကို အကယ်ပဲ ချစ်မိသူဖြစ်၍ ဒေးဆိုသော ကောင်ကလေးကို မနာကြည်းနိုင်သူဖြစ်၍ သည်နေ့အထိ ချစ်နေဆဲဟု သူမ၏ သူငယ်ချင်းများအား ကြေညာထားရုံသာ ဖြစ်သည်။

အကွရာတို့ စကွင်းအိမ်ဘီအောင်၍ သာဒ်အိမ်ဘီအက်တော့ တီကောင်ကလေးနဲ့ အကွရာတို့ တစ်နှစ်လောက်အောင် မတွေ့ခဲ့ကြရတာတောင် အကွရာသည် ဒေးဆိုတဲ့ တီကောင်ကလေးကို လွမ်းဆွတ်စွဲလမ်းလျက် သာဒ်အိမ်ဘီရဲ့ စာသင်ရက်များကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံသာ အိမ်ကသူနဲ့ လမ်းမှာတွေ့တာ၊ ဘယ်ကျောင်းမှာ တွေ့ခဲ့တာတွေ ပြောပြ၍ ဒေးရဲ့သတင်းကို ကြားရသော်လည်း ကျေနပ်နေသူ ဖြစ်သည်။

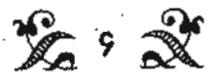
ဒေးက မာယာများတတ်သော ကောင်ကလေးလည်း ဖြစ်လေသည်။ အကွရာတို့ အတန်းတင်စာမေးပွဲကြီး စစ်ချိန်မှာ ဒေးက အကွရာကို အမြဲ လာစောင့်ကြည့်တတ်တာ။ သူ့ကို

တစ်စက်လေးမှ လှည့်မကြည့်သော အကွရာကို မျက်တောင်မခတ်
လိုက်ကြည့်ကြောင်း အိမ်ပြောပြ၍ သိရတာတွေနှင့် အကွရာသည်
ဒေးကို ယုံရလည်းခက်၊ မယုံရလည်း အခက်ပင်။

“အကယ်၍ ငါဟာ တီကောင်ကလေးအပေါ် စစ်မှန်တဲ့
အချစ်နဲ့ ချစ်မိခဲ့တယ်ဆိုရင် တစ်နေ့တော့ ရောင်ပြန်ဟပ်
မှာပါလို့ပဲ မျှော်လင့်ရတာပေါ့၊ ခုတော့ ဒေးကို ဘယ်တော့မှ
ငါ့ဆီက ကျဆုံးမှုတွေမပြသဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့ပြီ”

ဟူ၍ အကွရာသည် ဒေးနှင့်ပတ်သက်သော ကိစ္စတို့
ကို ပြတ်ပြတ်သားသား ကြေညာထားခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့်
အိမ်တို့အားလုံး၏အမြင်မှာ အကွရာသည် ဒေးအား နှင့်နှင့်နဲ့
ချစ်နေသူအဖြစ် သတ်မှတ်ထားပြီးမှ ယခုလို ထူးဆန်းသော
စကားတွေ အကွရာထံမှ ကြားရသောအခါ ပထမဆုံး ကြားခွင့်
ရသော အိမ်က အံ့ဩနေခဲ့တာပဲ ဖြစ်လေသည်။

အကွရာသည် ကားမရပ်ခင်လေးမှာ ကားတံခါး
နဲ့ ကြိုဖွင့်မိ၍ မမကြီး ဆူတာကိုလည်း ခံလိုက်ရ၏။ ဒါပေမဲ့
အကွရာသည် ထုံးစံအတိုင်း မမကြီး၏ ဆူပူခြင်းကို တစ်စက်
သေးမှ စိတ်မဆိုးဘဲ ရှစ်နာရီခွဲတော့မည်ဟူသော အသိကြောင့်
အနဲတိုက်မှာ သင်ကြားသည့် ပီအမ် (p.m) post mortem (ရင်ခွဲ
စစ်ဆေးခြင်း)ကို မမိမှာစိုးရိမ်နေရ၍ ...

“ငါတစ်ယောက်တည်း နောက်ကျရင် ဘယ်ကောင်းမလဲ
မမကြီးရဲ့၊ ဆရာက စာသင်နေတုန်း သိရတာကလည်း
ရှေ့တစ်ပေါက်ပဲရှိတာ၊ ငါက ဝင်သွားရင် ဝိုင်းကြည့်ကြ
မှာ ရှက်စရာကြီး၊ နောက်ပြီး ငါ့ရဲ့ ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်ကလည်း
တဝှပ်တဝှပ်မြည်း၊ ခြူးတွေကလည်း တချွင်ချွင်နဲ့၊ ပိုပြီး ဆရာ
အမြင်ကတ်မှာ၊ အမှန်တော့ ငါ အိပ်ရာထနောက်မကျပါဘူး

နော်၊ လေဒီကလေး ကလေးမွေးတာ သွားထိုင်ကြည့်နေလို့ နောက်ကျသွားတာ၊ ဆရာ့ကို ပြောပြရင်လည်း သူမတွေ ရယ်ဦးမယ်၊ ဒုက္ခပါပဲ”

ဆိုကာ အကွရာ၏ စကားတွေ ဆက်တိုက်ဖြေချတတ်သည့် စရိုက်ကိုလည်း ပြမိသေးရဲ့။ အကွရာ မွေးထားသောကြောင့်မကလေး လေဒီ သည်နေ့မနက်မှ ဗိုက်နာပြီး ကလေးမွေးချင်တော့တာကိုပဲ အပြစ်ပုံချနေသော အကွရာအား မမကြီးက နားငြီးလှဟန်ဖြင့် ...

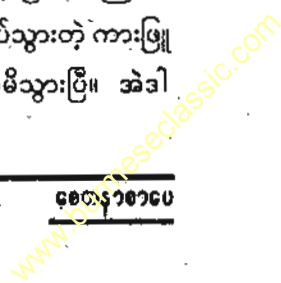
“ကဲပါ ဒါဆိုလည်း သွားပါတော့၊ မြန်မြန်သွား၊ ငါ့လိုက်လည်းပို့ရသေး၊ နားလည်းအူသေး”

ဟု ထပ်မံငေါက်ငမ်းလေသည်။

အဲသည့်အချိန်ထိ အကွရာသည် သူမအား ထပ်မံငေါက်ငမ်းတော့မည့် နောက်ထပ် တစ်ယောက်ကို တွေ့ဆုံရမည်ဟု ကြိုမသိခဲ့သေးချေ။ မမကြီးရဲ့ကားရှေ့က သွားနေသော ကားတစ်စီးရပ်တန့်၍ မမကြီးကို ထိုကားနောက်မှာ ကားကို လိုက်ရပ်တော့ အကွရာက အရင်စလို ဆင်းလိုက်သေး၏။ ထိုအခါ လူထဲမှာပိုက်ထားသော စာအုပ်တစ်ချို့ မြေပြင်ပေါ် လွတ်ကျသွားပြန်သည်။ ‘ဟယ် ဒီကောင်မလေး’ဟု မမကြီးအော်သံမဆုံးခင် လူကလေး တစ်လစ်ထုတ်ပြီး ကမန်းကတန်း စာအုပ်တွေကောက်ကာ ရေခဲတိုက်၏ လှေကားထစ်ကလေးတွေဆီ လျှောက်လာခဲ့သည်။

အကွရာသည် ခြေလှမ်းတွေ သွက်သွက်လှမ်းတိုင်း အခေါက်ခေါက် မြည်နေသည့် ဒေါက်မြင့် ဖိနပ်သံကြောင့် နီယိုကိုယ်ကိုယ် သည်တစ်ခါ စိတ်ပျက်မိသည်။ မပြောချင်ပါဘူး။ အရပ်က ပေမီဒေါက်မီ မဟုတ်လို့၊ ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်စီးရတာ။ ရှိုးဆေးချင်လို့တော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်စီးရတာ ဘယ်လောက် ခက်ခဲသလဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ထိန်းရသေး၊ လမ်းလျှောက် ခန့်လှအောင်လည်း ကျင့်ရသေး။ ထိုသို့ အတွေးမဆုံးခင်မှာ အကွရာသည် သမံတလင်းချိုင့်နေသော နေရာတစ်ခုကို နင်းမိချက်သားဖြစ်၍ ကိုယ်ဟန်ပျက်သွားပြီဟု သိလိုက်ချိန်တွင် သွားပြီ၊ ငါတော့ ချော်လဲပြီဟူ၍ ထိတ်လန့်သွားတော့သည်။ သို့သော် ကံကောင်းလှစွာ အကွရာ ချော်မလဲခဲ့ချေ။ အကွရာ အော်မောင်းတစ်ဖက်ကို ထိန်းကိုင်ပေးလိုက်သော လူတစ်ယောက် ကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကြည့်စမ်း မြန်မာ ... မြန်မာပါလား၊ ဘယ်အချိန်က နောက်ကနေ လျှောက်လာခဲ့တာလဲ။ သူလည်း သည်နေ့ အောက်ကျတာပေါ့နော်။ သူ့ခြေသံ လုံလုံချည်လား။ ဒါမှမဟုတ် ဘာသာ ငါ့ဆီက အသံတွေနဲ့ ချနေလို့ သူ့ခြေသံ မကြားမိတာလား။ မမကြီး ရပ်ပေးတဲ့နေရာရှေ့က ထိုးရပ်သွားတဲ့ ကားဖြူက သူ့ကားပဲ။ ဟုတ်တယ်၊ အခု မှတ်မိသွားပြီ။ အဲဒါ အကွရာကားပဲ။

“ချော်လဲတော့မယ် ကြည့်စမ်း၊ တော်သေးတာပေါ့၊ ဒီအလျှင်အမြန်လာရတဲ့ နေ့မျိုးဆို ဟီးလ်စီးလာဖို့ မဆဘူး၊ အခုတော့ အလကား အနာတရ ဖြစ်တော့မလဲ ကံကောင်းလို့ပေါ့၊ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ဝီရိယလည်း မရှိဘူးကိုယ်က အလှပြင်တတ်တဲ့လူဆိုရင် အစောကြီးကတည်းက ထပြီး ပြင်ဆင်ပါလား။”

ဒေါသ ထောင်းခနဲ ဖြစ်ချင်သွားသည်။ သူ့ကြောချော်မလဲတော့တာကိုတောင် ကျေးဇူး မတင်ချင်တော့ပေ။ နေစေ၊ သူ့ မထိန်းလို့ ချော်လဲတာကမှ ပိုကောင်းသေး။ နေသတိပေးသလို ရေခဲတိုက်သွားရင် ချော်မလဲအောင် ဂရုနဲ့ အပမိုမယ်၊ ဘာညာတွေလည်း မကြောက်တော့ပါဘူး၊ အခုအချင်းချင်းကို ဆရာပြန်လုပ်ရ ဟောက်ရဟိန်းရနဲ့။ သူနဲ့ ဘာလို့ ဟောက်ရသလဲ။ အနေသာကြီး။ အကွရာသည် သူ့အား ပြလိုက်ပြီးနောက် ...

“အတူတူ နောက်ကျတဲ့လူချင်း လာမကြောနဲ့၊ ရှင်ထံပေးရလို့ ကျုပ် လဲမကျသွားရဘူးဆိုတဲ့ အကြောကြီးစကားဆက်ပြောမယ်ဆိုရင် အခုချက်ချင်း ကျုပ်ကို ပြန်လို့လိုက်၊ လဲကျသွားတာမှ ကောင်းသေး။”

ဟု ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး အော်ပစ်လိုက်မိသည်။ အခါ သူက ‘ဟေး’ခနဲ သတိပေးသလိုရွတ်၍ သူ့နှုတ်ခမ်းလက်ညှိုးဖြင့်တင်ကာ ‘ရှူး’ဟု တားမြစ်သည်။

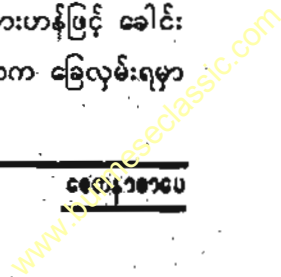
“စကားတိုးတိုးပြောပါဟာ၊ နောက်ကျရတဲ့အထဲ ဆရာပါ ဆူချင်အောင် မလုပ်နဲ့၊ ကဲ ... မင်း အရင်ဝင်”

“အောင်မယ် ရှင် အရင်ဝင်ပါလား။”

“လေဒီဖတ်စ်လေ”

“တော်ပြီ ဒီနေ့ မတက်ရရင်လည်း နေပါစေတော့၊ နေရာတကာ လိုက်ကတ်သတ်နေတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ မပြိုင်တာဘဲ ကောင်းတယ်”

မြန်မာသည် အကွရာအား အလျှောပေးဟန်ဖြင့် သက်ကာ၍တားကာ ‘ကဲ ... လာလာ ကျွန်တော် အရင်ဝင်ပါမယ်’တဲ့လေ။ ဘယ်လိုမှန်းကိုမသိ။ စိတ်က ခုတစ်မျိုး၊ တော်ကြာတစ်မျိုး။ အကွရာသည် သူမကို အရှုံးပေးလိုက်သော မြန်မာကြောင့် ကျေနပ်သွားလျက် မြန်မာ မမြင်အောင် ကျိတ်ပြုံးမိသေးရဲ့။ သို့သော် အကွရာ၏ အပျော်ကလေးတွေက စက္ကန့်ဝက်တောင် ကြာမြင့်ခဲ့ပါ။ ထင်ထားတဲ့အတိုင်း ဆရာ စာသင်လို့ တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ အခန်းဝမှာ ရပ်မိသော မြန်မာ့ကို အားလုံးက လှည့်ကြည့်သလို မြန်မာ့နောက်မှ ဝင်လိုက်လာသော အကွရာကိုလည်း လှည့်ကြည့်ကြပါသည်။ သည်တစ်ခါ အကြည့်ခံရတာ ဘယ်လိုကြီးမှန်း မသိပါ။ မြန်မာသည် ဘာကိုမှ ဂရုမထားဟန်ဖြင့် ခေါင်း၍ အခန်းထဲ ဝင်လိုက်သော်လည်း အကွရာက ခြေလှမ်းရမှာမရှိပြန်။

“ဪ ... သူတို့က ဒီလိုကိုး”

ဟူသော နောက်ပြောင်သည့်အသံက ဘယ်ကမှန်မသိ ထွက်ပေါ်လာလျှင် အကွရာသည် အခန်းဝကနေ လှည့်ဖြေချင်လောက်အောင် ရှက်မိသတဲ့။

“ကဲ ... ကဲ ဝင်လေ၊ တွေ့တဲ့နေရာ ဝင်ထိုင်လိုက်၊ ဒီနေ့ ခွဲပြစရာလည်း ရှိသေးတယ်၊ အချိန်သိပ်မရဘူး”

ဆရာက အူတူတူရုပ်နေသော အကွရာကို ကြည့်မရဟန်ဖြင့်ပြောတော့ အကွရာသည် အိမ်ကို ရှာမနေတော့ဘဲ အခန်းဝနှင့် နီးရာထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ မရည်ရွယ်ခဲ့သော်လည်း အကွရာ ထိုင်နေသော နေရာမှာ မြန်မာ၏ နောက်ဘက် တည့်တည့် ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ခပ်တိုးတိုး ရယ်သံတချို့ ကြားဖြစ်အောင် ကြားလိုက်သေးသည်။ မြန်မာကတော့ အင်မတန် တည်ငြိမ်နိုင်တဲ့ အမျိုးသားကလေးပဲ။ တစ်စက်မှ ဂရုမစိုက်စွာ ဆရာရေးထားသော လက်ချာတွေကို လိုက်ကူးနေ၏။ အင်း ... အကွရာမှာသာ ဘယ်ကစရေးရမှန်း ဘာရေးရမှန်း မအီအောင် ကပောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေသတဲ့။

“ဒါ အစလားဟင်”

ဘေးက သူငယ်ချင်းကိုမေးပြီး လိုက်ကူးသော်လည်း စိတ်ဝင်စား၍ မရချေ။ မြန်မာ ဘယ်လိုရေးသလဲ ဆိုတာကိုသာ လိုက်ကြည့်ချင်နေသတဲ့။ မြန်မာသည် ဆရာပြောသမျှ တစ်လုံးမကျန် လိုက်ရေးသူ ဖြစ်သည်။ ဒါလည်း အကွရာနဲ့ ခြားနားတဲ့

အချက်ပဲ။ အကွရာက ဆရာရွတ်သမျှ လိုက်မရေးချင်။ လိုက်ရေးဖို့ မကြိုးစား။ ဆရာရေးချမှသာ လိုက်ကူးသူ ဖြစ်သည်။ အကွရာသည် စာကူးလိုက်၊ မကူးချင်ရင် မြန်မာ့ကို ခိုးငေးလိုက် ဖြင့် ပီအမ်အချိန်ကို ဖြတ်သန်းရလေသည်။

မြန်မာသည် ဒေးလို လှပသော ကောင်လေး တစ်ယောက် မဟုတ်ချေ။ ဒေးက အရပ်မြင့်သလောက် မြန်မာက သာမန် အရပ်အမောင်းပဲ ရှိလေသည်။ ပြီးတော့ ဒေးက ဆံပင်ပျော့လေးတွေတစ်ညီတည်း နားရွက်ပေါ်အောင်ညှပ်၍ ခပ်တိုတို ထားတတ်သလောက် မြန်မာ့ ဆံပင်တွေက ဖရိုဖရဲနဲ့ ဖြစ်၏။ ရေချိုးပြီးခါစ လာတာမို့ ဆံပင်ဖျားတွေမှာ ရေစိုနေ၍ ကပ်နေလေရဲ့။ ဒေးက မျက်လုံး မှေးမှေးစင်းစင်းတွေနဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ညှို့ငင်ဖြားယောင်းစွာ ကြည့်တတ်သလောက် မြန်မာ့ မျက်လုံးတွေ ပြူစင်ရိုးသားလေရဲ့။ ပြီးတော့ အမြဲတွေ့ရတဲ့ အရိပ်ကတော့ အပျော်ကင်းမဲ့သော၊ တမ်းတသော၊ ဝမ်းနည်းနေသော၊ ဆုံးရှုံးနေသော အရိပ်တွေပေါ့။

ဒေးနဲ့မြန်မာတို့ နှစ်ယောက်စလုံး အသားဖြူကြသော်လည်း ဒေးအသားတွေက ပိုလတ်ဆတ်သလိုပဲ။ လေအေးစက် ဖွင့်ထားတဲ့ ကားထဲကထွက်လာရင် ဒေးရဲ့ ပါးကလေးတွေ နှုတ်ခမ်းကလေးတွေက ပန်းရောင်ကလေးတွေ သမ်းနေတတ်တယ်။ မြန်မာကတော့ အဲဒီလိုမျိုး မဖြစ်တာမို့ ဒေးက အသားပိုဖြူတယ် ဆိုရမလား။ ဒေးက စီးကရက်မသောက်တတ်။ ဒါပေမဲ့ မြန်မာ

က ငါးသုံးလုံးစီးကရက် ဘူးလိုက်ဆောင်ပြီး သောက်တာ တွေရ စမြဲ။ ဒေးကို ကြည့်လိုက်ရင် အမြဲပျော်ရွှင် တက်ကြွနေသလောက် မြန်မာကတော့ မှိုင်တီမှိုင်ငေး လေးပေးလဲလဲ (ဒါကတော့ ခံစားချက် ရှိသူမို့ ဖြစ်မည်ဟု အကွရာက တစ်ဖက်သတ် ယူဆ သည်။)

နေစမ်းပါဦး။ ငါ အခု ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ။ ဒေး ဆိုတဲ့ တီကောင်ကလေး ဆိုတဲ့ ချစ်ရသူကလေးကို ချစ်ပါ တယ်လို့ အတိအလင်း ဖွင့်ဟထားပြီးလျက် ကိုယ်တိုင်လည်း လက်ခံထားပြီးလျက် ဒေး မသိအောင် နှစ်နှစ်တိတိ ကျိတ်ပြီး ချစ်နေခဲ့လျက် ဘာဖြစ်လို့ မြန်မာ့ကို စိတ်ဝင်စားရသလဲ။ အဓိပ္ပာယ် မရှိတာ။

ဒေးနဲ့ မြန်မာ့ကို ဘာလို့ နှိုင်းယှဉ်စရာ လိုသလဲ။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ဒေးက အကွရာကို ချစ်နေသူဖြစ်ပြီး မြန်မာ က အကွရာကို စိတ်မဝင်စားသူ ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် အံ့ဩစရာကောင်းလှစွာ အကွရာသည် မြန်မာ့ လှုပ်ရှားမှုတိုင်းကို “ဒေးက” “တီကောင်ကလေး”နဲ့ လိုက်လံနှိုင်းဆမိသတဲ့။

“အကွရာ အိမ်က စာပေးလိုက်တယ်”

အကွရာသည် ဘေးက သူငယ်ချင်းလက်ထဲ လာထည့်သော စာတိုကလေး ခေါက်လျက်သားကို ဖွင့်ဖတ်ကြည့် လိုက်၏။

“ဒေါက်တာ အကွရာ

ပီအမ်တက်တာလား၊ ဆရာခွဲမဲ့ ဘော်ဒီ Body ကို ကြည့်မှာလား၊ ဒါမှမဟုတ် နိုင်ငံခြားပြန်ကြီးရဲ့ ဘော်ဒီကို ပီအမ်လုပ်ပြီး ဟာထိ Heart ထဲမှာ ဘယ်သူ့ပုံ ရှိနေမလဲ ဆိုတာ ကြည့်မှာလား၊ မျက်လုံးတွေ ပြန်ကောက်တင်ဦး။

ဒေါက်တာ အိမ်ဆည်းလည်း”

တဲ့လေ။ ရယ်ပဲ ရယ်ရသေး။ မနေနိုင် မထိုင်နိုင် စွာ အကွရာကို အမြင်ကတ်လွန်း၍ အိမ်သည် သူမ ထိုင်နေရာ ဟိုဘက်ခြမ်းကနေ တစ်ဆင့်ချင်း လက်ဆင့်ကမ်း၍ အကွရာဆီ ထိုစာကလေးကို ပို့ဖြစ်အောင် ပို့လေသည်။

အကွရာသည် စာကိုဖတ်ပြီး အိမ်ဆီ လှမ်းကြည့် ကာ လက်သီး ထောင်ပြလိုက်သည်။ ထိုအခါ အိမ် မျက်မှောင် ကြုတ်၍ အံ့ကြိတ်ပြလျက် ပြီးမှ တွေ့မယ်ဟူ၍ ကြိမ်းဝါးလေ သည်။ အိမ်သည် အကွရာဘက်မှ နာလျက် ကိုယ့်ကို တစ်စက် ကလေးမှ စိတ်မဝင်စားသော ချစ်သူကို တမ်းတနေသော သောကျားတစ်ယောက်ထံမှာ မကျဆုံးစေလိုသော ဆန္ဒဖြင့် အကွရာ အား ဆူပူခြင်းဟု နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးခဲ့ပါသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ နောက်ကျတာလဲ”

“လေဒီကလေး ဗိုက်နာနေလို့ ထိုင်စောင့်ပေးနေတာဟာ နောက်မို့ဆို ပီအမ် လာတောင်မတက်ဘူး၊ မမကြီးက တိုင်တေဘယ်လဲတွေ အကုန်သိပြီး မေမေ့ကို သွားထောင် လို့ ထလာရတာ၊ လေဒီကလေးက ငါ လာတုန်းက အဖြူ ရောင်လေးတစ်ကောင် မွေးပြီးပြီ၊ အခု ဘယ်နှကောင်ဖြစ် နေပြီလဲ မသိဘူး၊ ကျောင်းလာရတာ စိတ်တောင် မဖြောင့် ဘူး၊ အခု ဖုန်းဆက်ပြီး မေးမလို့ ဆရာဝန်လည်း ခေါ်ခိုင်း ထားခဲ့တယ်၊ လေဒီက သား ဦးဆိုတော့ မွေးရခက်မှာပဲ”

“ဟဲ့ ... ကြောင်ပဲ၊ မွေးချင်သလို မွေးမှာပေါ့၊ နင်ကိုက အသည်းပိုတာပါ၊ တောထဲမှာဆို တိရစ္ဆာန်တွေ သူတို့ ဘာသာ မွေးနေကြတာပဲ”

“ဒါက တောမှမဟုတ်တာ မြို့ဟဲ့ မြို့၊ ပြီးတော့ တစ်သက် လုံး လူလုပ်ပေးမှ ရပ်တည်လာလို့ လေဒီကလေးက တောက အကောင်တွေနဲ့ ဘယ်တူပါမလဲ”

“အဲဒါ ထားပါတော့၊ ငါ ခုနပေးထားတဲ့ စာထဲက ကိစ္စ ဆွေးနွေးကြရအောင်”

“ရှား ... နောက်မှပြော”

မြန်မာသည် သူ့နောက်ကြောဘက်ကနေ ဒေါက် ပိနပ်သံ၊ ချူသံ၊ စကားသံတွေကို နားစွင့်လာခဲ့ရင်း မနက်လာချိန် က အကွရာနှင့် ရန်ဖြစ်ခဲ့ခြင်းကို ပြန်သတိရ၍ ရယ်ချင်သွား သည်။ ကျောင်းလာတာ ဒေါက်ပိနပ်နဲ့ ရှိုးများသလောက် သူမရဲ့ စကားအပြောအဆိုက ကလေးဆန်နေသေးသည်။ သူမဟာ အငယ် ဆုံး သမီးကလေးဖြစ်ကြောင်း ဟိုတစ်နေ့က သူတို့စကားပိုင်းထဲ သူမအကြောင်း ပြောလာသူတွေကြောင့် သိခဲ့ရသည်။

အိမ်က ကြောင်မ ကလေးမွေးတာနဲ့ ပီအမ် နောက်ကျ ရတယ်လို့လေ။ နဒီနဲ့များ ကွာပါ။ နဒီကတော့ အင်မတန်မှ အချိန်ကို တန်ဖိုးထားသည်။ ဘာမဟုတ်တဲ့ ကိစ္စလေးတွေကြောင့် သူမအတွက် အရေးကြီးသော အချိန်တွေကို အပွန်းမခံတတ်ချေ။ သုတ်စွအဆုံး၊ သူနဲ့ ချိန်းတွေ့တာတောင် အချိန် အကန့်အသတ် နဲ့ အဲဒီအချိန်ထက် လွန်သွားမှာ သိပ်စိုးရိမ်တတ်တာ။ ပြော ထက်စ စကားကိုတောင် တိခနဲဖြတ်ချပြီး သူမ တက်စရာရှိတဲ့ သင်တန်းဖြစ်ဖြစ် သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ရဲသူ ဖြစ်သည်။ သူနဲ့ အကြိမ် ဆိုင်းများစွာ ရန်ဖြစ်ရတဲ့ အိမ်က အကြောင်းရင်းက ထိုသို့ အလုပ်ခံရပေါင်း များ၍ဖြစ်သည်။

ဒါကြောင့်လည်း နဒီက ဘဝကို တိုးတက်ဖို့အတွက် ဦးနှောက်ရဲ့ ဆန္ဒကို ရှေ့တန်းတင်ပြီး သူမ နှလုံးသားထဲက သူ့ ပုံရိပ်ကို ဖျက်ပစ်ခဲ့တာပေါ့။

“ဆရာဝန် မဖြစ်ခင် ကို လိုက်ချင်လည်း လိုက်လာပါ။ နဒီ အားလုံး စိစဉ်ပေးမယ်။ ဒါမှမဟုတ် ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီးမှ လာချင်လည်းလာ၊ ပညာတော်သင် လာရရင် ပိုကောင်းတာ ပေါ့ ကိုရယ်။ နဒီကို လွမ်းဆွေးပြီး ဘဝကို ရေစုန်တော့ မမျှော်လိုက်နဲ့နော် ကို။ အဲဒါဆို နဒီက ကိုကို ယောက်ျား မပီသဘူးဆိုပြီး တစ်သက်လုံး မုန်းမိမှာပဲ”

ဟု နဒီက ရာသေ ပေးခဲ့သေးသည်။ အင်း... သူ့အား အတန်းတစ်နှစ်အောက်ပြီး နောက်တစ်တန်း ဆင်းနေတယ်သာ နဒီသိရင် ဘယ်လောက် အပြစ်တင်လိုက်မလဲ။ သူ့ဆီလာတဲ့ နဒီ စာအများစုဟာ သူမ ဘာကျောင်းတက်နေပြီ။ ဘယ်မှာ အလုပ် ရပြီ။ သူ့ရော ဘယ်လိုအခြေအနေ ရှိလဲ။ ကျောင်းပြီးရင် ဘယ် နှစ်နှစ် စောင့်ရဦးမလဲ။ ကျောင်းပြီးပြီးချင်း ထွက်လာလို့ မရဘူးလား တွေ့နှင့် ထာဝရ ပြည့်နက်လို့။ သူ မြင်ချင်သော သူ့ကို ဘယ် လောက် လွမ်းရကြောင်း၊ ချစ်ရကြောင်း အခုမှ အလွမ်းဝေဒနာ ကြောင့် နောင်တရကြောင်း ဆိုသော စာသားများမပါ။ ချစ်သူဟူ၍ ချွံနဲ့ခြင်းမပါ။ ဘယ်ကောင်မလေးနဲ့ ရှုပ်နေမလဲဆိုသော သဝဏ် တို့ခြင်း စာသားများ မပါ။

ပြောရရင် တကယ့်ကို မိတ်ဆွေဆန်သော စာများ သာ ရေးတတ်၍ တစ်လတစ်စောင် တစ်မျက်နှာထက် မပိုသော ဝုံသေနည်းကြီးနဲ့ ဒေါ်နဒီပဲ ဖြစ်လေသည်။

သူ့ဘဝမှာ သူက ချစ်ရသလောက် သူ့ကို မချစ် နိုင်သော နဒီကို နာကြည်းကြည့်ချင်သည်။ သို့သော် တစ်ခါမှ နာကြည်းလို့ မရခဲ့သေးပေ။ အဲဒါဟာ နဒီအပေါ်ထားသော ဝမာဏများပြားတဲ့ သူ့ရဲ့ ချစ်ခြင်းတွေကြောင့် ဖြစ်မည်။ နဒီ ကြောင့် ဒယ်ဒီနဲ့လည်း အဆင်မပြေခဲ့။ မာမီနဲ့လည်း စကားပြော မပြေပြစ်ခဲ့။ နဒီက သူမ၏ အတ္တကိုသာ ဦးစားပေးလွန်းသူ ဖြစ်ကြောင်း ဒယ်ဒီနဲ့ မာမီဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သဘောထားခြင်း မတိုက်ဆိုင်၍ တကွတပြားစီ နေကြသလောက် သည်နေရာမှာတော့ ကောက်ချက်ချတာခြင်း တူနေသည်ကတော့ ဆူးဆန်းလေစွ။

နဒီက တကယ်ပဲ အတ္တကြီးကြောင်း၊ သူ့ကိုယ်တိုင် သည်း သိပါသည်။ ဒါပေမဲ့ သူက အပြစ်မမြင်ရက်ပါ။ နဒီ ဘဝက အကွရာတို့လို ပြည့်စုံသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဘဝမှ မဟုတ်ခဲ့တာ။ နဒီဘဝကို သူ အသိဆုံး။ ဒါကြောင့် နဒီ က သူတကာထက် မြင့်မားသာလွန်သော ဘဝကို ရချင်သူ ဖြစ် ခဲ့တာ။ အတ္တကြီးခဲ့တာလို့ နားလည်ခွင့်လွှတ်နေဆဲတည်း။

ကားသော့ကို ငဲ့ဖွင့်စဉ် ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်သံ တဒေါက် သီကဲက သူ့နှံဘေးမှ ဖြတ်သွား၏။

“ဖုန်းဆက်ချင်တယ် ကျပ်စေပါလား အိမ်”
 “ကြောင် ကလေးမွေးတဲ့ကိစ္စ ဖုန်းဆက်မယ်ဆိုရင် မပါဘူး”
 “အင်မတန် မုန်းစရာကောင်းတဲ့ အမျိုးသမီးကလေးပါ
 အေးပေါ့၊ ငါ့မှာ အားကိုးစရာ မရှိသေးတော့ အနိုင်ကျင့်
 ဦးပေါ့လေ၊ ဟင်း ... ငါ့မှာ အားကိုးစရာ ရှိလို့ကတော့”
 “ဆက်ပြောလေ ဆက်ပြော၊ ငါ့ကို ထားခဲ့မယ်ဆိုတာ
 ဆက်ပြောပါ၊ အပ်ကြောင်းထပ်နေတဲ့ ဓာတ်ပြားဟောင်း
 ကြီးနဲ့လေ၊ တော်စမ်းပါ အဖြစ်လည်ရှိတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့၊
 ဘာကြေးလောင်းလိုက်ရဦးမလဲ”
 “လူကို အထင်မသေးပါနဲ့၊ ဦးနှောက်က တားမြစ်ထားလို့
 ဒီလောက် စဉ်းစားနေတာပေါ့ဟဲ့၊ အမယ်လေး ... လမ်း
 လျှောက်သွားရဦးမယ်၊ ကျောင်းက အဝေးကြီးပါ၊ ဘတ်စ်
 လည်း မရှိဘူး၊ ဟိုပုဂ္ဂိုလ်လည်း ဒီနေ့ ပီအမ်မလာတာနဲ့
 ကားကြိုလိုက်လို့ မရဘူးဟာ၊ မြန်မြန်မလျှောက်နဲ့ အိမ်ရှယ်
 နင်က ဟီးလ် မစီးထားရတော့ ဘယ်ကိုယ်ချင်းစာတတ်
 ပါ့မလဲ။”

အသီးသီး ကားကိုယ်စီဖြင့် ဒါမှမဟုတ် မိမိခင်ရာ
 သူငယ်ချင်း ကားကြိုတွေဖြင့် ကျောင်းကို ရေခဲတိုက်ကနေ
 သွားကြတာ များသည်။ ဒါကြောင့် ရှိထုတ်၍ ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်
 စီးထားသော သူမ ဒီနေ့ကတော့ လမ်းလျှောက်ရတော့မဲ့ဒုက္ခ

တံညစ်နေပုံရသည်။ အတန်းသား အချင်းချင်းမို့ ကားကြို
 ခေါ်ချင်ပါသည်။ သူ့ကားနဲ့လိုက်သော သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်
 ခြံသူမတို့နှစ်ယောက် လိုက်ရင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဇာတ်လမ်း
 တယ် ထင်ဦးမည်။ သူမလို လူသိများသော မိန်းမတစ်ယောက်
 အရောဝင်တယ် ထင်ဦးမည်။

ဒီနေ့ ပီအက်စ်အမ်က ကျူတိုရီယာယ်မို့ ဘယ်မှ
 နားစရာမလိုချေ။ အတန်းတက်ရမှာ ပျင်းတတ်သော သူတော့
 တော်တော်သည်းခံပြီး သွားထိုင်ရဦးမည်။

“အတန်းတက်ရမှာ ပျင်းစရာကြီးပျာ၊ တစ်ချိန်မတက်ဘဲ
 နောက်တစ်ချိန်ကျမှ သွားတက်ရင် ကောင်းမယ်၊ မင်း
 ဘယ်လို သဘောရသလဲ သက်ခိုင်”

“အဲဒီလိုမှ ပြောပါ့မလားလို့ အဖော်ညှိဖို့ စဉ်းစားနေတာ
 ပျာ၊ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးထဲ လျှောက်ကြည့်မလား”

“မိန်းမလှလေးတွေ ကြည့်မလို့ ဆိုပါတော့”

သူ့ကို မကြာခဏ လည်ပင်းလိမ်ကြည့်ရင်ကြည့်၊
 နောက် ဆားတိုက်ကျသော နေရာမှာ ထိုင်မိတ်နေဆီ ဆံပင်တွေ
 ချိတ်ဆံပင်ကြားမှ ချောင်းကြည့်တတ်သော အကွရာတော့
 နေ့စဉ် မတွေ့ရင် ဘယ်လောက် ပျင်းနေရှာမလဲ၊ ကျွတ် ... မဆီ
 သူမအကြောင်း တွေးမိပြန်ပြီ။ ကျောင်းစတင်တဲ့ နေ့တုန်း
 သူမကို ငေးကြည့်ချင်စိတ်၊ သူမ၏ အပြုံးရိပ်မူပျက်သော

မျက်နှာပြင်ကို ငေးကြည့်ချင်စိတ်တွေ ဖြစ်ပေါ်ဖူးတာ သူ့ထံ
တိုင်လည်း ဘာကြောင့်မှန်း မသိချေ။

သူမထံမှ မာယာများလှသော အလှတွေကို အ
ပုံချကြည့်ချင်သည်။ သို့သော် သူမထက်လှသော မိန်းမ
တစ်ပုံတစ်ပင်ရှိသည့် သူတို့အတန်းထဲမှာ သိပ်ပြီး ထူးထူးခြားခြား
မရှိလှသော အကွရာကို ဘာလို့များ ငေးကြည့်မိတာပါလိမ့်
ဒါဟာ သူ့ဘက်က တစ်စုံတစ်ရာ ရူးသွပ်မှုပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။

နောက်ပြီး သူ့ကို စာရေးခံတစ်ယောက်အား ကြား
သလို ကြည့်တတ်သော၊ သူ့ရင်ထဲက အတိတ်ကို သိချင်ဟန်
သော၊ စပ်စုလိုသော သူမ၏ စူးစမ်းသည့် မျက်ဝန်းတွေ၊
မျက်ဝန်းတွေအတွက် သူလည်း သံသယ ဖြစ်ချင်သည်။ နေ့စဉ်
သူမနဲ့ ဘာဆိုလို့ သူ့အကြောင်း သိချင်ရတာလဲ။ သူ့
သာမန် မထင်မရှား တစ်ယောက်ဆီက အသည်းကွဲစာတ်လမ်း
သိရတော့ရော သူမမှာ ဘာတွေ ထူးခြားသွားနိုင်တာ မှတ်
ဥပမာ သူမဟာ စာရေးဆရာမတစ်ယောက်ဆိုရင် ထားပါသေး
သူ့အကြောင်း အရင်းတည် အကြမ်းဖျင်း ဇာတ်ကျောရိုး
ရေးချင်လို့ပဲဆိုတဲ့အသိနဲ့ အံ့ဩစရာမလိုပါ။ အခုတော့ သူ
စာရေးဆရာမလည်းမဟုတ်။ ပြီးတော့ သူမရဲ့ အလှတွေ နဲ့
မဆိုင်တဲ့ သူ့ဇာတ်လမ်းကို သိချင်တာတော့ အံ့ဩစရာပဲ။
ထူးဆန်းတဲ့ မိန်းကလေးပဲ။

“ကိုမြန်မာ ဘာဝယ်စရာရှိလဲ”

“ရှိရင်လည်း ရတယ်၊ မရှိရင်လည်း ရတယ်ကွာ၊ ဈေးလာ
တာ လာရကျိုးနပ်အောင် ပုဆိုးတစ်ထည်လောက် ဝယ်ဖြစ်
မလားလို့၊ မင်းရော ဘာဝယ်မလဲ”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ကျွန်တော့် ကောင်မလေးအတွက် ဆံပင်ညှပ်တဲ့
ကလစ် ဝယ်မလားလို့၊ သိပ်တော့ မဝယ်တတ်ဘူး၊
ဒါပေမဲ့ သူ အံ့ဩသွားအောင် ဝယ်ပေးကြည့်ချင်လို့၊
ခါတိုင်းတော့ တောလုပ်ပင်လောက်၊ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်လောက်
ပဲ ဝယ်ပေးဖူးတာ”

ကလစ်တဲ့ ဆံညှပ်ကလစ်ကလေး။ နဒီနဲ့သူ တွေ
ဘာ ဒီဆံညှပ်ကလစ်ကလေးကြောင့်ပဲဆိုတာ သတိရသွားတော့
ခတ်တိုက် ပြန်လည် မှိုင်းညှို့ ချင်သွားတော့၏။ ဒီအကြောင်းတွေ
နောက်မှ ပြောပြရဦးမည်။ အဲဒီတုန်းက နဒီ ကလစ်ကလေးနဲ့
သူ့ရဲ့အချစ်တွေ စတင် တူးဖော်ခံလိုက်ရတဲ့ အဖြစ်ကလေးဟာ
သူ့ဘဝမှာ တသသ ဖြစ်စေခဲ့ရတယ်။

မြန်မာဆိုသော ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက် ပိုပြီး
ထူးဆန်းစွာ တိုက်ဆိုင်လိုက်သော အကြောင်းအရာတစ်ခုက
ဆပ်မံ ဖြစ်ပွားခဲ့လေသည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် အကွရာနဲ့ ပိုမို
ဆန်းသွားစေရသော အကြောင်းကလည်း သက်ခိုင်ဝယ်သည့်
အလစ်လေးတစ်ခုကြောင့်ပဲ ဖြစ်လေသည်။

www.burmeseclassic.com

ရှင်မိုး (ဆေးတက္ကသိုလ်)

“ပြဿနာပဲ ကိုမြန်မာရဲ့ ကလစ်ဆိုင်မှာ မိန်းမတွေချည်း သွားဝယ်ရမှာ ရှက်စရာကြီး၊ ရောင်းတဲ့သူကအစ မိန်းမ ဖြစ်နေတယ်”

“ယောက်ျား ရောင်းတဲ့ဆိုင် ရှာဝယ်ကွာ၊ မင်းဟာ မိန်းမ အဆုံးအဆောင်ပစ္စည်း ဝယ်မှတော့ ဘယ်ကလစ် မလဲ၊ စဉ်းစားကြည့်”

အဲဒီလို နှစ်ယောက်သား တီးတိုးတိုင်ပင်တုန်း သေးချိန် သူတို့နှစ်ယောက်ဘေးမှ ဖြတ်ကျော်သွားသော ဒေါ် မြင့်ဖိနပ်ခွာသံ တဒေါက်ဒေါက်နှင့် ချူသံတွေကြောင့် အကွဲ များလားဟု သူတို့နှစ်ယောက် လိုက်ကြည့်မိသည်။

“ဟာ ... အကွဲရာ”

သက်ခိုင်က ဝမ်းသာအားရအသံကြီးဖြင့် ရေတော့ အကွဲရာနှင့် အိမ်ဆည်းလည်းဟု သိထားပြီဖြစ်လေ ကောင်မလေးက လှည့်ကြည့်ကြသည်။ ထိုအခါ သူ့ကို မြင်လို့ ရ၍ အကွဲရာ၏ မျက်ဝန်းကလေးတွေမှာ အံ့သြခြင်းနဲ့ အကျေနပ်ပျော်ရွှင်ခြင်းတွေကိုပါ တွေ့လိုက်ရပါသည်။ ဘာ ဒါဟာ သူမဘက်က တစ်ခုခုပဲဟု သံသယတော့ ဖြစ်ချင်ပင်။

“အကွဲရာ ခဏ ခဏ၊ ငါ့ကို တစ်ခု ကူညီစမ်းပါ”

“ဘာတုန်း အလန်တကြားနဲ့ အတန်းမတက်ဘူးလား”

“တက်မှာပါ၊ နောက်တစ်ချိန်ကျမှ သွားတက်မှာ၊ အခု ငါတို့ ဝယ်စရာတစ်ခု အခက်အခဲတွေ့နေလို့ ကူညီပေး မလား”

“ဘာဝယ်မှာလဲ ဆယ်တစ်နာရီ ထိုးခါနီးနေပြီ သက်ခိုင် ရဲ့၊ ငါတို့ အမိပြန်ရမှာ နင်သိသားနဲ့၊ သိပ်မကြာတဲ့ ပစ္စည်းပဲ ဝယ်ပေးနိုင်မယ်နော်”

“သိပါတယ် အိမ်ဆည်းလည်းရာ၊ ငါ ဟဲ ... ဟဲ ငါ့ ကောင်မလေးအတွက် ကလစ်ဝယ်ချင်လို့၊ ဝယ်လည်း မဝယ် တတ်ဘူးလေ၊ နောက်ပြီး ဝင်ဝယ်ရမှာလည်း အခက်တွေ့နေ လို့၊ နင်တို့ ဝယ်ပေးပါလား၊ ဘယ်ကလစ် ကောင်းသလဲ ဆိုတာ နင်တို့ပဲ သိမှာပါ၊ ကူညီစမ်းပါ”

အင်း ... ခုနက ပီအမ်က အဆင်းမှာတုန်းက ခြေ ဘက်ညောင်းသလေး ဘာလေးနဲ့။ အခုတော့လည်း ဈေးထဲ ချောက်ပတ်ဖို့ကျတော့ ခြေထောက် မညောင်းတော့တဲ့အတိုင်းဘဲ။ ဘာတော်ဆိုးတဲ့ ကောင်မလေးပဲ။

“ဘာကလစ်လဲ၊ ဆံပင်နောက်က စည်းတဲ့ ကလစ်လား၊ ဖန်နဲ့လား၊ ကော်နဲ့လား၊ ပုလဲလုံးတွေနဲ့လား၊ ဘယ်လောက် တန်လောက် ဝယ်မယ်စိတ်ကူးသလဲ၊ သေသေချာချာ ပြောလိုက်၊ ဒါမှမဟုတ် ငါတို့နဲ့ တစ်ခါတည်း လိုက်ဝယ် ပေါ့”

“ကလစ်ကလည်း အစုံပါလား၊ တစ်ခုမှလည်း ငါမသိဘဲ
အတူတူ နင်တို့ပဲ ကြည့်ဝယ်ခဲ့ဟာ၊ ဆံပင်စည်းတဲ့ ကလစ်
နော်၊ ငါ့ကောင်မလေးက ဆံပင်ရှည်တယ်၊ ကလစ်လေး
လည်း ဆံပင်မှာ တပ်တယ်”

“အကြားကလည်း မလျှော့ဘူး”

ကဲ ... ကြည့်စမ်း၊ သည်ကလစ်တွေဟာ သူ့ဘဝ
မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ စတင် ရင်းနှီးရအောင် ပံ့ပိုးပေးကြ
သလို ရင်းနှီးပြီးသား မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ပိုမိုခင်မင်သွား
ရအောင် ပံ့ပိုးနေကြသလိုပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အပြန်အ
တစ်လမ်းတည်း ပြန်ကြမည်အတူတူ အကွရာတို့နှစ်ယောက်အ
သူ့ကားနဲ့လိုက်ခဲ့ဖို့ သူက လိုလိုလားလား ခေါ်မိခဲ့ရုံပဲ ဖြစ်သည်
ပြီးတော့ သည့်ထက်မက ပိုမိုရင်းနှီးသွားစေခဲ့ပါသည်။

အရင်က မျက်မှန်းတန်းမိရုံ။ မနက်ကမှ ပီအဲ
အသွားမှာ နည်းနည်း ကတောက်ကဆဖြစ်ရုံ သိကျွမ်းသွားကြ
ပြီး ယခုတော့ သက်ခိုင်ရဲ့ ဆံပင်ညှပ်ကလစ် ဝယ်ခြင်းကို အကြောင်း
ပြု၍ အတော်အတန် ရင်းနှီးသွားခဲ့ကြလေသည်။

* * *

“ရုပ်ကိုက တစ်စက်မှ မျက်နှာပိုးကို မသေဘူး၊ နှုတ်ခမ်းနဲ့
နားရွက်တက်ချိတ်တော့မယ် သတိထားဦး၊ တီကောင်
ကလေးလည်း မြေကြီးထဲ ဝင်သွားပြီထင်ပါရဲ့၊ တီကောင်
ကလေးဟာ မြန်မာ့မြေပြင်ထဲ နစ်မြုပ်သွားရရှာပြီ၊ ကျွတ်
ကျွတ် ... သနားလိုက်တာ”

“တီကောင်ကလေးက ဘယ်တော့မှ မမြုပ်ပါဘူးဟယ်၊
အဲဒီလို မပြောပါနဲ့၊ သနားပါတယ်”

“အဲမယ် ... ဒါနဲ့များ မြန်မာနဲ့ ရန်ဖြစ်ရတာ၊ မြန်မာနဲ့
ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ထိုင်ရတာ၊ ပြောလို့မဆုံးခင် မြန်မာ
ကားနဲ့ ကားကြိုလိုက်ရတော့ ဝမ်းသာလုံးတွေ ဆိုနေပြီး
တော့များ၊ ဟင်း ... မိန်းကလေး ငါးရဲ့နှစ်ကောင် မဖမ်း
နဲ့”

“မြန်မာက မြန်မာ သတိသတ်၊ တီကောင်ကလေးက တီ
ကောင်ကလေး သတိသတ်ပါဟာ၊ မရောပစ်ပါနဲ့”

www.burmeseclassic.com

အကွရာသည် သူမကိုယ် သူမတောင် အဖြေရှာ
မရသေးခင်မှာ အိမ်က နားမလည်ဘူးဆိုတာကို အပြစ်မဆိုခဲ့ပါ။
အိမ် အထင်လွဲတာကိုလည်း ဝမ်းမနည်းပါ။ မှန်တာဝန်ခံရ
ဈေးထဲမှာ အပျင်းပြေ လျှောက်သွားရင်း သက်ခိုင်နဲ့အတူ မြန်
ကိုပါ တွေ့လိုက်ရချိန်မှာ အယ်လောက်တောင် ဝမ်းသာမိသ
မသိချေ။ ပြီးတော့ အကွရာကို အတန်းမတက်ဘဲ လျှောက်သွား
နေခြင်းအတွက် ကဲ့ရဲ့ချင်ဟန် ပုံစံနဲ့လည်း ကြည့်သေးသည်
စဉ်းစားကြည့်ပါလား။ သူတောင် ပျင်းလို့ လျှောက်သွားနေမှတော့
အကွရာလည်း အတန်းတက်ရမှာပျင်းသော ကျောင်းသား
တစ်ယောက်ပဲ။ စရိုက်တူတွေပါ။ သူက လူတတ် လုပ်ချင်ရတ
လို့လေ။ ဒေါသဖြစ်ချင်စရာ။

ဒါပေမဲ့။

“အကွရာတို့ ကျောင်းသွားမှာပဲ၊ ကျွန်တော့်ကားနဲ့ လို
ခဲ့ပါ။ လမ်းကြိုနေသားပဲ၊ လာပါ အားမနာပါနဲ့၊ အချင်
ချင်းတွေပဲ”

ဟူသော ဖော်ရွေသည့် ဖိတ်ခေါ်သံကလေးသည်
အကွရာ၏ ဒေါသတချို့ကို အနိုင်ယူနိုင်လွန်းပြန်သည်။

“ပီအက်စ်အမ်တွေ ဘယ်လိုကျက်လဲ”

ဟု သူက စာအကြောင်းတွေ ဆွေးနွေးချင်ဟန်ဖြင့်
မေးသေး၏။ အကွရာသည် အမှန်အတိုင်းပင် ဝန်ခံခဲ့သည်။

“မကျက်ဘူး ဒီအတိုင်း ထားတယ်၊ ဘယ်ရောက်နေလို့
ရောက်မှန်းတောင် မသိဘူး၊ အတန်းမတက်ဖြစ်တာ များ
တယ်၊ တက်ရင်လဲ ရှိပိုင်ကူးရ၊ အိပ်ငိုက်ရ၊ မဂ္ဂဇင်းခိုးဖတ်
ရနဲ့ မအားပါဘူး၊ နားလည်းမထောင်ဖြစ်ပါဘူး”

“ဟ ... ဒါဆို စာမေးပွဲဖြေရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

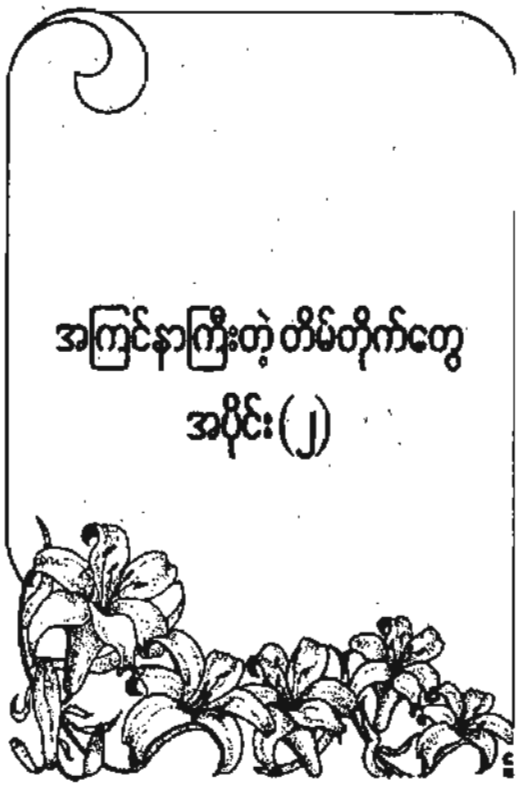
“အဲဒီအခါကျတော့လည်း သူ့ဟာနဲ့သူ့ အဆင်ပြေသွားမှာ
ပေါ့၊ First Test (ပထမအစမ်း)က အဝေးကြီးပါ၊ အခုမှ
ကျောင်းတက်တာ တစ်လမပြည့်သေးဘူးနော်၊ ဟုတ်တယ်
မဟုတ်လား အိမ်”

ထိုအခါ သူသည် အကွရာအား ဘယ်လိုဟာကလေး
ဝါလိမ့်ဟူသော အံ့ဩစိတ်ဖြင့် ကားနောက်ကြည့်မှန်မှ တစ်ဆင့်
လမ်းကြည့် ကဲ့ရဲ့ပြန်သေးသည်။ အင်း ... သူနဲ့ ပတ်သက်ခဲ့တာ
မှန်သမျှကို ရုပ်ရှင်အနွေးပြုကွက်တွေလို တစ်ကွက်ချင်း တစ်ကတ်
ချင်း၊ အသေးစိတ် မှတ်မိလွန်းနေတာတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ
နော်။ တီကောင်ကလေးအပေါ်မှာ သစ္စာပျက်ရာလည်း ကျတယ်၊
အချစ်မစစ်မှန်ရာလည်း ကျတယ်၊ သို့သော် အကွရာသည် ယခု
အိ ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် နားမလည်သေးပါဘူးဟူသော ဆင်ခြေဖြင့်
ရပ်တည်ချင်သေးသည်။

အိမ်ပြောလည်း ပြောချင်စရာ။ အကွရာသည် မြန်မာ
နှင့် ခင်မင်ခွင့်ရခြင်းကိုပဲ တကယ့် ဆုလာဘ်ကြီးတစ်ပါးလို့

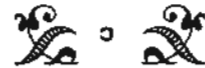

ထင်မှတ်နေဟန်မျိုးများ ဖြစ်နေမလား။ အရင်ကတည်းက 'အပြုံး
မပျက်တဲ့ မိန်းကလေး'၊ 'တာဝရပြုံးနေတဲ့ မိန်းကလေး' ဆိုတဲ့
နာမည်တောင် ထွင်ထားတဲ့ အကွရာသည် သည်နေ့ တစ်နေ့လုံး
အပြုံးအရယ်တွေ စံချိန်သစ် တင်နေတော့သတဲ့။ အိမ်ကို ပိတ်
ထား၍ ဘာမှ သိခွင့်မရကြသော မွေးမွေးနဲ့ ပုန်းညက်တောင်
မသင်္ကာချင်တော့သည့် အထိပဲ။ အဲသည့်လောက်ကို သည်းခံတာ။

အကြင်နာကြီးတဲ့ တိမ်တိုက်တွေ
အပိုင်း (၂)

‘နဒီ’လို့ မသိခင်က အသားဖြူဖြူ၊ ပိန်ပိန်သွယ်
 သွယ် ဆံပင်တွေ ရှည်လျားလှပသော ကောင်မလေးဟုသာ သူ
 သိခဲ့သည်။ ထိုကောင်မလေးသည် ဆံပင်တွေ လှရုံကလွဲရင်
 ယောက်ျားလေးတွေ သဘောကျလောက်သော ရုပ်ရည်မျိုးလည်း
 မပိုင်ဆိုင်၊ ပြေပြစ်သော ကိုယ်ခန္ဓာအလှလည်း မရှိချေ။ သို့သော်
 သူမ၏ နှုတ်ခမ်းများကတော့ တီကျပြတ်သားစွာ အမြဲလို တင်းတင်း
 နေထားတတ်သည်။ သူမကို သူ စတင် ဆုံစည်းရသော နေရာ
 ကတော့ ကျောင်းမဖွင့်ခင်အတွင်းမှာ သူနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေစုပြီး
 အပျော်ဖွင့်ထားသော ဓာတ်ပုံဆိုင်ကလေး၏ အပေါ်ထပ်မှာရှိသည့်
 ကွန်ပျူတာသင်တန်း ဖြစ်သည်။ သူတို့ဆိုင်ဘေး လှေကားပေါ်မှ
 နေ့စဉ် ဖြတ်သန်းသွားရသော သူမသည် သည်သင်တန်းကို
 အပျော်လာတတ်ကြသူတွေလို မဟုတ်ဘဲ ထူးခြားနေတာကို သူတို့
 အားလုံး သတိထားမိကြသည်။

www.burmeseclassic.com

“အဲဒီ ဆံပင်တွေနဲ့ သူ ဘယ်လို ဘတ်(စ်)ကားတိုးစီးလာ သလဲ မသိဘူး။ ကလစ်ညှပ်ထားတဲ့နေ့ဆို တော်သေးရဲ့၊ မညှပ်လာတဲ့နေ့ဆို သူ့ဆေးလူတွေ ဆံပင်နဲ့ထိလို့ စိတ်ညစ် မှာပဲ”

ဟု သူကတောင် တစ်ခါတစ်ရံ ဆံပင်ဖားလျားကြီး ကို မနှစ်မြို့စွာ ကဲ့ရဲ့မိသေး။ သို့သော် ထိုဆံပင်များ၏ ပိုင်ရှင် ကောင်မလေးကို အရူးအမူး စွဲလမ်းသွားမိစေဖို့အတွက် စတင် ရင်းနှီးဖို့ အကြောင်းအရာတစ်ခုက မကြာခင်မှာပဲ ပေါ်ပေါက် လာခဲ့လေသည်။

ထိုနေ့က သူမဟာ သူ့ရှေ့ ခြေလှမ်းသုံးလှမ်းအကွာ ကနေ ခပ်သွက်သွက် ခြေလှမ်းများဖြင့် လျှောက်နေခဲ့ပြီး သူကတော့ သူ့ရဲ့ ဓာတ်ပုံဆိုင်ကလေးဆီ ခပ်အေးအေး လျှောက်လာနေခဲ့ သည်။ ဓာတ်ပုံဆိုင်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာရှိသော တေးသံသွင်းဆိုင်က အခွေသစ်ဝယ်ပြီး ပြန်၍ ကားလမ်းကူးစဉ် သူမက သူ့ဘေးမှ ဖြတ်ကျော်သွားတာဖြစ်ပြီး သူက မြင်နေကျဖြစ်၍ သူမကို မှတ်မိခဲ့သေးသည်။ သည်နေ့ ဆံပင်တွေကို ကလစ်နဲ့ ညှပ်လာတယ် လို့တောင် သတိထားမိသေးရဲ့။ သူမနဲ့ သိကျွမ်းရဖို့ ဖန်လာတဲ့ အကြောင်းအရာကတော့ ထိုဆံပင်တို့ကို စည်းနှောင်ထားသည့် ကလစ်ကလေးကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုကလစ်ကလေးက မမျှော် လင့်ဘဲ သူမ ဆံပင်တွေဆီက ပြုတ်ကျသွားချိန် သူကလည်း ခြေ

ပြင်ပေါ် ကျသွားသော ကလစ်ကို မမြင်ဘဲ တက်နင်းမိချိန် တစ်ထပ်တည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။

“ဟာ ... ကျိုးသွားပြီဗျာ”

သူမက ဆံပင်တွေကိုရှင်၍ နောက်သို့ လှည့်ကြည့် စဉ် သူသည် တစ်ခုခုကို နင်းမိမှန်း သတိထားမိ၍ လည်သာရှူး စီးထားသော သူ့ခြေထောက်ကို ရုပ်လိုက်သော်လည်း ကလစ် ကလေးက ကျိုးသွားခဲ့ပြီ။

“ဆောရီးဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း အတွေးလွန်လာတော့ သတိမထားလိုက်မိဘဲ နင်းမိသွားတယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ကျွန်မ ဆံပင်တွေက ထူလွန်းတော့ ဘယ်ကလစ်မှ မြဲမြဲမြဲမြဲ တပ်လို့မရဘူး။ ဒီလို ပြုတ်ကျ တာ ခဏခဏပဲ၊ ဒါကြောင့် မတပ်လာပြန်ရင် တခြား လူတွေ ဒုက္ခပေးရာရောက်မှာနိုးလို့ တပ်လာရတယ်၊ ဟင်း ... ဟင်း ဒီတစ်ခါ ကျိုးတာ အရင်ဆုံးပဲ၊ ခါတိုင်းတော့ အကောင်းအတိုင်း ပြန်ရတတ်တယ်”

“ကျွန်တော် အသစ်ပြန်ဝယ်ပေးပါ့မယ်”

“ဟင့်အင်း ရပါတယ်”

သို့သော် သူသည် စေတနာတွေ ရေစီးကမ်းဖြိုဖြစ် ကာ သူမအတွက် ဆံညှပ်ကလစ် လှလှကလေးတစ်ခုအား နောက်တစ်နေ့မှာ သွားဝယ်ပြီး သူမ သင်တန်းလာချိန် စောင့်ပြီး

ပြန်ပေးခဲ့ပါသည်။ သူမက အားနာစွာ ငြင်းပယ်သေးသည်။ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးတော့ သူ့ အလျှော်ပေးသော ကလစ်ကလေးက သူမ၏ ဆံပင်တွေကြား ဝင့်ကြားစွာ လိုက်ပါခွင့် ရသွားခဲ့သည်။

ထို့နောက် သူမ၏အမည်မှာ နဒီဖြစ်ကြောင်း သိခွင့် ရသည်။ သိပ်မကြာခင်မှာ သူမ၏ မိသားစုအကြောင်း ထပ်မံ သိရခြင်းကတော့ သူ့နဲ့ အတော်အတန် ရင်းနှီးလာ၍ သူမက စပီစု မိသားစုကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဘာဖြစ်လို့ စပီစုရသလဲဆိုရင် သူမအား ကလစ်ပြန်ဝယ်ပေးမိချိန်မှစပြီး သူမ၏ ပီရိတီကျသော နှုတ်ခမ်းပါး က ရိုးသားအေးချမ်းသည့် စကားသံကလေးတွေကို ထပ်ခါထပ်ခါ ကြားချင်၊ ဆံပင်ရှည်ရှည်တွေကြားမှာ သူ့ရဲ့ ကလစ်ကလေးရှိနေ တာကို ကျေနပ်ခြင်း၊ သွက်သွက်လှမ်းလာတတ်သော ခြေလှမ်း တွေရဲ့ ပိုင်ရှင်ကလေးကို ထာဝရ မြင်ခွင့်ရခြင်း စသော ခံစား ချက်အသစ်များကြောင့် တမင် ရင်းနှီးအောင် သူမနဲ့ စကားလက်ဆံ ကျဖို့ သည်လို စပီစုခြင်းပဲ ဖြစ်လေသည်။

“နဒီ အမေက နဒီ ငါးနှစ်သမီးကတည်းက ရိုးရိုးမကျန်း မာဖြစ်ပြီး ဆုံးခဲ့တယ်။ အဖေက အမေကို တမ်းတပြီး အရက်တွေသောက်၊ စီးပွားပျက် လူလိမ်ခံရနဲ့ နောက်ဆုံး တော့ လူ့လောကထဲမှာ နဒီကို ရှစ်တန်းကျောင်းသူဘဝနဲ့ ထားခဲ့တယ်။ နဒီကို အမေရဲ့ညီမက စောင့်ရှောက်ထားလို့ သာပေါ့၊ နောက်မို့ နဒီတို့က ဆွေမျိုးသိပ်နည်းတာ၊ တစ်ခု

ပြောရဦးမယ်၊ နဒီ ဒေါ်လေးက ပညာလည်း မတတ် သလို ဘာအလုပ်မှလဲ လုပ်လို့မရအောင် စကားမပြောတတ် ဘူး သိလား၊ အဖေ ဖြုန်းခဲ့သမျှထဲက ကျန်တာလေးတွေ နဲ့ နဒီ ကျောင်းဆက်တက်ရတယ်။ အလုပ်ရအောင် ကွန်ပျူတာသင်တန်းတို့ စာရင်းကိုင်တို့ အင်္ဂလိပ်စကား ပြောသင်တန်းတို့က အခု လောလောဆယ် တက်ထားရ တယ်။ အဖေက သူ ဆုံးချိန်မှာ နဒီအတွက် အခန်းကျဉ်း လေးတစ်ခုရယ်၊ ဒီမှာ နဒီ ပန်ထားတဲ့ အမေ နားကပ်လေး ရယ်၊ ငွေတစ်သိန်းရယ်၊ ထားပေးခဲ့တယ်ဆိုတော့ နဒီက ရှေ့ဆက်ရမဲ့ ခရီးအတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်နေရတာပေါ့ ရှင်၊ ကိုမြန်မာတို့လို နဒီဘဝက မပြည့်စုံပါဘူး။”

ထို့နောက် သူသည် နဒီကို လက်တွဲခေါ်ချင်စိတ် သွ သည့်ထက်မက များပြားလာခဲ့တော့သည်။ နဒီကို ချစ်မိပြီ သို့သော်လည်း အသက်ကြီးပြီး နဒီထံမှ တုံ့ပြန်သော ချစ်ကို အသည်းအသန် မျှော်လင့်ခဲ့ရသည်။ နဒီကို အရူးအမူး နှိပ်ထားခဲ့ရသည်။ နဒီဆီမှ ခပ်တင်းတင်း ဆက်ဆံမှု၊ တစ်ခါတစ်ရံ နှင်ဖယ်ဖယ်ဆက်ဆံမှု၊ တစ်ခါတစ်ရံ မယုံသင်္ကာသလို ဆက်ဆံ ထားပေးမှုများကို ရင်ဆိုင်ရတော့ ကြေကွဲခဲ့ရသည်။ ဒါပေမဲ့ ချစ် သော နဒီလေးက သူ့ရဲ့ ဖွဲ့နုပုံကို နောက်ဆုံးတော့ အသိအမှတ် ပေးရလေသည်။ နဒီကို ခင်မင်ပြီးချိန် သုံးလအကြာမှာ ပွင့်

ပြောခဲ့သည်။ တစ်နှစ်အကြာမှာ နဒီဆီမှ အဖြေကို ရခဲ့သည်။ ထိုနေ့က သူသည် အရူးတစ်ယောက်လို ဣန္ဒြေမရ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

“ကိုက ဆေးကျောင်းသား ပေါက်စကလေး၊ မိဘကလည်း ချမ်းသာတယ် ဆိုတော့ နဒီ မယုံချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မျက်နှာလေးက အင်မတန် ရိုးသားလွန်းလို့ နဒီ ကို ပြန်ချစ်မိသွားပြီ”

ဟု သူနဲ့ ချစ်သူ ဖြစ်သွားရတာကိုပဲ နောင်တရအံ့သည်နေ့က နဒီ ရေရွတ်ခဲ့သေးသည်။ ထိုစကားကြောင့် အတော်လေး စိတ်မကောင်း ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သို့သော် အရာရာတစ်ယောက်တည်း ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းနေရသော နဒီဘဝပေး အနေအရပ်လေဟု နားလည် ခွင့်လွှတ်ပေးနိုင်သူမှာ မြန်မာဆိုအေး အမျိုးသားကလေးပဲ ဖြစ်လေသည်။

ကျောင်းတွေ ပြန်ဖွင့်တော့ သူက ပထမနှစ် သင်တန်းကို ဆက်တက်ရသလို နဒီကလည်း ပထမနှစ် အင်္ဂလိပ် အဓိကသင်တန်းကို ဆက်တက်ရလေသည်။ သူက ယောက်ျားမပဲပီပီ နဒီရှိရာကို နေ့စဉ် သွားဖန်များတော့ နဒီက တားမြစ်ခြင်းမရှိပါ။ ဆေးကျောင်းသားဖြစ်သော သူက အတန်းလစ်ပြီး ဆေးကျောင်းသူ နဒီက အတန်းမလစ်တတ်ပေ။ အဲဒါကလည်း သူ့နှစ်ယောက်ကြား သိသာသော ကွာခြားမှုပဲတည်း။

စဉ်းစားကြည့်၊ ကိုယ့်ချစ်သူကို တွေ့ချင်လို့လာတဲ့ သူတစ်ယောက်ကို သူမက အတန်းဆင်းချိန်လေးလောက်သာ ကားထွက်ပြောပြီး ဆရာဝင်တာနဲ့ သူ့ကို ထားရစ်ပြီး အတန်းသွားတက်သတဲ့။ ဘယ်တော့မှ တစ်ချိန်လောက်ကလေးတောင် မျက်ပေးချင်သတဲ့။

“ဆရာကြီး ပီမိုးနင်းက ပြောတယ်၊ လူဆိုတာ တစ်နေ့ ကုန်ဆုံးသွားတိုင်း ဥစ္စာသော်လည်းကောင်း၊ ပညာသော်လည်းကောင်း တစ်ခုခုကျန်ခဲ့အောင် လုပ်ရမတဲ့၊ နဒီတို့က စီးပွားမရှာနိုင်သေးတော့ ရသမျှပညာကို အလေအလွင့် မရှိအောင် ယူရမှာပေါ့ ကိုရယ်၊ ကိုလည်း ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆေးကျောင်းကို ဝါသနာပါလို့ တက်သည်ဖြစ်စေ၊ ဘာကြောင့် တက်ရသည်ဖြစ်စေ ကိုယ့်အတွက် အကျိုးရှိစေချင်တယ်”

ထိုအခါ သူသည် ...

“နဒီဟာ ကိုယ့်ထက် နဒီရဲ့ ပညာတွေ၊ တိုးတက်မှုတွေ၊ အောင်မြင်မှုတွေကို သိပ်ဦးစားပေးတယ်၊ စိတ်ကို ချုပ်တည်းလွန်းတယ်၊ လူတစ်ယောက်ဟာ ကံ၊ ဉာဏ်၊ ဝီရိယသုံးပါးရှိမှ တိုးတက်တယ်ဆိုတာကိုလည်း နဒီ မမေ့နဲ့ဦး၊ နဒီ ဘယ်လောက် ကြိုးစား ကြိုးစား ဖြစ်ထိုက်တဲ့ ကံမပါရင် ဖြစ်မလာပါဘူး နဒီ”

ဟူ၍ တမင် ရှုတ်ချပစ်လိုက်သည်။ နဒီ စိတ်ဓာတ် ကျအောင် ခပ်ရွံ့ရွံ့စကားတွေနဲ့ ထိုးနှက်ခဲ့သည်။ နဒီဆီက အတွေးအခေါ်တွေကို လှောင်ပစ်ခဲ့သည်။

“နဒီ ကံကို မယုံဘူး ကိုရဲ့”

ဆိုသော တုံ့ပြန်စကားဖြင့်သာ နဒီက သူ့ရဲ့ ရန်လို တွေကို ဖြေသိမ့်တတ်သည်။ သို့သော် သူသည် နဒီကို ဘယ်တော့မှ အပြစ်မယူခဲ့။ စိတ်မဆိုးခဲ့။ စိတ်ကောက်ပြီး အသွားအလာ ပျက် ကွက်တာမျိုးလည်း မရှိခဲ့။ သည်နေ့ ရန်ဖြစ်ပြီး ကျောင်းကပြန်သွား ရင် နောက်နေ့တော့ သည်ပုံစံတိုင်း သူက အတန်းလစ်။ နဒီနဲ့ ရောက်။ နဒီက ရသလောက်အချိန်ပဲ စကားထွက်ပြော။ သူ့အပေါ် အတန်းတွေ မပျက်ပေး။ အင်း ... တစ်ခါတလေ ကံကောင်း တော့ ဆရာတွေမအားလို့ ဝင်မသင်တဲ့အချိန်မျိုးတွေလည်း ရှိတတ် သည်။

အဲသည့်နေ့မျိုးမှာတော့ နဒီက ကြည်ကြည်သာ သာ ပဲ သူနဲ့ အချိန်အကြာကြီး နေပေးတတ်ခြင်းဖြင့် သူနဲ့ နဒီတို့ ချစ်သူဘဝကို ဖြတ်သန်းရစဉ်တည်း။

* * *

“ကျောင်းမှာ နဒီကို သိပ်ချစ်တဲ့ ဆရာမကြီးတစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူက အပျိုကြီး ကိုရဲ့၊ နဒီကို မွေးစားမယ်လို့ တောင် ခဏခဏ ပြောတတ်တယ်။ သူ့အမျိုးတွေ အကုန် လုံး အမေရိကားမှာ ရောက်နေကြပြီ။ သူ တစ်ယောက်ပဲ ကျန်တော့တာလေ။ နဒီကိုဆို ကျူးရှင်မယူနိုင်မှန်းသိတော့ နားမလည်တဲ့စာတွေ အကုန်သင်ပေးတတ်တာ၊ ကျောင်း ပိတ်ရက်တွေဆို နဒီက သူ့အိမ်သွား စာမေး။ ဆရာမကြီး ဝေယျာဝစ္စ လုပ်ပေးရတယ်။ ဒါကြောင့် ကိုနဲ့ လျှောက် မလည်နိုင်ဘူး”

ဆိုသော စကားမျိုးကို နဒီထံမှ မကြာခဏ ကြားရ နှုတ်က ဘာဟာ သူနဲ့ နဒီတို့ ဝေးစေဖို့ စတင်နီဒါန်းချီခြင်းပဲ ဟူ၍ မသိသေးချေ။ နဒီက မိဘမရှိသော မိန်းကလေးပေမဲ့ အရာရာကို ကြိုတင်တွေးဆတတ်၍ နဒီအိမ်ကို လာလည်ခွင့် မရ သော သူက ကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာ နဒီကို တွေ့ချင်သော်လည်း

အောင်အည်းမျိုးသိပ်ရသည်။ ပြီးတော့ ဆရာမကြီး အိမ်သွားလည်း လိုက်ပို့ခွင့်မရချေ။

နဒီနဲ့ ပတ်သက်သော အဆန်းအပြား တစ်ခုကလေးနဒီသည် ဘယ်တော့မှ သူ့ကားကို မစီးတာဘဲ ဖြစ်သည်။ ဘာဖြစ်လို့မှန်းမသိ ခေါ်လို့မရပါ။ အကြောက်အကန် ငြင်းခုံတတ်သည်။ အဲသည့် ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီးလည်း ခဏခဏကားများကြည့်သေးသည်။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် နဒီနဲ့ သူ့ရဲ့ ချစ်သူဘဝမှာ နဒီရဲ့ မာနများကြောင့် အဖုအထစ်တွေ မလိုအပ်ဘဲ များပြားနေရတယ် ဆိုရမလား။

“နဒီက အော်လီဒီထွက်ထားတော့ နဒီ စံချိန်ကို ဆက်ထိထားဖို့ ဆရာမကြီးရဲ့ အကူအညီတွေ အများကြီးလိုတယ်ကိုရဲ့။ နဒီ ကိုယ်တိုင်လည်း အရင်ကထက် နှစ်ဆတိုးပြီး ကြိုးစားရတယ်”

ထိုအခါ သူသည် နဒီကို စိတ်ကောက်ပြီး နှစ်လလောက် မသွားဘဲ နေခဲ့ခြင်းက ပထမဆုံး နဒီအပေါ် ပျက်စီးသော ရှောင်လွှဲမှု ဖြစ်သည်။ အဲသည်အချိန်ကတော့ နဒီ ဒုတိယနှစ်ကို ဘာသာစုံ ဂုဏ်ထူးဖြင့်အောင်ပြီး ပထမနှစ် ဂုဏ်ထူးထူးကို စတင်ချိန် ဖြစ်လေသည်။

အရာရာက မထင်မှတ်စရာတွေ တစ်ခါတစ်ရံ ပေါ်တတ်ကြောင်း သူ သိခွင့်ကြုံလိုက်ရခြင်း၏ အဓိကအကြောင်းရင်းမှာ နဒီနဲ့အတူနေသော နဒီ ဒေါ်လေး မမျှော်လင့်ဘဲ ဆုံးရှုံး

ကြောင့် ဖြစ်သည်။ နဒီ ဒေါ်လေးသည် ရေချိုးခန်းထဲမှာ နေထိုင်၍ သတိပြန်မလည်လာတော့ဘဲ ဆေးရုံရောက်ပြီး တစ်ရက်ကြာမှာ ဆုံးခဲ့လေသည်။

“နဒီက ကံဆိုးတဲ့ မိန်းကလေးပဲ ကိုရယ်၊ နဒီဘဝမှာ ငါးနှစ်သမီးအရွယ်မှာ အမေဆုံးခဲ့လို့ အဖေရင်ခွင်မှာ နေခဲ့ရတယ်၊ အဖေကလည်း နဒီကို ထားခဲ့ပြန်တယ်၊ တွယ်တာစရာဆိုလို့ ဒေါ်လေးတစ်ယောက်ပဲ ရှိချိန်မှာ ဒေါ်လေးကလည်း ထားခဲ့ပြန်ပြီ၊ နဒီတို့မျိုးရိုးက အသက်ရှည်ရှည်နေရမဲ့ ဇာတာမပါဘူးထင်ပါရဲ့၊ နဒီတော့ စိတ်ဓာတ်အရမ်းကျနေပြီ”

နဒီထံမှ တိုင်တည်သံတွင် သူ အရည်ပျော်ကျတာ အိမ်ထဲမှာ နေထိုင်နေပြီး ကျန်ခဲ့ပြီဖြစ်သော နဒီကို သူ့ဘဝထဲ အပြီးအဆုံး ခေါ်ယူဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ ထိုစကားအား နဒီ ကြားသောအခါ

“မိုက်လှချည်လား ကိုရယ်၊ ဒီအချိန် အိမ်ထောင်ပြုလို့ကတော့ နှစ်ယောက်စလုံး ခွေးဖြစ်သွားမှာပေါ့၊ နေပါဦးကိုက နဒီကို ဘာအလုပ်အကိုင်ရှိလို့ ကျောင်းထားပေးမှာလဲ”

ဟု သူ့စေတနာကို ဖော်ကားခဲ့သည်။ နဒီ ပြောရက်သံလို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရုံကလွဲပြီး ဘာမှ မချေပခဲ့ပါ။ နဒီဆီ ကြာခဏ လာချင်တာတောင် လာခွင့်မရသော နဒီ စည်းကမ်းအောက်မှာတောင် တော်ရုံ မေတ္တာနဲ့ဆိုလျှင် နဒီကို ထားရစ်

အရင်ကတည်းက အဒေါ်နဲ့ နေတာတောင် လာခွင့်မပေးဘဲ နဒီဟာ အခုဆို ပိုဆိုးရောပေါ့။ သူနဲ့တောင် တွဲသွားတဲ့လာ သိမလုပ်ချင်တော့ပေ။ အရင်ကထက် ဣန္ဒြေတွေ၊ သိက္ခာတွေ ထပ်ဆင့်လာခဲ့သည်။ ဒါကိုလည်း သူက နားလည်ပေးနိုင်ခဲ့သည်။

တစ်နေ့မှာ နဒီဆီက စကားအဆန်းတစ်ခုကြားရတယ်။ “နဒီ အခုနေတဲ့ အိမ်ကို ပိတ်ထားပြီး ဆရာမကြီးအိမ်မှာ သွားနေတယ် သိလား ကို၊ ဆရာမကြီးက မိန်းကလေး တစ်ယောက်တည်း နေဖို့မသင့်ဘူး ခဏခဏ ပြောတယ် နဒီလည်း စဉ်းစားမိတယ်။ အဲဒါနဲ့ ဆရာမကြီးအိမ် ပြောင်နေလိုက်တယ်”

“ဘယ်သူတွေရှိလဲ”

စိတ်ပူပန်စွာ မေးခဲ့မိတော့ နဒီက ဟက်ဟက် ပက်ပက် ရယ်လျက် ...

“စိတ်ချပါ ကို၊ ဆရာမကြီးကလည်း သူနဲ့ သူ့မွေးစားညီမ ရှိလို့ နဒီကို ခေါ်သလို နဒီကလည်း ဘယ်သူမှမရှိဘဲ သွားနေတာပါ။ နောက်ပြီး နဒီလို မလှမပ၊ ယောက်ျားအတွက် ဆွဲဆောင်နိုင်မှုနည်းတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်က ဘယ်သူကမှ အရူးအမူး စွဲလမ်းပိုင်ဆိုင်ချင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။”

ဟူ၍ ဖြေကြားခဲ့သည်။ သူက စိတ်အနည်းငယ် အေးသွားသော်လည်း အမှန်မှာ ဒါဟာ နဒီနဲ့သူ့ကို ပိုမိုဝေးကွာ ဖန်လာရခြင်းဟု သူ ကြိုတင်မမှန်းဆခဲ့မိသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

အဲသည်တုန်းကတော့။
“Except မြန်မာဆိုတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲပေါ့၊ မြန်မာကတော့ နဒီဆိုတဲ့ ပုံတုံးတုံး ကောင်မလေးကို အရူးအမူး စွဲလမ်း ပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်ဆိုတာ နဒီ မသိဘူးလား။”

လို့ ပြန်လည်နောက်ပြောင်ခဲ့သေးသည်။ နောက်ပိုင်း ဆရာမမှာ နဒီနဲ့ သူ့အတွက် တွေ့ရချိန်က အတော်ကို နည်းသွားခဲ့ပါ။ အရင်ကတော့ ကျောင်းဆင်းချိန်ဆို အချိန်ဆွဲပြီး စကားတွေ ပြောလို့ရသည်။ နဒီက အဲသည်လောက်တော့ ခွင့်ပြုလေသည်။ ဒါမှမဟုတ် ကျောင်းမတက်ခင် အစောကြီး နဒီကို လာခိုင်းပြီး တင်နံတင်းထိုင်ဖို့ အဖော်ညှိလို့လည်း ရသည်။ နဒီက အဲဒါလည်း ခွင့်ပြုသည်။

သို့သော် ဆရာမကြီးအိမ် သွားနေပြီးကတည်းက နဒီသည် ကျောင်းကို ဆရာမကြီးနှင့်အတူ လာ၍ အရင်ကလို အစောကြီး မရောက်တော့ပေ။ နဒီ ရောက်ချိန်သည် သူမ အတန်းတက်ရန် ဆယ်မိနစ်၊ အလွန်ဆုံး ဆယ်ငါးမိနစ်လောက်သာ အနည်းအကျဉ်း စကားပြောခွင့်ရပြီး တစ်နေ့လုံး အတန်းတက်သော နဒီကို အေးအေးဆေးဆေး တွေ့ခွင့်မရပေ။ ညနေဆိုလည်း ဆရာမကြီးကားပေါ် ပါသွားသော နဒီကို အဝေးက ဆေးခွင့်ရရင်ရ တစ်ခါတလေ နှုတ်ဆက်စကား ပြောရုံကလေးပဲ ရရင်ရတတ်သော ဝေးကွာမှုကို သူ သည်းမခံနိုင်တော့သောအခါ နဒီကို နားပူနားဆာလုပ်ဖို့ ကြံစည်ရတော့သည်။

ဒါပေမဲ့ သူ့အတွက် နောက်ကျခြင်းဆိုသည်မှာ နေ့စဉ် ဝမ်းဗိုက်ပေးခဲ့မှပဲ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သလား မသိပါ။ တစ်နေ့မှာ နဒီက သူ့ကို ခါတိုင်းကဲ့သို့ ကျောင်းမတက်ခင်လေး စကားရင် ပြောနေကျ ထုံးစံကိုဖျက်၍ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြ တို့ တောင်းဆိုခဲ့သည်။ ဘာများပါလိမ့်။ အေးလေ ... နဒီလည်း ဆေးကွာနေတာကြောင့်တော့ တစ်နေ့တလေ တွေ့ချင်မှာပေါ့ ဟူသော ကြည်နူးခွင့်က သိပ်မကြာမြင့်လိုက်ပါ။

“နဒီ ကျောင်းဆက်မတက်တော့ဘူး ကို”

ဟူသော စကားဖြင့် အစပျိုးလိုက်လျှင် သူ့အထိတ်ထိတ် အလန့်လန့်ဖြင့် နဒီကို မေးမိ၏။ နဒီသည် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ပိုင်နိုင်စွာချပြီးဖြစ်သော မျက်နှာပေးဖြင့် သူ့အတွက် စီရင်ချက် တစ်ခုကို ပြတ်ပြတ်သားသား ကြေညာလေ သည်။

“နဒီကို ဆရာမကြီးက သူ့ဆွေမျိုးရှိတဲ့ အမေရိကားထံ ခေါ်သွားတော့မယ် ကို၊ ဟိုတစ်နေ့တပဲ နဒီကို အမွေစား အမွေခံ သမီးအဖြစ် မွေးစားလိုက်တယ်၊ ဆရာမကြီးက အစကတည်းက သွားဖို့ ရည်ရွယ်ချက် ရှိတယ်၊ နဒီကိုတဲ တစ်ခါတည်း ခေါ်သွားချင်လို့ နဒီအတွက် ထပ်လုပ်နေ ရင်း ဒီလောက်အထိ ကြာသွားတာ၊ နဒီလည်း မသိပါဘူး နဒီကို မွေးစားမယ်လို့ ဖွင့်ပြောရင်းနဲ့ ဒီစကားကိုပါ ပြော ခဲ့တာ”

“နဒီက လိုက်သွားမလို့လား”

“နဒီဘဝ တိုးတက်လာဖို့အတွက် လိုက်သွားသင့်တယ် လို့ နဒီ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ ကို၊ ဒါကြောင့် နဒီ လက်ခံလိုက်ပြီ”

“ဘာ ... ဒါဆိုရင် နဒီက ကိုယ့်ကို ထားခဲ့မယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

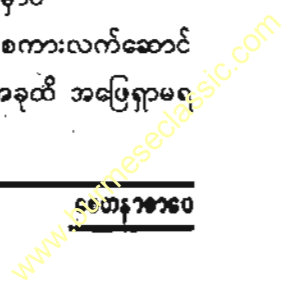
“မဟုတ်ပါဘူး ကိုရယ်”

“ဘာမဟုတ်ရမှာလဲ၊ နဒီ ဆရာမကြီးက အပြီးအပိုင် သွားမှတော့ ဒီကို ဘယ်ပြန်လာတော့မလဲ၊ ဒါဆို နဒီလည်း ဘယ်ပြန်လာတော့မလဲ”

ထိုအခါ နဒီသည် ပြန်လာမှာပေါ့ဟူသော အဖြေ ဆို တစ်ခွန်းမှတောင် မဟုတ်ခဲ့ပါ။ ဒါပေမဲ့ သူ့အတွက် စကား ဆက်ဆောင်တော့ ပေးခဲ့ပါသေးသည်။

“ဆရာဝန်မဖြစ်ခင် ကို လိုက်လာချင် လိုက်လာပါ၊ အားလုံး စီစဉ်ပေးမယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီးမှ လာချင်လည်းလာ၊ ပညာတော်သင် လာရရင် ပိုကောင်းတာ ပေါ့ ကိုရယ်၊ နဒီကို လွမ်းဆွေးပြီး ဘဝကို ရေစုန်တော့ မမျှောလိုက်ပါနဲ့နော် ကို၊ အဲဒါဆို နဒီက ကိုကို ယောက်ျား မပီသဘူးဆိုပြီး တစ်ထက်လုံး မုန်းမိမှာပဲ”

သို့သော် ဒါဟာ ရာဇသံလား၊ စကားလက်ဆောင် အား၊ သံယောဇဉ် နောင်ကြီးလားဆိုသော အခုထိ အဖြေရှာမရ ချရာ မြန်မှာပဲ ဖြစ်သည်။

ဘယ်လိုမှ ဖျောင်းဖျံမရသည့်အဆုံးမှာ သူ့သည့် နဒီကို အရုံးပေးရပြီ ထုံးစံအတိုင်း အရုံးပေးလိုက်ရသည်။ အရုံး မဆေးလို့လည်း မရချေ။ နဒီက ဘယ်တော့မှ သူ့စကားကို နားမထောင် မလိုက်လျောခဲ့သော ချစ်သူကလေးပဲ။ သူ မသွားတားလည်း သွားမယ်ဆိုတာ ကြိုတင်မှန်းဆလို့ ရနိုင်သားပင်။

အဲသည့်အကြောင်းတွေ ရှုပ်ထွေး၍ စိတ်ညစ်ညူး ရသောကြောင့် သာဒိအမ်ဘီကို ဆပ်ပလီ (Supply)နဲ့ အောင်မြင် ရသည်။ နဒီက အနည်းငယ် ဆူခဲ့သေး၏။ သူ Part I စတင် တော့ နဒီ သွားရမဲ့အချိန်က ကပ်နေခဲ့ပြီ။ နောက်တော့ နဒီ သူ့ကို ထားခဲ့လေသည်။ စိတ်လေပြီး မာမိနဲ့ မမတို့ရှိရာ ဂူတစ် ဂူကို ခဏသွားလည်မိပါတယ်။ မာမိ ဆေးရုံတက်တာနှင့် ကြုံနေ ၍ အဲသည်မှာ တော်တော်ကြာသွား၏။

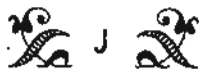
ကျောင်းစတက်ကတည်းက နဒီ သွားချိန်နီးလာခဲ့ ကျောင်းတက်ရက် မမှန်ခဲ့သလို မာမိကြောင့် ဂျပန်မှာ နှစ်လ နီးပါး ကြာသွားခဲ့ရ၍ ကျောင်းခေါ်ချိန်လည်း မပြည့်တော့ဘူး ဆိုတာ တွက်ဆမိသည်။ အကယ်၍ မိုက်မိုက်ကန်းကန်း ကျောင်း ဆက်တက်မယ်ဆိုလျှင် ကျောင်းခေါ်ချိန် မပြည့်၍ တစ်နှစ်အောင် ရမည်။ သူတို့အတန်းနောက်က အကွရာတို့ အတန်းက အတန်း ကာလချင်း ခြောက်လလောက်ပဲခြား၍ တက်ခွင့်ရမည်မဟုတ်။ နောက်ထပ်တက်လာမည့် အငယ်တန်းတစ်တန်းနဲ့မှ ပြန်စာတတ်

သည်။ ဝါကြောင့် ကြိုတင်၍ သူ တက်နေသော အတန်းကနေ အောက်အတန်းဖြစ်သည့် ဂျူနီယာတန်းကို ပြောင်းရင်း ဆေး(၁) ကိုပါ တစ်ခါတည်း ပြောင်းလိုက်တော့သည်။

“မင်းကတော့ အချစ်ကို အင်မတန်ကိုးကွယ်တဲ့ ကောင်ပဲ၊ ရေလည်အံ့ဩတယ်”

ဟူ၍ သူ့အပေါင်းအသင်းများကြားမှာ တသသ ဖြစ်ရသလို သူ့အကြောင်း အတော်လေး စပ်စုလိုဟန်ပြသော အကွရာသိလျှင်လည်း အံ့ဩဦးမည်။ အင်း ... ဘယ်သူပဲ သိသိ အံ့ဩကြဦးမည်။ တကယ်တော့ ဒါဟာ အံ့ဩစရာမှ မဟုတ်တာ။

သူတို့ဟာ တကယ် မချစ်တတ်သူတွေ ဖြစ်လို့ပဲ။ အချစ်ကို သေသေချာချာ မကြုံရသေးလို့ဘဲ။ အချစ်ရဲ့ နက်ရှိုင်း မှုကို နားမလည်သေးလို့ဘဲဟု အပြစ်တင်လျက် မြန်မာသည် နဒီ ဆိုသော ချစ်သူကလေးအား စက္ကန့်မလပ် တမ်းတနေရသူတစ်ဦး ဘဝကို ကျေကျေနပ်နပ် ခံယူခဲ့လေသည်။

ရန်ကုန်မြို့သူ စစ်စစ်ဖြစ်ပြီး ရန်ကုန် အနီးဝန်းကျင် ဒေသတွေကို မရောက်ဘူးသော အကွရာအတွက် အက်မ်အိပ်နီ (Family Health Care မိသားစု ကျန်းမာရေးလုပ်ငန်း ဆောင်ရွက်ခြင်း) ကြောင့် သန်လျင် ရောက်ဖူးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အမှန်တကယ် သန်လျင်ကို P.S.M ပို့စတင်အတွက် ကျောင်းသားတိုင်း သုံးတိတိ သွားရမည် ဖြစ်သော်လည်း အကွရာတို့၏ မိန်းကလေး ကိုးယောက်တိတိရှိသော အုပ်စုသည် ဘယ်သူမှ မသွားဘဲ အရင်ဆုံး တစ်ခါတော့ ရောက်ရသေးသည်။

ဘာကြောင့် ရောက်ရသလဲဆိုသော ပီအက်စ်အေ ဘာသာတွင် စီအက်စ်စီ (Clinicosocial Case Presentation) စာတမ်းဖတ်ပွဲအတွက် အကွရာတို့ သွားရသော ဆေးရုံမှာ ဦးရောဂါကုဆေးရုံဖြစ်ပြီး အကွရာတို့၏ လူနာမှာ သန်လျင်တို့

ဒီသားစုရှိ၍ သန်လျင်ကို Home visit လိုက်ရသောကြောင့် သူများတွေမရောက်ခင် အရင်ဆုံးတစ်ခေါက် ရောက်ခဲ့ပြီးပြီ။ ဒါကြောင့် သန်လျင်ကို လေးခေါက်တိတိ ရောက်ရသူမှာ အကွရာတို့ မိန်းကလေးကိုးယောက် အုပ်စုစုတွေ ဖြစ်၏။

ဒုတိယအကြိမ် အက်မ်အိပ်နီ သွားစဉ်တွင် ဆရာမတွေက သန်လျင် ကျိုက်ခေါက်ဘုရားကိုအလည်ပို့ပေးသည်။ ဆိုနေက အကွရာအတွက် အင်မတန်မှ ထူးဆန်းပြီး မသိခဲ့သေးသော အသစ်အဆန်း အကြောင်းအရာတစ်ခုကို သိခဲ့ရသေး၏။

တာဝန်ကျ ဆရာက ကားထဲမှာ လူခုံတက်စုံ ဆက်နေသော ကျောင်းသား လေးဆယ်တို့အား တစ်ချက်ကြည့်၍ ...

“ဒီထဲမှာ ချစ်သူစုံတွဲ ပါသလားဟေ့၊ ပါရင် ဘုရားမတက်နဲ့နော်၊ ဝမ်းနည်းစရာတွေ ဖြစ်ကုန်မယ်”

ဟု မေးလျှင် ကျန်သူတွေက သိနှင့်ပြီး အကွရာက ဘာကြောင့် မေးသလဲ မသိချေ။ အိမ်ကို တိတ်တိတ်လေး မေးရသည်။ ထိုအခါမှ ချစ်သူချင်း ကွဲတတ်သည်ဟု သိရပြန်လျှင် အကွရာသည် ကြားဖူးနားဝရှိသော ပုံပြင်ကလေးကြောင့်ပဲလို့တော့ အလည်မိသေးရဲ့။ အင်း... ဘာပြောရမလဲ မဆီမဆိုင် သူမရော ဘုရားကို ပူးလို့ ဖြစ်ပါ့မလားဟူ၍ စိုးရိမ်မိသေး။

အိမ်ကို ပြောမိတော့။

“ဟေ့ ... မြန်မာတို့အုပ်စု စကားတွေ ကျွန်ကျွန်... ဆူနေတယ်နော်၊ ဘာတွေ ပြောစရာ ရှိနေလဲ မင်းက ဂျူနီယာ တက်မှာလား၊ စိနီယာ တက်... သေသေချာချာ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ ထင်တယ်”

ဆရာမက မြန်မာ့ကို ခပ်ဆူဆူလေး မေး... သူ့ကို ဆရာ၊ ဆရာမ တော်တော်များများ သိနေပြန်... “ဂျူနီယာတန်းမှာပဲ တက်တော့မယ် ဆရာမ”

ဟူသော ရယ်ကျဲကျဲ ဖြေသံကတော့ အကွရာ... ကျေနပ်ချင်စရာ ကောင်းသည်နော်။ ပြီးတော့ အကွရာ... မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့ရင် ပြုံးပြန့်တိမ်တက်တတ်လာပြီး... တစ်အုပ်စုလုံး အတန်းလစ်ချိန်ဆို အကွရာကို တစ်သိကြီး... ထိုးပေးဖို့ ခိုင်းတတ်ပြီ။ အကွရာရဲ့ ရိပ်ခံတွေကိုငှားပြီး... တတ်လာပြီ။

တစ်ခါတလေ အကွရာတို့ ကားကြိုလိုက်... သူငယ်ချင်း ကောင်ကလေးမလာရင် မြန်မာ့ရဲ့ကားကို... တို့ ကားကြိုလိုက်ဖို့ အမြဲခေါ်တတ်လာပြီ။

“တိဗီထဲမှာ မိတ်ကပ်တွေလိမ်း၊ ဆံထုံးထုံး၊ ထိုင်မ... လက်ဝတ်ရတနာတွေဝတ်ပြီး သီချင်းတစ်ပုဒ်လေး... အကုန်ခံရခြင်းရဲ့ အကျိုးအမြတ်က ဘာရသလဲ... နောက်ပြီး အကွရာ ဘာတွေ ထူးခြားသွားသလဲ... လိုက်တာ”

ဟူ၍ စပ်စုတတ်သေးရဲ့။

“ဝါသနာအရ လုပ်ချင်လို့ လုပ်တယ်ဆိုတော့ ဆန္ဒပြည့်သွား... ရတဲ့အတွက် ကြည်နူးတာပေါ့၊ မြန်မာမှ နားမလည်တာ... ဘယ်သိပါ့မလဲ”

“အလကား မိဘပိုက်ဆံ ဖြုန်းတာပါ”

အိမ်က ဝင်နောက်ရင် သူကစါ လိုက်ဟားပေးဖို့... မဆိုင်းမတွ ပြင်ဆင်တတ်သည်။ ထိုအခါမျိုးမှာ အကွရာသည်... မြန်မာ့ကို မျက်စောင်းထိုး၊ အိမ်ကို မျက်စောင်းထိုး၍ စိတ်ကောက်... ပစ်မိသည်။ အိမ်ကတော့ သူငယ်ချင်းမို့ ချောတယ်ပဲ ထားပါ။... မြန်မာကတော့ သိပ်လည်း အရင်းအနှီးကြီး မဟုတ်၍ အကွရာရဲ့... စိတ်ကောက်ခြင်းကို မသိဘဲ မချောခဲ့တာကိုတော့ အကွရာက... ဝမ်းနည်းချင်သေးသတဲ့။

“တိကောင်ကလေးကသာ အကွရာနဲ့ မြန်မာတို့ ရည်းစား... ဖြစ်သွားကြတဲ့ သတင်းကိုကြားရင် ဆားပုံခံရသလို တကယ်... ပဲ တွန့်လိမ်တော့မှာ”

အိမ်သည် အကွရာဘက်က သိသာသော အမူအရာ... များကြောင့် ဒေးအတွက် စိတ်ပူပေးချင်သေးသည်။ အမှန်တော့... အိမ်သည် အကွရာအပေါ် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လိုကလွဲလျှင်... နေ့သာသော၊ တစ်ခါတစ်ရံ ငေးချင်ငေးနေတတ်တဲ့ အကျင့်ရှိနေ... ဖြစ်သော အရင်ရည်းစားလောက် နောက်ထပ် ဘယ်မိန်းကလေး...

ကိုမှ နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်နိုင်မဲ့ အခွင့်အရေးနည်းပါးသော မြန်မာ့လို အသည်းကွဲ ဝေဒနာရှင်ကြောင့် အကွရာမှာ ထိခိုက်ခံစားရခြင်း မဖြစ်လို၍ ဒေးအကြောင်း မကြာခဏ စကားထဲထည့်ပြောတာ ဖြစ်သည်။ နောက်ပြီး ရယ်စရာကောင်းတာက တစ်ခုလည်း ရှိသေးသည်။ အဲဒါကတော့ အိမ်သည် အကွရာကို သဝန်တိုချင်တာပဲ ဖြစ်သည်။

ဒေးနဲ့တုန်းကတောင် ...

“အဲဒီ တီကောင်ကလေး ပုံစံက လူပွေ လူရုပ် ကလေးပဲဟာ။ နင်က ဘာဖြစ်လို့ တစ်ခါတည်း မုန်းမပစ်နိုင်ရတာလဲ၊ မုန်းတယ်လို့ ပြောလိုက်ပါလား၊ ဘာဖြစ်လို့ ချစ်ဆဲပဲပဲလို့ ခဏခဏလာပြီး ဝန်ခံနေရသလဲ”

တဲ့လေ။ အကွရာ၏ တွေဝေမှုကို အပြစ်တင်၍ ဒေးကို ချစ်မနေဖို့ တားမြစ်သတဲ့။

“နင် သာဒုံအိမ်ဘီဖိုင်နယ်လ် ဖြေတုန်းက တီကောင်ကလေး လာစောင့်ကြည့်တယ်ဆိုတာ နင် တစ်ယောက်ကိုပဲ မဟုတ်ဘူး၊ သွေးသွေးကို ကြည့်လို့လည်းရတယ်၊ ဖတ်စံအိမ်ဘီ (M.B. ပထမနှစ်ဆေး)က ကောင်မလေးကိုလည်း ကြည့်လို့ ရတယ်ဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ လာကြည့်တာပါ။ သူ့နဲ့ သာဒုံအိမ်ဘီကရော၊ ဖတ်စံအိမ်ဘီကရော ချိန်ထားလို့ မရတဲ့ မြားတွေမှ မနည်းတာ၊ အေး ... တီကောင်ကလေး

အချိန်ခံရတဲ့အထဲ အကွရာပါနေတာတော့ ဝမ်းနည်းစရာပဲပေါ့၊ ဒါကို တချို့အမျိုးသမီးတွေကတော့ တီကောင်ကလေး အချိန်ခံရတာကို ဂုဏ်ယူချင်သေးတာ အံ့ဩစရာကြီးပဲ”

ဟူ၍လည်း အကွရာ၏ စိတ်ကူးယဉ်မှုကို ရပ်တန့်

ဆခဲသေးသတဲ့။

ကဲ ... အခုကျတော့ မြန်မာ့ကို စိတ်မဝင်စားဖို့ လိုက်လံပိတ်ဆို့ရန် ဒေးကို တမင် စကားထဲ ထည့်ပြောနေပြန်ခဲ့ပြီ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ အိမ်မှာ မြန်မာနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အခြား ဘာတွေ၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် အကွရာ သိထားတာထက် ဒီသိနေတာတွေ ရှိလို့ပဲလား၊ အိမ်က သူသိရင် မနေပါဘူး အကွရာကိုတော့ ပြောနေကျပါ။ မွေးမွေးနဲ့ ပုန်းညက်တို့က အိမ်လောက်မခင်လို့ တော်ရုံဆို မပြောတတ်ချေ။ ခံစားချက်တွေကိုလည်း မဖွင့်ဟတတ်ချေ။

အကွရာ၏ ခံစားချက်ဟူသမျှ အကုန်သိခွင့်ရှိသူမှာ အိမ်ဖြစ်ပြီး အိမ်၏ ခံစားချက် တော်တော်များများတို့ကို သိခွင့်ရသူမှာ အကွရာပဲ ဖြစ်သည်။

“မြန်မာ့ပုံစံ ကြည့်ရတာ ဆေးချဖူးရင်းလည်း ချဖူးမဲ့ပုံစံပါ။ စီးကရက်ကိုလည်း ဘူးလိုက်ဆောင်ပြီး သောက်တယ်နော်၊ အဲဒါ မဖြစ်သင့်ဘူး၊ တစ်လိပ်နှစ်လိပ်ဆို တော်ရှေးပေါ့။

ကိုယ်က ကျောင်းသား၊ ပြီးတော့ သာမန်ကျောင်းသားလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဆေးကျောင်းသား ဖြစ်နေပြီး လူနာကိုတော့ ဆေးလိပ်လျှော့သောက်၊ အရက်လျှော့သောက်နဲ့၊ Health Education (ကျန်းမာရေး ပညာပေး) ပေးပြီး ကိုယ်ကတော့ လုပ်နေတာတော့ မကောင်းဘူးပေါ့။”

အဲမယ် အဲသည်လိုလည်း တစ်ခါတလေ အကွရာ စိတ်ကုန်သွားအောင် အပြစ်တွေကို ထောက်ပြသေး။ ထိုအခါမျိုးမှာ မှန်တာ ဝန်ခံရရင် အကွရာသည် မြန်မာဟာ အဲသည်လိုများလား ဟု စိတ်ပူချင်ခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ကျောင်းရောက်လို့ မြန်မာ မျက်နှာကို တွေ့ခွင့်ရရင် ဒါမဟုတ် မြန်မာ့ဆီက နှုတ်ဆက်မှု ကို ရရှိလိုက်ရရင် ဒါတွေအကုန် မေ့သွားတတ်စမြဲပဲ။ နဂို စိတ်ထင် တစား ရှိမြဲအတိုင်း စိတ်ဝင်စားဆဲ။ မြန်မာနဲ့ သူ၏ ကွဲသွား တယ်ဆိုသော ချစ်သူကောင်မလေးအကြောင်းကို သိချင်ဆဲ။

ဟိုးတစ်နေ့ကတောင် ကင်နီတင်းမှာ အဝင်အထွက် ကလေးတွင် ဒေးနဲ့ အကွရာတို့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံကြသေး သည်။ အိမ်က အကွရာဘေးမှဖြတ်၍ ကင်နီတင်းအပြင် ထွက်သွား သော ဒေးကို လှည့်ကြည့်ပြီး ...

“ရှင်ခုန်သွားပြီ ထင်ပါရဲ့၊ အဟမ်း ... အဟမ်း။”

ဟူ၍ နောက်ပြောင်ခဲ့စဉ် မှန်တာဝန်ခံရသော် အနည်း ငယ်မျှ ရင်ခုန်သွားရပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ဒေးကို မြင်စဉ် ရင်ခုန်ခြင်း

သာသော ရင်ခုန်ခြင်းကတော့ မြန်မာ့ကို ထပ်မံ တွေ့ဆုံ ကြောင့်တည်း။ တစ်နေ့လုံး အတန်းမတက်သည့် မြန်မာ့ တွေ့ရ၍ အကွရာ မှိုင်နေသည်ကို နည်းနည်းရိပ်မိသော

“နောက်တစ်ခါ ထပ်ပြီး ရင်ခုန်သွားပြီ ထင်ပါရဲ့။”

ကင်နီကင်းထဲတွင် အကွရာတို့ ထိုင်ပြီးပြီးချင်း ဝင်လာပြီး ခုံတစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်သော မြန်မာ့ကို တွေ့ ထိုစကားကို ပြောခြင်းဖြစ်၏။

“ဟေ့ကောင်တွေ ငါ့ရိုးလ်ရှိတ် ထိုးလိုက်ရဲ့လား။”

လို့ ရှိနေနှင့်ပြီးသော အတန်းထဲက သူငယ်ချင်းတွေ ညည်း အော်ကျယ် အော်ကျယ် မေးသေး။ ဘယ်တွေလျှောက် လို့ အတန်းမတက်တာလဲ။ ခါတိုင်းဆိုရင်တော့ အုပ်စု ဆျောက်သွားတယ်။ သည်နေ့ ဘာလို့ တစ်ယောက်တည်း ရသလဲတွေနဲ့ စူးစမ်းမိသူမှာ အကွရာပဲတည်း။

ဒေးဟာ အခုနောက်ပိုင်းမှာ ခပ်တည်တည် ဖြစ် ကို ရိပ်မိသော အကွရာသည် ဒေးဘက်မှ ရှောင်ဖယ်ဖယ် ကို ဝမ်းမနည်းတော့သတဲ့။ အရင်ကလို ဒေးကို တိတ်တခိုး နှေး ဖြစ်နေမယ်ဆိုတော့ တစ်မျိုးပေါ့နော်။ အခုတော့ ဘယ် အကွရာကို လွှမ်းမိုးနိုင်စပြုလာပြီဖြစ်တဲ့ မြန်မာ့ကြောင့် အကွရာကလည်း ဒေးနဲ့ပတ်သက်ရင် တည်ငြိမ်စ ပြုလာခဲ့ပြီ။

တကယ်တော့ မြန်မာလည်း ဘာထူးလို့လဲ။ အခု
ကို သိပ်တရင်းတနီးကြီး စကားပြောဆက်ဆံခြင်းမှ မရဘဲ
သာမန်ပဲ ကိုယ့်အတန်းသားတစ်ယောက်လို ခေါ်ပြောဆက်
ဟန်ပန်ထက်အပြင် မပိုခဲ့တာကို အကွရာ သိပါသည်။ ဒါပြော
လည်း အိမ်က အကွရာကို အားမလိုအားမရ ဖြစ်တာပဲ
ကိုယ့်ကို အနည်းငယ်မှတောင် ယိမ်းယိုင်ခြင်း မရှိသေး
နောက်လည်း ယိမ်းယိုင်ချင်မှ ယိမ်းယိုင်မည့် မြန်မာ့ကို သည်း
မက စွဲလမ်းတွယ်တာမိလျှင် အကွရာပဲ ခံစားထိခိုက်ရ
သိလျက် ဇွတ်တိုးနေမည်ကိုတော့ အိမ်က တားမြစ်လို့ရရင်
မြစ်ချင်နေခဲ့သည်။

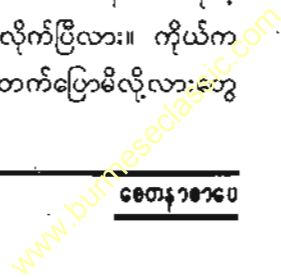
ဒါပေမဲ့ အကွရာကတော့ မြန်မာ့ဆီက အ
တာကို မမျှော်လင့်ဘဲ မြန်မာ့ထံမှ အမူအရာ၊ စကားသံ
ရှားဖွဲ့တို့မှာပဲ ထိုင်ငေးနေခဲ့ချင်သားပင်။

“ကို ...

ဆေး (၁)ကို ပြောင်းတာ၊ အငယ်တန်းကိုပြောင်းတာ
နဒီ ခုမှ သိရတယ်။ ဘာလို့ အစကတည်းက မပြောတာလဲ
ဟင်။ နဒီ အဲဒီအတွက် စိတ်မကောင်းဘူး၊ နဒီဆီကို
လိုက်လာမဲ့အချိန်တွေတွက်ပြီး နဒီက ပျော်နေတာ။ ဒါပဲ
နော် ကို၊ နဒီဆီ ဒီအတိုင်းလာလို့ မရဘူး။ ဘွဲ့လွန်တက်ဖို့
ဆိုတဲ့ အကြောင်းနဲ့ပဲ လာရမယ်။ နဒီက ဒီမှာ ဂရင်းကတ်ဒ်
(Green card) ရသွားပြီ ကိုရဲ့။ ကို စိတ်မပူနဲ့တော့”

ဒုတိယအကြိမ် ပြန်ဖတ်စဉ်တွင် အဆုံးထိဆက်ဖတ်
လို့ မရတော့ချေ။ နဒီကို ချက်ချင်းပြေးတွေ့ပြီး ပခုံးနှစ်ဖက်ကို
ဆွဲကိုင်လှုပ်ယမ်း မေးပစ်ချင်စိတ်တွေက တရိပ်ရိပ်၊ ဒေါသတွေ
ကလည်း တရိပ်ရိပ် တက်လာနေ၍ပင်။ ဘာလဲ နဒီက ကိုယ့်
အပေါ်ထားတဲ့ အချစ်ဆိုတာကို မမှပစ်လိုက်ပြီလား။ ကိုယ်က
နဒီနောက် လိုက်လာပါရစေလို့ ငမ်းငမ်းတက်ပြောမိလို့လားဘွဲ့
နှင့် ရန်တွေ့ပစ်ချင်သည်။

တစ်လတစ်စောင် လာနေကျမှ တဖြည်းဖြည်း
 စာအလားကဲ့သို့သွားတာကို သူ မခံချိမခံသာဖြစ်စဉ် သုံးလလောက်
 စာအလားကဲ့သို့ ယခု လက်မခံရရှိသော စာသည်လည်း သူ့အတွက်
 ထောင်းသတင်းတစ်ခုမှ မပါခဲ့ချေ။ အစပိုင်းတော့ သူလည်း စာ
 ဖွဲ့နဲ့မှန် လက်မခံရရင်တောင် နဒီဆီ အမြဲ စာရေးပါသေးသည်။
 အခုတော့ နဒီဆီက သံယောဇဉ် အရိပ်အငွေ့ နည်းပါးလှသော
 စာတွေကို ကြည့်မရဖြစ်လာတာနဲ့အမျှ သူ့ဘက်ကလည်း အရာရာ
 ကို မေ့ပစ်ဖို့ ကြိုးစားနေခဲ့ပြီ။

စာကို လွယ်အိတ်ထဲ ဖြစ်သလို ထိုးထည့်လိုက်စဉ်
 ပီအမ်လက်ချာသင်ရာ အခန်းရှေ့မှာ အစိမ်းရောင် အရိပ်တစ်ရိပ်
 တွေ့လိုက်၍ ခေါင်းမောကြည့်တော့ ပြုံးမြဲမြဲ နှုတ်ခမ်းများနှင့်
 အကွရာကို တွေ့ရသည်။ တစ်ခု ဝမ်းနည်းစရာကောင်းတာက
 သူ့မျက်နှာတစ်ခုလုံး မှန်ကုပ်နေခြင်းကြောင့် သူနဲ့ မျက်နှာချင်း
 ဆုံလိုက်သော သူမ အံ့ဩထိတ်လန့်သွားတာပဲ ဖြစ်သည်။

“ဝင်လေဟာ အတန်းရှေ့ ဘာရုပ်လုပ်နေတာလဲ”

အိမ်ဆည်းလည်းက တွန်းတွန်းတိုက်တိုက် လုပ်
 ၏။ သူမသည် သူ့ဆီ ထပ်မံမကြည့်တော့ဘဲ အိပ်မက်ထဲမှာ
 လမ်းလျှောက်နေသူလို ခြေလှမ်းတွေနှင့် အတန်းထဲ ဝင်လာလေ
 သည်။ ကျွတ် ... ပြဿနာပဲ၊ ငါ့ဘာသာ နဒီစာအတွက် ဒေါသ
 ဖြစ်မိပါတယ်။ သူမက သူ ဘကြည့် ကြည့်တယ်များ ထင်သွား

သား မသိပါ။ မျက်နှာကလေး ညှိုးညှိုးငယ်ငယ် ပုံစံပြောင်းသွား
 ခဲ့ရဲ့။ သူ ရိပ်မိသလောက်တော့ အကွရာဟာ သူ့အပေါ်မှာ
 ခုခုသော အကြောင်းကြောင့် စိတ်ဝင်စားနေသည်ဟု ထင်၏။
 ... မိန်းကလေး သိက္ခာကျပါတယ်၊ သည်လို မထင်သင့်ဘူး
 အသိစိတ်ကတော့ တားမြစ်နေသားပင်။

“ကဲ ... လာ လာ၊ ဒီရှေ့မှာ ထိုင်ရအောင်၊ အပေါ်ဆက်
 တက်ပြီး ထိုင်ဖို့ မစဉ်းစားနဲ့၊ ဒီတစ်ပတ် နှစ်တန်းပေါင်း
 သင့်တာဟာ ထိုင်စရာနေရာ ပြည့်နေပြီ”

ထိုင်စရာနေရာကို ခပ်ကြောင်ကြောင် ရုပ်ရှာနေသော
 ကွရာအား အိမ်ဆည်းလည်းက ဆရာလုပ်၍ သူ့ရှေ့ခုံတန်းမှာ
 ထိုင်ရင်း လှမ်းခေါ်သည်။ သူမ အစောကြီးကတည်းက သူ့
 တန်း လွတ်နေတာ တွေ့သားပဲ။ သူ့ဆီက မျက်မှောင်ကြွတ်
 ထင်ရာဆွဲတွေးပြီး သူ့ရှေ့ လာမထိုင်တာ အိမ်ဆည်းလည်း
 ရေးချေ။

“အစိမ်းရောင် ဒီဇိုင်းဝတ်လာပြီး နားကပ်အစိမ်းရောင်
 မတပ်လာဘူးလား၊ ငါ မွေးနေ့လက်ဆောင် ဝယ်ပေးထား
 တဲ့ အစိမ်းရောင်နားကပ် မပန်တာ ကြာပြီ။ ဘယ်ရောက်
 သွားလို့လဲ”

ဆံပင်တိုတို့ကြောင့် ပြီးတော့ နားရွက်နောက်ထဲသို့
 အောက် သွင်းထည့်ထားသော ဆံပင်ကြောင့် သူမ၏ နားရွက်

ဆီ မျက်လုံး ရောက်သွားမိသည်။ ဟင် ... နားပေါက်လည်
မရှိဘဲနဲ့ ဘယ်လို နားကပ်ပန်သလဲ။ ဒါဆို သူမ မကြာခင်
တပ်လာတာတွေက ကပ်နားကပ်တွေပေါ့၊ အံ့ပါရဲ့၊ နားရွက်အ
ခံပြီးများ လှချင်ရတယ်လို့။

“ဟဲ့ ... မေးနေတယ်၊ နားကပ် ဘယ်ရောက်သွားလဲ
သူမသည် အင်းခနဲတစ်ချက် ညည်းညူပြီး -

“ပျောက်သွားပြီ”

ဟု အပြစ်ရှိသူတစ်ယောက်ပမာ ဖြေ၏။

“ဘယ်တုန်းက ပျောက်တာလဲ”

“သင်္ကြန်တုန်းကပေါ့၊ မမကြီးက ပြုတ်ကျမယ် မတယ်
ပြောတာ မနေနိုင်လို့ ယူတပ်သွားမိပါတယ်၊ မီးသတ်ခို
နဲ့လည်း ထိုးလိုက်ရော လက်ထဲက ကိုင်ထားတဲ့ ဘီးတွေ
မှန်တွေရော၊ နားရွက်က နားကပ်ရော၊ မျက်နှာသုတ်
ရော လွင့်ကုန်တာပဲ၊ နားကပ်က ကျသွားမှန်းမသိလို့
တော့ မတွေ့ရဘူး၊ ကျန်တာတွေက ချက်ချင်း ကားပေါ်
ငါ့မောင်လေးတွေ ဆင်းကောက်ခိုင်းလို့ရတယ်၊ နားကပ်
ပါလာတယ်ပဲ ထင်နေတာ၊ အရှေ့ကားက ကောင်တွေ
နားကပ်တစ်ဖက်တည်းကြီးနဲ့လို့နောက်မှ ဟုတ်များ ဟုတ်
မလားလို့လည်း စမ်းကြည့်ရော တကယ် မရှိတော့
တစ်ဖက်ပဲ ကျန်တော့ ငါ ဘယ်လိုလုပ် တပ်မလဲ”

“အဲဒီနေရာ ပြန်သွားရှာပါလား”

“နင်မှ သင်္ကြန်မလည်ပူးတာ ဘယ်သိမလဲ၊ ကားတန်းက
အရှည်ကြီး၊ လမ်းတွေကပိတ်၊ ဘယ်လိုမှ ဂယ်ကွေ့
ကွေ့လို့မရတဲ့ နေရာဟဲ့၊ ပြန်ပြီး ကားအောက်တွေလိုက်ရှာ
ရင် ကားတိုက်သေဖို့ပဲ ရှိတယ်”

“နေစမ်းပါဦး ဘယ်နေရာမှာ ပျောက်လို့လဲ”

“အနောက်ပိုင်းမှာပေါ့၊ ရိုမန် (Roman) ကြွေပြား မဏ္ဍပ်
နားမှာ”

အိမ်ဆည်းလည်းသည့် အကွရာ၏ လျှောက်လဲချက်

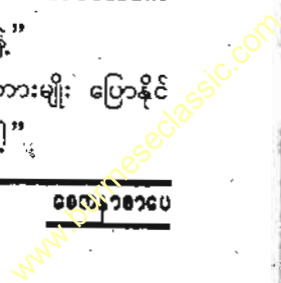
သိပ်ပြီး လက်ခံချင်ဟန် မရှိချေ။ ပွစိပွစိဖြင့် ဘာမှန်းမသိ
ရွတ်၏။ အကွရာသည် အိမ်ဆည်းလည်း၏ ဒေါသနှင့် ရန်တွေ့
ဆက် သူမ၏ နောက် မျက်စောင်းထိုးခုံမှာရှိသည့် သူ့ဆီ မကြာ
မျက်လုံးစွေကြည့်နေတာ အိမ်ဆည်းလည်း မသိသေးပေ။

သေချာပါတယ် သူမဟာ သူ့အကြောင်း တချို့

လေ သိနေပုံရတယ်။ သူ့ကို အဲသည်လို အကဲခတ်တတ်တာ
သူမရဲ့ ထူးခြားချက်ပဲ။

“စိတ်မကောက်ပါနဲ့ အိမ်ရယ်၊ နင် မရှိရင် ငါတစ်ယောက်
တည်း နေလို့မရဘူးဆိုတာ သိရဲ့သားနဲ့”

“အေး နင့်မှာ အားကိုးရသွားရင် ဒီစကားမျိုး ပြောနိုင်
သေးလားလို့ စောင့်ကြည့်ရသေးတာပေါ့”

"Ideal man(စံပြယောက်ျား) တစ်ယောက်ကို ရှာလိုသေးသေးသ၍ ဘယ်တော့မှ အားကိုးရှာလိုတွေ့မှာ မဟုတ်ဘူး။ အကြောင်းကြောင်းစကားတွေ ဉာဏ်မမီပါဘူးဗျို့၊ နားထောင်မဲ့သူကို သွားပြောပါ။"

"အိမ်ကလည်း"

အင်း ... မလွယ်ပါလား။ သည်နေ့ ဆရာက ... သင်ဖို့ နောက်ကျနေတာနဲ့ သူမတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ငြင်းခုံကြားနေရဦးမယ်။ မဆီမဆိုင် သူလည်း ရောယောင် နားထောင်နေမိပြီ။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် အကွေရာ၏ နှုတ်ခမ်းအစုံမှ စကားပြောဟန်ကို ငေးကောင်းကောင်းနှင့် ငေးချင်တာလည်း ပါသည်။ စဉ်းစားကြည့် ပြီးရင် လှတယ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ စကားပြောပုံကတောင် ပြီးပြီ ပြောတာရတယ်။ စကားကလည်း များပါတယ်ဆိုမှ ဘယ်ယောက်ျားက ငေးမကြည့်ဘဲ နေနိုင်မလဲ။ လောင်းကြေးနဲ့တောင် ပြောတယ်။ နဒီအတွက် ကြေကွဲရမှုတွေ မပျောက်သေးခင် တွေ့စတက်ရက်ကာလကတောင် ပထမဆုံးနေ့မှာ သူမရဲ့ ပြီးပြီစကားပြောဟန်ကို သတိလက်လွတ် ငေးမိသေးတာပဲ။

"ဒီမှာ တွေ့လား အိမ်၊ နင့်နားကပ်လေးတစ်ဖက်က မရှိတော့ပေမဲ့ နောက်တစ်ဖက်ကို အမြဲတမ်း ငါနဲ့အတူထားပါတယ် ကြည့် ... ကြည့် ... အိမ်ရဲ့ ကြည့်ပါ"

သူမတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ရှုပ်ထွေးနေသော နားကပ်တစ်ဖက်ဆီ ဘာရယ်မဟုတ် ကြည့်မိစဉ်တွင် သူသည် တိုက်ဆိုင်မှုများစွာကို တော်တော် အံ့ဩမိတော့သည်။ သည်ကပ်နားကပ်မျိုးပေါ့၊ ဟုတ်တယ် ဒီကပ်နားကပ်မျိုးပါပဲ။ သူ့ဆီမှာ တစ်ဖက်ရှိတယ်။ ဟုတ်တယ် မီးသတ်ပိုက်နဲ့ အထိုးခံရမှာ ကြောက်လို့ ကားပေါ်ကဆင်းပြီး လမ်းလျှောက်စဉ် သူ့မျက်စိထဲ တန်းခနဲမြင်မိလို့ ကောက်ယူခဲ့မိတယ်။ သည်လိုမျိုး ကျောက်စိမ်းရောင်နဲ့ ကပ်နားကပ်တစ်ဖက် ဘာရယ်မဟုတ် ကောက်ယူပြီး အိတ်ထဲ ထည့်မိခဲ့သေးတယ်။ နောက်တော့ ခုတင်ဆားက အံ့ဆွဲထဲ ပြီးစလွယ် ပစ်ထည့်ထားမိတယ်။

လှတာနဲ့ လွှင့်ပစ်လိုက်ဖို့လည်း မလိုလား။ ဒါနဲ့ပဲ စားပွဲအံ့ဆွဲထဲ အဲသည့် နားကပ်တစ်ဖက် ရောက်နေတာ ကြာပြီပေါ့။ အံ့ဆွဲဖွင့်တိုင်း အမြဲတမ်း တွေ့နေကျမို့ အိမ်ဆည်းလည်း လက်ထဲက ကပ်နားကပ်တစ်ဖက်ကို ချက်ချင်း မှတ်မိသွား၏။

ကျွန်တော့်ဆီမှာ ရှိတယ်လို့ပြောပြီး ပြန်ပေးလိုက်ရင် ကောင်းပါ့မလား။ ဒါဆို သူမတို့ရဲ့ စကားဝိုင်းကို သူက စိတ်ဝင်စားလို့ နားထောင်နေတာ သိသွားရင် အခက်သား။ ဘယ်လို ပြန်ပေးရမလဲ မသိပါ။ မှန်တာဝန်ခံရရင် အကွေရာ၏ နားကပ်တစ်ဖက်ကို အင်မတန်မှ ပြန်ပေးချင်နေခဲ့သည်။ ဘာဖြစ်လို့ မှန်းတော့ မသိချေ။

“ဒီနေ့ Ischemic Heart Disease နဲ့ သေတဲ့ Body တစ်ခု ခွဲပြဲမယ်တဲ့ အိမ်ရှေ့ ... ဟိဟိ”

“ဟယ် ... သွားစမ်းပါ အကွရာ၊ ငါ့ကို လာမမြောက်နဲ့ နော်၊ ငါ ဒုက္ခရောက်မှာ နင် မြင်ချင်လို့လား။”

အကွရာသည် သူ သတိထားမိသလောက်တော့ အတော့်ကို သွေးမကြောင်တတ်သော မိန်းကလေးပဲ ဖြစ်လေသည်။ လူသေအလောင်းတစ်ခုကို ကျောက်ခုံပေါ်မှာ လာချလိုက်ပြီဆိုတာ နဲ့ သူမဟာ စာထဲမှာ စိတ်မဝင်စားနိုင်ဘဲ ထိုအလောင်းပေါ်မှာပဲ အာရုံတွေ စူးနစ်နေတတ်သည်။ ပြီးတော့ ဘယ်လိုစပြီး ခွဲသလဲ၊ အထဲက အင်္ဂါတွေ ဘယ်လိုထုတ်သလဲ ဦးခေါင်းခွဲ ဘယ်လိုခွဲ ပစ်သလဲ ရင်အုပ်ပိုင်းက နံရိုးတွေကို ဘယ်လို ဖြတ်တောက်ပြီး ဆွဲလှန်ပစ်သလဲကအစ အသေးစိတ် မျက်တောင်မခတ်စတမ်း ကြည့်တတ်သေးသည်။ တခြား မိန်းကလေးတွေသာ မျက်နှာလွှဲ ရင်လွှဲ စုတ်တသပ်သပ် လုပ်ရင်လုပ်မည်။ သူမကတော့ တအံ့ တဩ ကြည့်နေတတ်သေးသည်။

အသေးစိတ် ခွဲထုတ်ပြီး ဆရာက လာကြည့်ကြ တော့ဟုဆိုလျှင် အကွရာသည် အိမ်ဆည်းလည်းအား လိုက်ကြည့်ဖို့ ခေါ်သည်။ သို့သော် အိမ်ဆည်းလည်းက မကြည့်ဘူးဟု ငြင်းဆန်ကာ ရှုဆေးကို တွင်တွင် ရှုရှိုက်နေတော့သည်။ အင်မတန် အနံ့ဆိုးရွားသော ကိုယ်ခန္ဓာထဲမှ အင်္ဂါများကို ကြည့်ဖို့ အတော် စိတ်ဝင်စားပုံရသူမှာ အကွရာပဲတည်း။

“လာလေ ရှေ့တိုးကြည့်မလား၊ ကျွန်တော့် အရပ်နဲ့ကွယ် နေရင် အကွရာ မမြင်ဘဲ နေဦးမယ်၊ ကျွန်တော့်နောက်က မရပ်နဲ့ မြင်ရမှာ မဟုတ်ဘူး။”

“ကျေးဇူးပဲ Coronary Vessels occlusion (ကော်ရိုနရီ သွေးကြောပိတ်ခြင်း) ဖြစ်တာ ကြည့်ချင်လို့။”

“အိမ်ဆည်းလည်းက ကြောက်ပုံရတယ်နော်”

“အင်း ... သူက တခြားလူတစ်ယောက်က ဘယ်လိုခွဲတော့ ဘယ်လိုမြင်ရတာ ပြောရင်လဲ အန်ချင် အန်တတ်တာလေ၊ အခုတော့ ဒီနေ့ ကိုယ်တိုင်မြင်ရတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့”

ပီအမ် (Postmortem) သင်ရချိန်မှာ မနက်စောစော စစ်ရမူ ကိုးနာရီခွဲအထိ ဖြစ်သည်။ တစ်ပတ်ခြား နှစ်ရက်စီ ခြုံ သူတို့အုပ်စုက နှစ်ရက်သာလာဖူးပြီး တစ်ခါမှ အလောင်းခွဲ ကြိုရသေးချေ။ ယခုအကြိမ်က ပထမဆုံးကြိုရခြင်း ဖြစ်သည်။

“ရေနစ်သေတဲ့ အလောင်းတို့၊ ဓာတ်လိုက်သေတဲ့ အလောင်း တို့၊ ကြီးဆွဲချသေတဲ့ အလောင်းတို့၊ အဆိပ်သောက်သေတဲ့ အလောင်းတို့ဆို ပိုပြီးတောင် ကြောက်စရာကောင်းသေး တယ်၊ ရွံစရာလည်း ကောင်းတယ်၊ အဲဒါဆို အိမ်ဆည်းလည်း ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အဲဒါ ရှင် သွားမေးပါလား၊ ကျုပ် ဘယ်သိပါ့မလဲ”

ဟ ... နေရင်းထိုင်ရင်း စိတ်ဆိုးသွားသတဲ့။ အိမ် ဆည်း အကြောင်း ပြောမိတာနဲ့ သူ့ကို စိတ်ဆိုးသတဲ့။

ဒါဟာ သဝန်တိုတာပဲလား။ သူမဘက်က ဘာတွေ ဖြစ်နေခဲ့ပါလိမ့်။ သူသည် ထင်ရာမြင်ရာ လျှောက်တွေးရင်း သူ့လည်ပင်းလိမ်၍ စကားလှည့်ပြောဖို့ မကြိုးစားတော့ဘဲ ဆေးထောက်ပြရာ သွေးကြောကို အသေအချာ လိုက်နာကြည့်နေသလို သူမ၏ ဆံပင်တို့ကို လွတ်နေရာ လည်ကုပ်ကလေးအား လိုက်နာမိသည်။ ကျောင်းဖွင့်စက ဆံပင်ကို ပခုံးနားရောက်လှလှ အထူးထားတာ တွေ့သေးရဲ့။ ဘယ်တုန်းကများ ဂျပန်ဆံတောက်သွားညှပ်ပစ်လိုက်တာပါလိမ့်။

အခုနောက်ပိုင်းမှာသာ အကွရာအား သတိထားလာ၍ သူမ၏ ဆံပင် ဘယ်တုန်းက ညှပ်ပစ်သလဲ သူ မသိ။ မဟုတ်သေးပါဘူး။ နဒီကြောင့် အချစ်ရေးကို စိတ်ကုန်ချင်လို့ ညည်းတွားခဲ့မိပြီးမှ ဘာဖြစ်လို့ နောက်ထပ် မိန်းမတစ်ယောက်ကို စိတ်ဝင်စားချင်ရတာလဲ။ ပတ်သက်ချင်ရသလဲ။ အတွေးမဆုံးခင် သူမသည် နောက်ကို ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်သွားလေသည်။ ကပျာကယာ သူ ရှောင်သော်လည်း မရပါ။

သူမ၏ ဟီးလ်အထူကြီးက သူ့ခြေမကို နင်းမိနေသည်။ သူက 'ဟာ'ဟု ယောင်အော်ချိန်မှာ သူမက သူ့ကို မိကြောင်း ချက်ချင်းသတိပြုမိ၍ ...

“ဆောရီး ... ဆောရီး မြန်မာ၊ ကိုယ် မေ့သွားလို့ ကိုယောင်ပြီးဆုတ်မိတာ၊ ရှင်ကို နင်းမိသွားပြီ၊ လားဟင်း၊ ဆောရီးပဲဟယ်”

ခပ်တိုးတိုး ပြော၏။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဆရာမင်းပြုလို့ တိတ်ဆိတ်နေတဲ့အချိန် စကားအကျယ်ကြီးပြောရင် သိသာနေမှာ စိုးရိမ်လို့ပဲ ဖြစ်မည်။

“ခြေမကို နင်းမိသွားတယ်”

“အရမ်း နာနေလားဟင်၊ ကိုယ့်မှာ ပရုတ်ဆီ ပါတယ် လိမ်းမလား၊ လိမ်းလိုက်ပါဟာ နည်းနည်းသက်သာသွားတာပေါ့”

“နောက်မှ လိမ်းမယ်၊ အခု ဆရာပြတာ ကြည့်လိုက်ဦး”
“ပြီးရော”

ထို့နောက် ဆရာက သွားခွင့်ပြုလိုက်၍ ကိုယ့်နေရာသို့ ခြေပြန်ကြကာ ပစ္စည်းတွေသိမ်းတော့ သူမက မမေ့မလျော့ပင် သူ့ကို ပရုတ်ဆီဘူးကလေး လှမ်းပေး၏။ အိမ်ဆည်းလည်းက သေချာချာ အကဲခတ်နေတာ သတိထားမိသည်။ သူမ သူ့နပ်အောင်ယူပြီး လိမ်းလိုက်ရသော်လည်း အမှန်က သူ မလိမ်းပဲပါ။ သည်လောက်ကလေးနဲ့ နာတယ်လို့ ညည်းညူလို့ မရဘဲ သူက ပါးစပ်ဆော့၍ ပြောမိသောကြောင့် သူမ အလိုကျ ဖြစ်လို့ ယူလိမ်းလိုက်ပါလိမ့်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက် အငြိုအငြင်မမံရဖို့ လိုက်နာမိတယ်ဆိုတာကို သူ့ဘက် မှားယွင်းမှုပဲ။

“ဘယ်လိုလဲ၊ အမျိုးသမီး အလောင်းရဲ့ ဟာဘွဲ့ (Heart) အပြင် မြန်မာရဲ့ Heartကိုပါ မြင်ခဲ့ပြီလား၊ ပရတ်ဆီလိမ်းရ၊ ဂရုစိုက်ရနဲ့ နေစမ်းပါဦး။ သူက ဘာဖြစ်သွား ခြေမကို ပရတ်ဆီ လိမ်းရသလဲ၊ ယောက်ျားဖြစ်ပြီး နည်းနည်းလေးမှ အောင့်မခံဘူး”

ထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ။ အိမ်ရဲ့အတွေးကို တွေးကြည့်ရင် ပြေးကြည့်တာထက်တောင် မှန်တယ်ဆိုရမည်။ ရေခဲထဲထဲက ထွက်ထွက်ချင်း မေးမြန်းတော့တာပဲ ဖြစ်သည်။ အထူးသည် ရယ်ကျဲကျဲလုပ်၍ ...

“ငါ ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်နဲ့ သူ့ခြေမကို နင်းမိသွားလို့ပါ။ ကိုယ့်တာဝန် မကင်းတဲ့ လူနာတစ်ယောက်ကို ပစ်ထားမသင့်တာ ဆရာဝန်တစ်ယောက်စိတ်နဲ့ တွေးပေးစစ်”

ပြောတော့ အိမ်သည် ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ပြန်မေးလေသည်။
“ဘာလဲ အသည်းကွဲ လူနာကြီးလား”

“ခြေမကို အက်ဆီးဒင့်တလီး (Accidently)အနင်းခံရတဲ့ ငါ့ရဲ့ လူနာကလေးပါ။ အိမ်ရယ်၊ သနားပါတယ်။ သူ့ခံမျာ ချစ်သူနဲ့ ကွဲနေရတော့ ဘယ်လောက် ဝမ်းနည်းနေလိုက်မလဲ၊ ကိုယ်ချင်းစာစမ်းပါ ကလေးမရယ်”

“နင်တော့ မလွယ်ဘူး၊ ငါက မြန်မာ့ကို နင် စိတ်မဝင်စားစေချင်လို့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဒါပေမဲ့ နင် ထိခိုက်ရမှာ စိုးရိမ်တယ်၊ မပြောနိုင်ဘူး၊ နင်နဲ့ အဆင်ပြေပြီးမှ သူ့ကောင်မလေး ပြန်လာရင် ပြန်ဆက်သွယ်ရင် သူက ဘယ်သူ့ဘက်ပါမလဲ၊ နင် စဉ်းစားကြည့်နိုင်သလား၊ သူ့စိတ်ကို ဘယ်သူကမှ အကဲမခတ်နိုင်သေးတာ၊ နင်ကိုတော့ ဒေးနဲ့

မြန်မာ့ကို ယှဉ်ရွေးရင် မြန်မာ့ကို ပိုရွေးစေချင်တာပေါ့။ ဒေးက နင်ထက် တစ်နှစ် ငယ်တယ်၊ ပြီးတော့ ရွစ်ရွစ်ကလေး၊ နင်ပဲ လိုက်ထိန်းရမှာ၊ နင်ကို အရမ်းအနိုင်ကျင့်မှာ၊ နင် စိတ်ညစ်ရလိမ့်မယ်၊ မြန်မာကတော့ ကိုယ့်အတန်းထဲချင်းလည်း ဖြစ်တယ်၊ ကိုယ့်ထက်လည်း တစ်နှစ်ကြီးတယ်၊ အရာရာကို လေးလေးနက်နက် ပုံစံလည်း ရှိတယ် ဆိုတာ ငါတင်မက နင်လည်း ရိပ်မိမှာပါ။ သူက နင့်ဘက်ကို လုံးလုံးလျားလျားပါရင် ကောင်းတာပေါ့၊ ဟိုဘက်ကိုလည်း မပြတ်မသားဖြစ်နေရင် နင်ပဲ စိတ်ဆင်းရဲရမှာ”

www.burmeseclassic.com

“အိမ်ရေ နှင့်တော့ အံ့ဩမလား မသိဘူး၊ ငါက ဒေးကို ထော်တော်လေး မေ့နေတတ်ပြီ၊ တွေ့မှမှာ ဪ... ငါ့ရဲ့ တီကောင်ကလေးပါလားလို့ သတိရတယ်၊ ငါတို့က တစ်ကျောင်းတည်းပေမဲ့ သိပ်မှ မတွေ့ ဖြစ်ကြတာနော်၊ ဒေးက အပြင်မှာ ကောင်မလေးရှိနေ ထင်ပါရဲ့၊ ကျောင်းမှာ သိပ်မတွေ့ရတော့ဘူး၊ ဟိုးအရင်က သူ့လောက် ကျောင်းမှန်ပြီး သူ့လောက် အတန်းက ကင်နီတင်းထိုင်တဲ့ကောင် မရှိဘူး၊ ခုတော့ ကျောင်းလုံးဝကို မတွေ့ရဘူး၊ ငါ ဒေးကို မေ့ရခြင်းအကြောင်းရင်းက အဲဒါတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အရင်ကတည်းက ခဏ ခဏ မတွေ့ရရင်တောင် အမြဲ သတိရနေတတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ မေ့နေတတ်ပြီ”

“မြန်မာကြောင့်လား”

“ဟုတ်တယ်လို့ အခုတော့ ငါ ဝန်ခံရသွားပြီ၊ နှစ်နှစ်တိတိ စိတ်ထဲမှာ ကျိတ်ချစ်နေမိပြီ၊ သူ့ကိုတွေ့ တစ်လမပြည့်ခင် ဘာဖြစ်လို့ ပြောင်းလဲသွားသလဲ၊ ငါ မသိဘူး အိမ်ရယ်၊ အဲဒီလောက် မစဉ်းစားတတ်ဘူး၊ ငါ အခုတော့ ဒေးကို လုံးဝမေ့သွားခါနီးပြီ၊ ငါ့ရဲ့ အတိုင်းကို မြန်မာကပဲ နေရာယူထားပြီ”

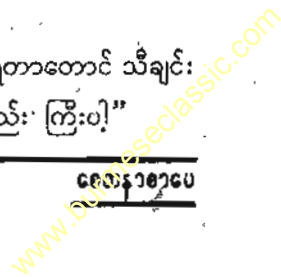
“အေး မြန်မာကလည်း နင့်ကို သူ့အရင် ကောင်မလေးပိုလို့ ချစ်ခြင်းနဲ့ ချစ်နိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းရမှာပဲ”

အကွရာသည် အိမ်၏ အဆုံးသတ် စကားတစ်ခွန်း အတွက် အတော်လေး ကြေကွဲလှသည်။ တကယ်ပါ၊ ဖြစ်ချင်းဖြစ် ကိုယ့်ကိုသာ အရင်ဆုံး ချစ်မိတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့သာ ဆုံစည်း ခုလိုခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ အကွရာဆိုသော မိန်းမတစ်ယောက်ဘဝမှာ ဒီဆန္ဒက မပြည့်ဝစေရဘူး ထင်ပါရဲ့။ အမြဲလိုလို နောက်လူ ခြစ်နေရတယ်။ ဒေးနဲ့တုန်းကလည်း အကွရာဟာ နောက်လူဖြစ်ဖို့ ဆွချာခဲ့သလို မြန်မာနဲ့ကျပြန်တော့လည်း အကွရာဟာ တကယ် ကို နောက်ကျခဲ့သူ ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။

အိုး ... အကွရာဟာ တော်တော်ရူးသွပ်တဲ့ မိန်းမ ပါပဲလား။ ကိုယ့်ကို ချစ်သည် မချစ်သည် မှန်တာပြောရရင် မချစ်ဖို့က ပိုများသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မျှော်လင့်ခြင်း နဲ့ စတင်နေရသတဲ့။ ကြိုတင်ပြီး အနာဂတ်တစ်ခုကို မှန်းဆ ကြကွဲရသတဲ့။ စိတ်ပျက်စရာပင် ကောင်းသေးတော့။

“ငါ့ဘဝဟာ အစစအရာရာ နောက်ကျနေသလိုပဲ အိမ် ရယ်၊ မျိုးကျော့မြိုင်ရဲ့ မမိလိုက်ဘူးဆိုတဲ့ သိချင်းလိုပေါ့၊ အိပ်ရာထလည်း နောက်ကျ၊ အလုပ်သွားလည်း နောက်ကျ၊ ထမင်းစားလည်း နောက်ကျ၊ ရည်းစားထားလည်း နောက် ကျ၊ ဖြစ်နေပြီ”

“ဪ... ဪ... ဒီလောက် စိတ်ညစ်ရတာတောင် သိချင်း ဆိုနိုင်သေးတယ်နော်၊ ဝါသနာကလည်း ကြီးပါ့”

အကွရာသည် သူမ၏ ကြေကွဲမှုကို ဖုံးအုပ်သည့် အနေနှင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရယ်မောပစ်လိုက်ဖို့ ခွန်အားတောင်းပေးသည်။ ဒီခွန်အားတွေက ဘယ်အချိန်ထိ ဟန်ဆောင်နိုင်မဲ့ ခွန်အားတွေလည်း မသိချေ။ အခုထိတော့ တောင်ခံထားရဆဲပေါ့။

ထိုနေ့က အကွရာသည် မြန်မာ့အတွက် မြန်မာ့ထပ်မံ၍ တိတ်တခိုး ချစ်ရသူဖြစ်ပြန်တော့ သူမအတွက် စိတ်ပေးတွေ ရှုပ်ထွေးရသလောက် ပြီးတော့ သူမ နင်းမိသော မြန်မာ့ခြေမကလေးအတွက် မြန်မာ့ကို သနားရသလောက် မြန်မာ့ယခုတော့ အရင်က လိမ္မာပါတယ် ချီးကျူးမိတာ မှားတော့မှားတယ်ဟု ရေရွတ်ရအောင် အတော့်ကို ဆုံးစပြုနေပြီ။ ဘာကြောင့်လို့လဲ သိလား၊ အတန်း စတင်ချင်း မွန်းလွဲ ဆယ့်နှစ်နာလေးဆယ်၊ တနင်္လာနေ့တိုင်း ပထမဆုံး အချိန်ဟာ ပီအက်စ်အေ (P.S.M ကာကွယ်ရေးနှင့် လူမှုရေးဆေးပညာ) ဘာသာရဲ့ ရှေးကျူတိုရီယာယ်ချိန် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဒီတစ်ပတ်မှာတော့ နောက်ဆုံး အချိန်ကို ရွှေ့လိုက်ကြောင်း ဆရာမ ကြေညာစာသင်ဖို့ Transparency တွေ ကောက်ကိုင်စဉ် မြန်မာတို့ အဖွဲ့တွေ နောက်ပေါက်က ထွက်ပြေးပြီး အတန်းလစ်လာကြတာ ဖြစ်သည်။

အကွရာတောင် အမြင်ကတ်ပြီး လည်ပင်းထဲ ကြည့်မိသေး။ အိမ်က 'ဟမ်း'လို့ ငေါက်ငမ်းလို့သာ။ နောက်

Forensic (မူခင်းဆေးပညာ) အချိန်ဖြစ်သော ဒုတိယတစ်ချိန်မှာ လာမတက်ပြန်။ အဲဒီအချိန် မရောက်ခင်တုန်းက အကွရာတို့ ကင်နီတင်းကို ခဏသွားခဲ့သည်။ သူ့နဲ့ကောင်လေးတချို့ (ထိုကောင်ကလေးတွေထဲမှာ အဆောင်နေသော ကောင်ကလေးလည်း ပါသည်။) လမ်းမတော် ဆေးကျောင်းဆောင်ဘက် လမ်းကူးသွားကြတာကို မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်၏။ သူတို့ ဘာသွားလုပ်ကြသလဲ အကွရာ မသိဘဲ နေပေ ဟား။ ဆေးကျောင်းသူ ရင့်မကြီးပါ။ ဆေးကျောင်းသားတွေ ဘာလုပ်ကြသလဲ အချင်းချင်းတွေ မသိဘဲနေရင် ခက်မယ်။

“အိမ်ရေ မြန်မာတို့ အတန်းမတက်တာ ဘာသွားလုပ်သလဲဆိုတာ ငါသိတယ်၊ ပြောပြရမလား။”

“ဖောရင်းဆစ် (Forensic) မတက်ရင် ဒုက္ခရောက်မှာ မဟုတ် မတက်တာ နင်က ဘာလို့ ဂရုစိုက်နေရသလဲ” အိမ်၏ ဆူနေခြင်းကို အကွရာက ဂရုမစိုက်ချေ။ ဘယ်သူမှ မကြားအောင် ...

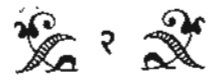
“သူတို့ အဆောင်ဘက် ကူးသွားကြတယ်၊ ဖဲသွားရိုက်တာ ငါသိတယ်၊ သူတို့တဲ့ကောင်တွေ အကုန်လုံး ဖဲရိုက်မှန်း အတဲ့ မိန်းကလေးကလွဲရင် ကျန်တဲ့ မိန်းကလေးတွေ အကုန်သိတယ်၊ မြန်မာလည်း တော်တော် အကျင့်ပျက်ချင်နေပြီ၊ ရောက်စက မှိုင်တိုင်တိုင်နဲ့ အခုတော့ သူ့လောက်ကဲတာ မရှိတော့ဘူး။”

www.burmeseclassic.com

ဟု မြန်မာ့အတင်းကို ချရသည်။ U.G အချိန်လည်း
ဧတတ်ချေ။ နောက်ဆုံးအချိန်ကျမှ ကျူတိုရီယာယ်ဖြေဖို့ တစ်
လုံး ဝုန်းဝုန်းဒိုင်းဒိုင်း ပြေးဝင်လာကြလေရဲ့။

အကွရာက တော်ထော်လေး အမြင်ကတ်တာ
လှည့်မကြည့်ခဲ့ချေ။ ဟင်း ... မုန့်စရာလေး။ နေပါစေဟု
ရိုးရှိထုံကို နောက် ဘယ်တော့မှ မထိုးပေးတော့ဘူး။ သူ့ဘာသာ
ပါမောက္ခနဲ့ခေါ်ပြီး ရှင်းရ ရှင်းရ။ သို့သော် ကျောင်းဆင်းချိန်
တော့ ကျောင်းဝင်းထိပ်မှာ ရပ်နေသော အကွရာအား ကားပေါ်
လက်ပြန်တံဆက်သွားသော မြန်မာ့ ဟန်ပန်ကလေးကို မြင်လိုက်
လျှင် အကွရာသည် ခုနက ကြိမ်းဝါးထားသမျှအား အလုံအ
မေ့လျော့သွားတော့သည်။

ပီအက်စ်အမ် ပို့စတင်ပြီးတော့ အကွရာတို့ အုပ်စု
သည် Child (ကလေးဆေးပညာ) ပို့စတင်ဝင်ရ၏။ ထိုပို့စတင်
အတွက် ကလေးဆေးရုံ သွားရတာ အကြောင်းမဟုတ်။ မြန်မာ
နဲ့ ဝတ် (ward) ကွဲသွားတာတော့ အကွရာအတွက် အနည်းငယ်
စိတ်ညစ်ဖို့ပဲ။ အရင်ကတော့ တစ်မနက်လုံး တွေ့ခွင့်ရပြီး ညနေပိုင်း
ကျောင်းတက်ချိန်တွေမှာ တွေ့တဲ့အချိန်တွေ့ပြီး မတွေ့ချင်လည်း
မတွေ့တတ်တာမို့ ယခုတော့ မနက်ပိုင်းရော၊ ညနေပိုင်းမှာပါ
မြန်မာ့ကို တွေ့ခွင့်နည်းပါးခဲ့ပြီ။ မနက်ပိုင်းတွင် ရှားရှားပါးပါး
တွေ့ခွင့်ရချိန်ကလေးတစ်ခုတော့ ရှိပါရဲ့။ Combined lecture
တက်ရတဲ့ အချိန်ကလေးပဲ ဖြစ်သည်။ ဖိုပြီးဆိုးတာက အိမ်နဲ့ ကွဲ
သွားတာပဲ ဖြစ်သည်။

“နင်နဲ့ မခွဲနိုင်ပါဘူးဆိုမှ ဘာလို့ ကွဲသွားရတာလဲ မသိ
ဘူး အိမ်ရယ် စိတ်ညစ်ပါတယ်”

www.burmeseclassic.com

“အပိုတွေ မြန်မာနဲ့ ဝန်မတူလို့ ပိုပြီး စိတ်ညစ်တာတွေ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား၊ ရောမချပါနဲ့ ကလေးမကလေးရယ်”
“အိမ်နော် လိုက်မစနဲ့၊ အတန်းလစ်ပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်၊ အဆောင်မှာ ဖဲသွားရိုက်တဲ့ကောင်ကို မလွမ်းပါဘူး ရည်းစားနဲ့ကွဲလို့ စိတ်ဖြေစရာ နည်းလမ်းက ဒီတစ်နည်းရှိသလား မရှိဘူး၊ ငါ တော်တော် ဆူချင်နေပြီ၊ တစ်ခု ဆူမိလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“ငါ သိရသလောက် မြန်မာက သိပ် မရိုက်ပါဘူး၊ လိုက်ကြည့်တာပါတဲ့၊ ငါ မသိမသာ မေးကြည့်ပြီးပြီ”

“အလကား ညာပြောကြတာ၊ ဘေးက ထိုင်ကြည့်ပြီး ဘာမှမလုပ်ရင် ဖိလင်အောက်ပါတယ်၊ ဘေးကနေ ပိုက်ဆံထိုးတာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား၊ ဟင်း ... ဖဲကို မရိုက်ချင်လို့သာ မရိုက်တယ်၊ အကုန်လုံး နားလည်တယ်၊ တတ်တယ် ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာလဲ သိတယ်၊ ငါ့အိမ်မှာ ဖေဖေတို့အရာရှိ အသိုက်အဝန်းတွေရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုအရ အပျော်ကစားကြတာ သိပ်မြင်ဖူးတာပေါ့၊ အေးလေ ... မြန်မာက ဆေးကျောင်းသားဘဝမို့ အပျော်ကစားရင် အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး အဲဒီ အလုပ်ကြီးကို စိတ်မပါသွားဖို့တော့ ထိန်းသင့်တယ်”

အဲသည်လိုသာ အတင်းအုပ်နေချိန် မြန်မာဟာ အကွရာရဲ့ မြင်ကွင်းရှေ့ ရောက်မလာမိစေနဲ့။ ရောက်လာတဲ့အခါ

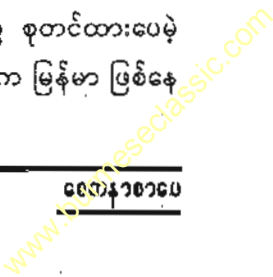

ဘိုင်း မဆီမဆိုင် မျက်စောင်းထိုးပစ်သည်။ သူ ရယ်ပြန်တတ်ဆက်လည်း မသိချင်ယောင်ဆောင်၍ ခပ်တည်တည် ကြည့်ပစ်သည်။ နီးရှိထံထိုးဖို့ လာခိုင်းလည်း ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ ပုံစံမပြဘဲ မျက်နှာကို အစွမ်းကုန် တင်းထားပစ်သည်။ အကွရာ၏ တိုက်စစ်များကို မြန်မာသည် တအံ့တဩဖြင့် စူးစမ်းတော့ စူးစမ်းတတ်သားဝင်။ ဒါပေမဲ့ မေးတော့ မမေးရဲသေးပေ။ အိမ်ကိုတော့ ဟိုတစ်နေ့က မေးတယ်ဆိုပဲ။

“အကွရာ ခုတလော ဘာဖြစ်နေသလဲ၊ ကျွန်တော့်ကိုလည်း မခေါ်ချင်သလိုဘဲ၊ အိမ်ဆည်းလည်းနဲ့ရော အဆင်ပြေရဲ့လား”

တဲ့လေ။ သူ မေးစရာလား။ ငါ့ဘာသာ ဘာဖြစ်ဖြစ်လို့ ရွဲ့ပဲ့ပစ်ပေမဲ့ တကယ့်တကယ် ဝန်ခံရရင် ကြည့်နူးချင်သားပင်။

အကွရာဟာ ဘယ်လောက် ဆိုးသွမ်းတဲ့ မိန်းကလေးလည်းဆိုတာ။ မြန်မာ့ လုပ်ပုံကိုင်ပုံတွေ မကြည့်လင်တာနဲ့ မြန်မာ့ကို ဒဏ်ခတ်ပစ်တာပဲပေါ့။ ကင်နံတင်းမှာ လူကျပ်ချိန်ဆို ခုံရှာရတဲ့ခုံကွကို ဆေးကျောင်းသားတိုင်း စိတ်ညစ်ကြသည်။ အဲသည်အချိန်မှာ အကွရာတို့ လေးယောက်က စားပွဲဝိုင်းတစ်ဝိုင်း ခဲငါးခုံရထားချိန်။ အဲသည်ခုံပေါ် စာအုပ်တွေ စုတင်ထားပေမဲ့ သာယူတဲ့လူရှိရင် မေးမလို့ပါပဲ။ လာယူတဲ့လူက မြန်မာ ဖြစ်နေသောအခါ ...

“ဒီခုံ အားလား အကွရာ”

ဟု မြန်မာက မေးတော့ ကျန်တဲ့ သုံးယောက်ပါးစပ်တွေမဟာခင် အကွရာသည် အလျင်အမြန်ပင် ...

“မအားဘူး လူရှိတယ်၊ နောက်မှ ရောက်လာမှာမို့ ဦးထောက်”

လို့ ညာပစ်သတဲ့။ မြန်မာက ယုံသွား၍ လှည့်ထွက်သွားပြီးတဲ့အခါ ကျန်တဲ့ အမျိုးသမီးသုံးယောက်တို့က အကွရာကို ‘ဟဲ့’ဟု ကျိတ်မာန်ကြခြင်းကို လက်ခံရ၏။ အကွရာက မြန်မာ့အပေါ် ပတ်သက်မှုကို အိမ်ကလွဲလျှင် မွေးမွေးနဲ့ ပုန်းညှစ်မသိရှာတာမို့ အကွရာ တမင် ညစ်တယ်ပဲ ထင်ကြမည်။ အဲဒီကတော့ အကွရာ ဘာလို့ မြန်မာ့ကို နှိပ်စက်လိုက်သလဲဆိုတာ အပြင်းအထန် စဉ်းစားနေတော့သည်။

“သူ့ကို ဒဏ်ခတ်တာပေါ့၊ ကောင်းတယ်၊ ခုံလိုက်ရှာရင် ခြေထောက်ညောင်းတာက နည်းသေး၊ ဖဲရိုက်လို့ ညောင်တာက ပိုညောင်းတာ မသိဘူး ထင်ပါရဲ့”

ဟူ၍လည်း မြန်မာ့ကို ခုံရိုရဲ့သားနဲ့ မအားဘူး ပြောလိုက်ရခြင်းကို ကျေနပ်တာတော့ အကွရာ ဆိုးတာပဲ နော်။

ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ ထူးဆန်းတာရှိသည်။ မြန်မာသည် အိမ်ကို တွေ့လိုက်ရင် အကွရာ ပါမယ်ဆိုတာ အတော်

သိသူဖြစ်၍ အိမ်ကို အရင်မြင်လိုက်တာနဲ့ နောက် ဘက်ကပါလာ ခဲ့တဲ့ အကွရာကို စောင့်ကြည့်နေတတ်တာ မကြာခဏ ကြိုလာ ရသည်။ ကင်နံတင်းလာချိန်၊ စာသင်ခန်းထဲ ဝင်ချိန်တွေ မျိုးမှာ သိသာသည်။ အကွရာကိုတွေ့ဖို့ မျှော်လင့်လာတတ်ပြီဟု အကွရာက တစ်ဖက်သတ် ယူဆပစ်သည်။

တစ်နေ့ကတောင် အကွရာ ဆီးထုပ်ဝယ်နေစဉ် မြန်မာက အကွရာဘေး လာရပ်၍ ...

“ထရစ်ပယ်ဖိုက် တစ်ဘူးပေးပါ”

လို့ ကံဆိုးစွာ မှားမိလျက်သား ဖြစ်နေသည်။ ကံဆိုး ဘယ်လို့ ဘာကြောင့်ပြောသလဲဆိုတော့ အကွရာသည် ပါးစပ်ကို ဆင်းတင်း စေထားသည့်ကြားမှ ...

“စီးကရက်ကလည်း ဘူးလိုက်ဆောင်ပြီး သောက်တယ် နော်၊ တော်တော်ကြိုက်သလား တစ်နေ့ နှစ်လိပ် သုံးလိပ်ဆို တော်ရောပေါ့”

ဟူ၍ လွတ်ခနဲပြောမိသေးရဲ့။ အဲဒီတုန်းက စိတ်ညစ် ပါတယ်။ ဒီပါးစပ်ဟာ ပိတ်ရိုက်ပစ်ဖို့ ကောင်းတယ်ဟု ကိုယ့် ဆိုယ်ကိုယ် ကျိန်ဆဲမိသေးရဲ့။

“စီးကရက်ပဲ သောက်တာပါ ဆေးမချပါဘူး”

ဟု ရယ်ကျဲကျဲဖြေသော မြန်မာကတော့ အင်မတန်နူးနူးစင်းစွာဖြေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် သူ့ပုံစံက

အကွရာဟာ ဆရာဝန်မှ မဖြစ်သေးဘူး၊ ဆရာလုပ်ချင်၊ ကျန်းမာရေး
ညံ့ပေးနိုင်သည် ဟူသောပုံစံဖြင့် ရယ်ကျဲကျဲ လုပ်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း
အကွရာ နားလည်လိုက်၍ပင်။

အိမ်ကို ပြန်ပြောတော့တောင် အိမ်က တဟမ်းဟမ်းနဲ့
တားမြစ်သေးသည်။

“စိတ်ချပါ အိမ်ရယ် မြန်မာဟာ အကယ်၍ ငါ့ကို ချစ်လာ
တယ်ဆိုရင်တောင် ငါ့ဘက်က အထာပေးလို့စလာတဲ့
ချစ်ခြင်းမျိုးနဲ့ မဖြစ်စေရပါဘူး၊ ငါလည်း မဖြစ်ချင်ပါဘူး
နင့် သူငယ်ချင်းမလေးကို စိတ်ချထားလိုက်ပါ”

ထိုအခါ အိမ်က အကွရာကို နားလည်စွာ ထောက်ခံ
ပါသည်။

အကွရာ ကိုယ်တိုင်ကတောင် အတန်းမှန်မှန်
မတက်သော ကျောင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း အကွရာနဲ့
အိမ်က ဘယ်မှလျှောက်သွားတာမှ မဟုတ်တာ။ ကင်နံတင်းမှာ
ထိုင်ရင်ထိုင်၊ ဒါမှမဟုတ် မင်းမနိုင် တိုက်တန်းတွေဘက်က
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်ရင်ထိုင်၊ ဗိုလ်ချုပ်ဈေး သွားရင်သွား
လောက်ပဲ ဝါသနာပါကြသည်။ သို့သော် အကွရာနီးပါး အတန်း
လစ်သော မြန်မာကိုတော့ အဆောင်ဘက်သွားမှာ အင်မတန်
မလိုလားပါ။ အင်း ... ပြောရရင် အရင်ကလို့ အဆွေးသမားဘဝကပဲ
ခပ်ကောင်းကောင်းရယ်။ သူ့ဘာသာ ကားထဲထိုင်ပြီး သီချင်းနဲ့

ဆွေးရင်ဆွေး၊ အတန်းထဲက စားပွဲပေါ်မှောက်အိပ်ပြီး ငိုငိုရင်ငိုငို
ခါ။ အကွရာရဲ့ မြင်ကွင်းထဲမှာ မြင်ခွင့်ရနေတဲ့အချိန်။

ကဲ ... ကြည့်စမ်း။ အခုတော့ ဘယ်လောက်ပြောင်းလဲ
သွားလိက်သလဲဆိုတာ အရယ်အပြုံးက သူ့ စရိုက်အရ သိပ်မများ
ပေမဲ့ သူ့ရဲ့ အဆွေးဇာတ်လမ်းထဲက လွတ်မြောက်စပြုပြီ။
အာင်မလေးကို မေ့လို့ရစပြုပြီဆိုတဲ့ သွင်ပြင်ကတော့ အမြဲတစေ
အရိပ်ကြည့်နေသော အကွရာက ရိပ်မိခဲ့ပြီ။

“ဒါပေမဲ့ သူ့ရင်ထဲမှာ ရှိရင်ရှိနေမှာပဲ၊ အဲဒါဆို ဘယ်နှယ်
လုပ်မလဲ ကိုယ်က သိနိုင်တာမှ မဟုတ်တာ”

ဆိုတဲ့ ခပ်ကြောင်ကြောင် စာကြောင်းကလေးတွေ
အကွရာ မြန်မာအကြောင်း စဉ်းစားနေရင်း အဓိပ္ပာယ်မဲ့စွာ ဗလာ
အအုပ်ထဲ ချရေးတတ်တဲ့ အကွရာပဲ ဖြစ်သည်။

ဒါဟာ အတော့ကိုမှန်ကန်ခဲ့သော အကွရာ၏
အဆွေးပဲဖြစ်ခဲ့ကြောင်း သိပ်မကြာခင်ရက်များအတွင်း သိခွင့်ရ
သည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မြန်မာရော အကွရာပါ အတန်းထဲ
သွင်းခွင့်ရသောအချိန်၊ မြန်မာတို့ ထိုင်ခုံတန်း၏အရှေ့မှာ အကွရာတို့
ထိုင်ခုံရသောအချိန်မှာ မြန်မာ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က Right
are waiting ဆိုတဲ့ သီချင်းကို ညည်းခဲ့သည်။

“လွမ်းပါတယ်ဆိုမှကွာ မင်းသီချင်းကလည်း နောက်တစ်ခု
ပြောင်းဆိုလို့ မရဘူးလား”

ဟူသော သူ့ဆီမှ တိုးလှလှစကားသံကို အကြားကြားခဲ့ရသည်။ သူ့သူငယ်ချင်းက အလိုက်တသိ သီချင်းပြောင်ပေးခဲ့ပါသည်။ ထိုသီချင်းသည် Ghost ကားထဲက Unchange Melody ဖြစ်နေပြန်လျှင် ...

“အဆွေးသီချင်းထဲကကို မလွတ်တော့ဘူး”

ထပ်မံ ညည်းညူပြန်ပါသည်။ I need your love ဟူသော စာကြောင်းကလေးကို လိုက်ဆိုရင်း (I need your love ဟူသော စာကြောင်းကလေးကို လိုက်ညည်းရင်း) သူ့အသံ ဖွဖွကြေနေတော့သည်။

“ငိုတော့ မငိုလိုက်ပါနဲ့ကွာ”

သူ့သူငယ်ချင်းက ခပ်တိုးတိုးနောက်၏။ အိမ်ထဲ အကွရာနည်းတူ ထိုအသံတွေကြား၍ ‘မျက်ရည်ပင်လယ် မျောတော့မယ် သတိထား’ လို့တောင် အကွရာအား ခဲတံ ဗလာစာအုပ် တစ်ခုမှာရေးပြုရင်း အတင်းအုပ်သေးသည်။

ထိုနေ့က အကွရာလည်း အင်မတန် ငြိမ်သက်မိသည်။ သူ့ဟာ သူ့ချစ်သူကလေးလောက် ဘယ်သူ့ကိုမှထက်ချစ်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ငါကသာ ကိုယ်လိုရာဆွဲတွေ ရူးသွပ်နေရတာ ငါ့ကို သူငယ်ချင်းလိုပဲ ခင်နေတာ။ ငါထက် အတိုင်း သူ့ရင်ထဲမှာ ကောင်မသေးက ရှိနေသေးတယ်။ ဘယ်မှ မပြောင်းလဲစွာ တည်တံ့နေတော့မှာပဲ။ ဘယ်လောက် ချစ်တာ

လိုက်တဲ့ ကောင်ကလေးလဲ။ အကွရာသည် အဲဒီနေ့တစ်နေ့လုံး မြန်မာ့ကို မကြည့်တော့ဘူး ငါပဲ ပိုပြီးခံစားရလိမ့်မယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ကြည့်ရမှာလဲဟု ဆုံးဖြတ်ကာ မြန်မာ့ကို လုံးဝမကြည့်ခဲ့ပါ။ ကင်နီတင်းသွားရင်တောင် သူတို့အုပ်စုရှိသလားလို့ အရင်ကြည့်ထားပြီး ရှိနေရင် ထိုအုပ်စုဘက်ကို ကျောခိုင်း ထိုင်ပစ်လိုက်သည်။

ဒါပေမဲ့ အကွရာဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ညာ၍မရသော မိန်းမဖြစ်သည်။ ရောဂါဗေဒ ကျူတိုရီယာယ်ချိန်မှာ ဆရာမ ခိုးလ်ကောလ် (Roll Call) ခေါ်တော့ မြန်မာ မရောက်သေးကြောင်း သိရ၍ သူ တော်တော် လွမ်းနေရာတာပဲဟု စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိခဲ့သည်။ သီရေတာ အပေါက်ဝကလေးမှာ သူ့ ပုံရိပ်ကလေး လှစ်ခနဲ ဝင်လာတာတွေမှ စိတ်အေးသွားရသတဲ့။ သူ့ရဲ့ ခုံနံပါတ်ကို ဆရာမဆီ လှမ်းပြောသံကြားရမှ ကျေနပ်သွားသတဲ့။

ကဲ ... ဘယ်လောက် ကိုယ့်ဒုက္ခကိုယ်ရှာတဲ့ အမျိုးသမီးကလေးလဲ။

သွက်လက်ဖြူးကြွသော ဟန်ပန်အပြည့် ရှိသည့် ကောင်ကလေးက သာဒ်အမိဘီ ကျောင်းသားကလေးသာဆိုတယ်။ တကယ့်ကို ဆယ်တန်း ကျောင်းသားလေးပုံစံနဲ့ မခြားဘဲ အံ့သော်နဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီး၍ သူတို့ထိုင်နေရာဝိုင်းမှာ တင်ထိုင်ရင်း ချက်ချင်း တစ်ဖွဲ့လုံးနှင့် ခင်မင်သွားအောင် ဖော်ရွေသည့် ကောင်ကလေးလည်း ဖြစ်သည်။ ကောင်ကလေးသည် ကင်နီတင်းအပြိုင်ဘက်သို့ တစ်ချက် လှည့်ကြည့်ပြီးနောက် ...

“မမ လာပြီ၊ ဟဲ့ ... ဟဲ့ ကျွန်တော့် မမ သေးသေးလေးလေးလာနေပြီ၊ မမက ဒီနှစ် ပိုလှလာသလိုပဲ ကြည့်ရတာ သိပ်မျက်စိပသာဒ ဖြစ်တယ်”

ဟု အံ့သော်ဘက် ပြန်လှည့်ပြောသည်။ ဘယ်သူပါလိမ့်။ ဒီကောင်လေးရဲ့ မမ။ အိမ်ဆည်းလည်းထဲမှ တစ်စုံတစ်ခု အပြောအား သဘောတကျ ရယ်လိုက်သော အကွရာကို တွေ့သည်။ ဒါဆို ဒီကောင်လေးရဲ့ မမဟာ အိမ်ဆည်းလည်းထဲ အကွရာ နှစ်ယောက်ထဲကပဲပေါ့။

အကွရာသည် သူတို့စားပွဲဝိုင်းဆီ တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ချက်မှောင် အနည်းငယ်တွန့်ကာ သူတို့အား ကျောခိုင်းသော ခုံတစ်လုံးတွင် ထိုင်လိုက်လေသည်။ ဟိုကောင်ကလေးက ဘယ်သူ့ကို မမ ခေါ်တာလဲ။ သူနဲ့ မသက်ဆိုင်ပေမဲ့ သိချင်နေသားပင်။

“မမက အခုနှစ် စတွေ့ကတည်းက စိမ်းကားနေတယ်၊ တစ်ခုခုကို စိတ်ညစ်နေသလိုပဲ ကိုအံ့သော် သိလား၊ မမ မှာ ရည်းစားရှိနေပြီလား ကြည့်ရတာ ရည်းစားပူမိနေတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ဗျ”

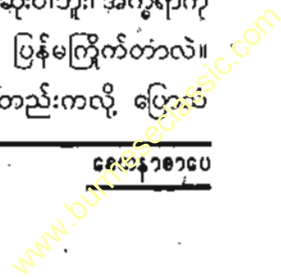
“အကွရာလား တစ်သက်ရည်းစားထားမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အပျိုကြီးတောင် ဖြစ်ရင်ဖြစ်နိုင်တယ်၊ အေး ... ဒါပေမဲ့ မင်းရဲ့ကြီးစားမှုကြောင့် ရည်းစားထားဖြစ်သွားရင်လည်း ထားဖြစ်သွားမှာပေါ့”

“ဘာလဲ ကျွန်တော်နဲ့လား”

“ဝေးသေး မင်းကိုကြောက်လို့ သူ့နားမှာရှိမဲ့ တစ်ယောက်ယောက်ကို မြန်မြန် ရည်းစားတော်လိုက်မှာကို ပြောတာကွ”

“ဟာဗျာ ကိုအံ့သော်ကလည်း”

ဒေးဆိုတဲ့ ကောင်ကလေးက မဆိုးပါဘူး၊ အကွရာကို သဘောကျနေတာတဲ့။ အကွရာက ဘာလို့ ပြန်မကြိုက်တာလဲ။ အကွရာ စက္ကင်းအမိဘီ ကျောင်းသူဘဝကတည်းကလို့ ပြောသံ

ကြားရသည်။ ဟိုကောင်လေး ပြောလည်းပြောစရာ။ အကွရာ
 ကြည့်ရတာ အခုတလော သိပ်ရွှင်ရွှင်ပျပျ မရှိလှဘူး။ စတွေ့ခါနီး
 ဆော်ဆော်လေး ခြားနားနေခဲ့ပြီ။ ဘာတွေများ စိတ်ညစ်စရာ
 ရှိနေပါလိမ့်။ သူ့ကို အရင်ကလောက် ရယ်ပြန့်တံဆက် ဒါမှမဟုတ်
 ရှာဖွေတတ်တဲ့ အမူအကျင့်ကလေးတွေတောင် လျော့ပါးနေခဲ့ပြီ။
 သူ့ကို မမြင်ချင်ယောင် ဆောင်သွားတာလည်း ကြံဖူးသည်။
 ဘာဖြစ်နေတာပါလိမ့်။

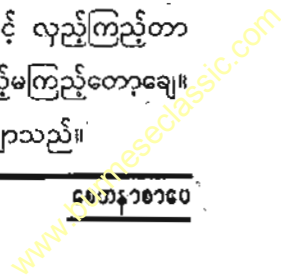
အချစ်ရေးကြောင့် စိတ်ညစ်နေရတယ် ဆိုရင်တော့
 ကိုယ်ချင်းစာပါတယ် အကွရာဟု အကွရာ၏ ဆံပင်ကလေး
 မကြာခဏ သပ်တင်၍ စကားပြောဟန်အား ငေးကြည့်ရင်
 အသံတိတ် ပြောမိသည်။

“မင်း မမအကွရာ ရည်းစားပူ မိမိတော့ မသိဘူး
 လောလောလတ်လတ်တော့ မင်းဘေးမှာထိုင်နေတဲ့ မြန်မာ
 ကတော့ ရည်းစားနဲ့ကွဲလို့ လွမ်းနေတဲ့လူပဲ မမြင်ဖူးဘူး
 ကြည့်ထား နေ့တိုင်းလွမ်းနေတဲ့ ဝေဒနာရှင်ကြီးပေါ့”
 “ဟုတ်လား၊ အစ်ကို့ ကောင်မလေးက ဘယ်ရောက်သွား
 လို့လဲ ကျွန်တော်က မလွမ်းဖူးလို့ လွမ်းကြည့်ချင်နေတယ်
 ထားသမျှ ရည်းစားတွေကလည်း သိပ်ပြီးချစ်လှတာ မဟုတ်
 လို့ ကွဲလည်း မဆွေးမီပါဘူးဗျာ၊ ပြီးသွားတဲ့ ဇာတ်လမ်း
 တစ်ပုဒ်လို့ပဲ”

အင်း ... ဒါကြောင့် မင်းကို အကွရာက ပြန်မကြိုက်
 တာပဲဖြစ်မယ်ဟု စိတ်ထဲကပြန်ပြောရင်း အံ့သော် ပြောပြသမျှ
 သူ့အကြောင်းတွေကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေသည့် ဒေးအား
 အကွရာနဲ့ မတန်ပါဘူး။ အကွရာသာ ဖြန်ကြိုက်မိရင် စိတ်ညစ်
 နှာပဲ။

အခုရော ဘာတွေ စိတ်ညစ်နေလို့လဲဆိုသော သိချင်
 တိုက်က ပျောက်မသွားပါ။ မကြာခဏ အကွရာဆီ လှမ်းကြည့်ရင်း
 နှုတ်ရှားမှုများအား အကဲခတ်ချင်သည်။

ဟိုးတစ်နေ့ကလည်း ပီအက်စ်အမ် ကျူတိုရီယာယ်
 ဦး အသည်းအသန် ရေးနေကြချိန်မှာ စားပွဲပေါ် လက်တံတောင်
 ထောက်၍ လက်ဖဝါးထဲ မေးစေ့ထည့်ရင်း ငေးနေသော သူမအား
 သူတောင် အံ့ဩသွားရသည်။ အချိန် နည်းနည်းလေးအတွင်း
 အားခွန်းကူးရ၊ အဖြေကိုရှာရ၊ ကူးရေးရနဲ့ တော်တော်ပင်ပန်းနေ
 သော သည်ကျူတိုရီယာယ်မှာ သူမက ရေးဖြေရမည့် စာရွက်တွင်
 ဘစ်ကြောင်းရေးလိုက် ငေးလိုက်နဲ့ အိမ်ဆည်းလည်း၏ ‘ဟဲ့ ...
 နူးရေးလေ ဘာငိုင်နေတာလဲ’ ဟု မာန်မိသံ ကြားရသေးသည်။
 အရင်ကဆို သူ့ရော ဖြေရဲ့လားဆိုသောပုံစံဖြင့် လှည့်ကြည့်တာ
 သွေ့ရစမြဲ။ အခုတလောမှာ သူ့ကို သိပ်လှည့်မကြည့်တော့ချေ။
 ခစ်ခုခုကို စိတ်ဓာတ်ကျနေတာတော့ သေချာသည်။

“မမက ချစ်စရာကောင်းတယ်ဗျာ၊ လှတယ်လို့ ပြော
မရဘူး၊ တကယ့်ကို ချစ်စရာကောင်းတာ ကလေးလေး
ဘယ်တော့မှ လူကြီးရုပ် မပေါက်တော့ဘူး၊ ဆရာဝန်ဖြစ်
ဘယ်လိုနေမလဲ မသိဘူး”

“ဟေ့ကောင် သူများမပြောနဲ့၊ မင်းလည်း ဆရာဝန်ပုံ
မဲ့ကောင် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆရာဝန်ဖြစ်ရင် မင်းဝတ်ချင်
ဂျင်းပင်နံတွေ တီရှပ်တွေ ဝတ်ခွင့်နည်းသွားမယ်၊ ဝေါလ်
ရှူးစီးခွင့် နည်းသွားမယ်၊ လူကြီးလူကောင်းဆန်
အောင်းတီပုံစံနဲ့ ရှပ်နဲ့ လည်သာရှူးနဲ့ ဝတ်ကို ဝတ်
ပုဆိုးနဲ့ရှပ် မဝတ်ချင်ရင်ပေါ့ကွာ”

“အခုလည်း ဘာထူးလို့လဲ အစ်ကို အံ့သော်ရာ၊ ပါ
အမိန့်ထုတ်ထားလို့ တီရှပ်နဲ့ဂျင်းပင်နံ မဝတ်ရ
တစ်ခါတလေ ခိုးဝတ်နေရတယ်၊ ဝတ်လည်း ငွား
မမြင်အောင် ပတ်ပြေးနေရတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က
မရဘူးဗျာ ဒါမျိုးဝတ်တာကို Used to ဖြစ်နေပြီ”

အခုလည်း ဒေးသည် ရှပ်အင်္ကျီနဲ့ဂျင်းပင်နံ ဝတ်
ထားသည်။ မိန်းကလေးကျလောက်တဲ့ ရုပ်ရည်မရှိဘူး ဆိုလို့
ရနိုင်သော်လည်း ဒေးမှာ ဆွဲဆောင်မှုတစ်မျိုး ပါဝင်နေ
မင်း ပြန်မကြိုက်တာ မှန်တယ် အကွရာရေ ဒီကောင်က
စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းလို့ သဘောတကျ လိုက်ငေးတဲ့ ပုံစံနဲ့

မင်းအပေါ် နှစ်နှစ်ကာကာ မရှိလှဘူး။ အကွရာကို ခင်မင်မိသည်မို့
မှန်တာပြောရရင် သူ့လိုမျိုး အချစ်တစ်ခုကို တန်ဖိုးထားတတ်တဲ့
လူမျိုးနဲ့သာ ဆုံစည်းစေချင်သည်။

“မမ၊ မမ ရက်စက်ထားသမျှ အရှုံးပေး ခံယူနိုင်အောင်
ခွန်အားတွေ မွေးထားပါမယ်”

အကွရာနှင့် အိမ်ဆည်းလည်းတို့ စားပွဲမှထတော့
ဒေးက အော်ကျယ်အော်ကျယ်ဖြင့် အကွရာဆီ စူးစိုက်ကြည့်လျက်
အော်ပြော၏။ အကွရာက တစ်စက်လေးမှ လှည့်မကြည့်ချေ။
အင်မတန်လိမ္မာပြီး ဣန္ဒြေရတဲ့ မိန်းကလေးပဲဟု သည်တစ်ခါတော့
ချီးကျူးချင်သွားသည်။

“ဟား ... ဟား မမက လှည့်တောင်မကြည့်ဘူး၊ ရေလည်
ဖိလင်တက်နေတယ်ဗျာ၊ ကိုအံ့သော် စုံစမ်းပေးစမ်းဗျာ၊
မမ ဘယ်သူနဲ့ငြိနေလို့ ဖိလင်တက်နေတာလဲလို့၊ ကျွန်တော်
သိချင်လွန်းလို့ပါ၊ ကျွန်တော့်ကိုတောင် ပြန်မကြည့်ဘဲ
တခြားတစ်ယောက်ကို ကြည့်တယ်ဆိုတော့ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်
ကျွန်တော့်ထက်သာလို့ပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“အံ့သော် Forensic အချိန်ကွ သွားတက်မလား”

စကား ဖြတ်ပြောလိုက်၍ ဒေးက သူ့ကို လှည့်ကြည့်
သည်။ ဒေး၏ ပခုံးစွန်းကိုပုတ်ရင်း ထရပ်လိုက်၏။ အကယ်၍
ဒေးကသာ အကွရာကို အမှန်တကယ်ချစ်တဲ့သူ ဖြစ်မယ်ဆိုရင်

သူကတောင် ဝင်ကူညီပေးလိုက်မိမည်။ အခုတော့ ပေါ့ပေါ့တန်တန် ရှိလှသော ဒေးအား သိပ်အကြိုက် မတွေ့မိချေ။ အံ့သော်က အဘန်းတက်ဖို့ ထလိုက်လာသည်။ ဒေးကတော့ အတန်းမတက် ချင်သော တခြားကောင်တွေနဲ့ လေကန်ဖို့ ကျန်ခဲ့လေရဲ့။

အတန်း၏ နောက်ပေါက်မှ ဝင်သောအခါ စာအုပ်ကို ရှေ့မှာဖွင့်ရင်း မေးထောက်ကာ အပြင်ဘက်ကို ပြတင်းပေါက်နု တစ်ဆင့် ငေးနေသည့် အကွရာအား တွေ့ရ၏။ အရင်ကလို လူသံကြား၍ လှည့်ကြည့် စပ်စုခြင်းလည်း မရှိ။ သူမမှာ ဘာတွေ သည်လောက်တောင် တွေးစရာ၊ ငေးစရာ ရှိနေတာပါလိမ့်။ ရိုးလ်ရှိတဲ့ သူ့ဆီရောက်လာတော့ သူ့ခုံနံပါတ်နေရာမှာ လက်မှတ် ထိုးပြီးလျက်သား ဖြစ်နေတာတွေ့ရ၏။ သည်လိုတော့လည်း သူမ တာဝန်ကျေသေးသားပဲ။

သူ ရောက်နေသလား၊ မရောက်နေသလား အနောက် ကိုလည်း လှည့်မကြည့်။ အတန်းတက်သလား၊ မတက်သလား လည်း မမေး။ သို့သော် သူ့ခုံနံပါတ် နေရာမှာတော့ သူမသည် တာဝန်ကျေစွာ လက်မှတ် ထိုးပေးထားမြဲဖြစ်တာ ကြိုရပေါင်းလည်း များခဲ့ပြီ။

“မြန်မာက ကလေး သိပ်ချစ်တာပဲနော်”

အိမ်သည် အတော်ကြာကြာ ငြိမ်နေပြီးမှ တိုးဖွဖွလေး ချစ်ချစ်လိုက်သော အကွရာ၏ စကားကို အထူးအဆန်းဖြစ်ဟန် ဖြစ်၏။ ကျောင်းရှေ့က ခုံတန်းကလေးတွေမှာ စထိုင်ကံတည်းကိုက ဘာတွေတွေးပြီး ငြိမ်နေမှန်းမသိသော အကွရာ၏ ငြိမ်သက်မှု ကိုလည်း မနှောင့်ယှက်လို။ အကွရာ၏ ရင်တွင်းခံစားချက်ဟူသမျှ ကိုလည်း သိပြီးသူဖြစ်၍ အကွရာ တိတ်ဆိတ်သည်ကို အပြစ် တင်လို။ ထို့ကြောင့် အလိုက်တသိ ငြိမ်ပေးခဲ့ရပေါင်းများသူမှာ အိမ်နီးသည်လည်းပဲတည်း။

“နင်က ဘာစိတ်ကူးပေါက်ပြီး ပြောပြန်တာလဲ”

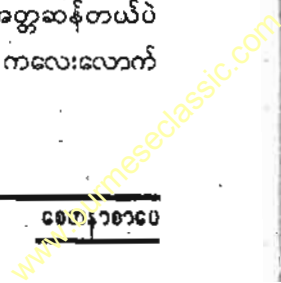
“မနက်က ထမင်းစားချိန်မှာလေ၊ ကင်နံတင်းထဲက အသုပ် ဆိုင်က အဒေါ်ကြီးရဲ့ ကလေးလေး ငါတို့ထိုင်တဲ့ စားပွဲဝိုင်းနဲ့ မြန်မာတို့ထိုင်တဲ့ စားပွဲဝိုင်းကြားမှာ ချော်လဲတာ နင်တွေ့လား အိမ်နီး”

အိမ်ဆည်းလည်းသည် အသေးစိတ် ပြောပြနေ
 အကွရာအား အနည်းငယ် ခပ်ချဉ်ချဉ်ဖြစ်လာ၍ 'တွေ့သားပဲ
 စိတ်မပါစွာ ညည်းတွားလိုက်သည်။ ဒါကို အကွရာက သတိ
 မိချေ။ တစ်စုံတစ်ယောက်ထံမှာ သူမ၏ စိတ်ဝိညာဉ်ကို ပို့လွှာ
 ထားခဲ့သူပဲ ဖြစ်နေသလား။ ဒါမှမဟုတ် တစ်ခုခုကပဲ သူမ၏စိတ်
 လွှမ်းမိုးထားသလား မသိချေ။ ခါတိုင်းတော့ အိမ်၏ စကားဟူ
 ကို အမြဲတစေ အထအနကောက်တတ်သော အကွရာက
 တစ်ခါ အထအနကောက်ဖို့ သတိမရတော့ချေ။

"အဲဒီ ကလေးလေး ချော်လဲတာ ဖြည်းဖြည်း
 သိပ်လည်းမနာပါဘူး၊ ကလေးဆိုတော့ အမေက လှမ်း
 တာမြင်တာနဲ့ တမင်အသံထွက်ငိုပြတယ်၊ အဲဒါကို
 သိတယ်၊ ငါလည်း သိတယ်၊ အဲဒီ ကလေးလေးရဲ့
 လည်း သိတယ်၊ ဒါကြောင့် သူ့အမေက လာမထူ
 ကလေးကလည်း သူ့ဘာသာပြန်ထပြီး နေရာမှာ ရပ်
 ပါ၊ ဒါကို မြန်မာက မနေနိုင်ဘူး သိလား၊ လက်သွား
 သိပ်မဝေးတဲ့ သူ့အမေဆီ လိုက်ပို့ပေးလေရဲ့"
 "ပီအက်စ်အမ် ပို့စတင်တုန်းကတည်းက နင် သိဖို့
 တယ်၊ မြန်မာ ကလေးချစ်တတ်တာကို အခုမှ သိ
 ဟုတ်လား၊ ညံ့သေးတာပဲ"
 "ဟင့်အင်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ တော်တော်လေး လေး
 ပါပြီ၊ ငါ တွေ့သလောက် သူက ကလေး သိပ်ချစ်

ကလေးသူငယ် စောင့်ရှောက်ရေးဂေဟာ ရောက်တုန်းက
 လည်း ငါက သူ့ကို လိုက်ကြည့်နေတာ သူ့ဘာလုပ်သလဲ
 အကုန်တွေ့တယ်၊ ကလေးလေးတွေကို တစ်ယောက်ချင်း
 သေသေချာချာ ပါးကလေးကိုင်ရ လက်ကလေးကိုင်ရနဲ့
 ကလေးတွေနားက မခွာဘူး၊ သူက Any Baby ပါပဲ
 ဘယ်ကလေးမဆို ချစ်တာ ချောမှလှမှရယ် မဟုတ်ဘူး
 ဆိုတာ သိသာတယ်၊ မေရီချက်(ပ)မင်းကျောင်းက ကလေး
 တွေလည်း သူ ချစ်တာပဲ၊ သူ့မှာ ကလေးတွေဘာလုပ်လုပ်
 သူသဘောကျနေတာဟာ၊ နင်သိတဲ့အတိုင်း မေရီချက်(ပ)မင်း
 က ကလေးတွေဟာ ချို့တဲ့နေတဲ့ ကလေးတွေပီပီ ငါသဘော
 ပြောရရင် တစ်စုံတစ်ခု ချို့တဲ့နေတဲ့လူတွေဟာ တစ်မျိုးကြီးမို့
 ကြည့်မကောင်းပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အံ့ဩစရာကြီး မြန်မာက
 ချစ်တယ် သိပ်စိတ်ဝင်စားတယ်ဟ"

"ဟင်း ... မိန်းကလေး နင်ကတော့ လက်ဖျားနဲ့တောင်
 မတို့ဘူး မဟုတ်လား"
 "ဟုတ်တယ် ... ဒါပေမဲ့ ငါ ကလေးမချစ်လို့ မဟုတ်ဘူး၊
 ကလေးတွေကို စိတ်ထဲကပဲ ချစ်ရင်ချစ်မယ် အမူအရာနဲ့
 တစ်ခါမှ မပြုဖူးဘူး၊ နောက်ပြီး ငါက အတ္တဆန်တယ်ပဲ
 ပြောရမလား မသိဘူး၊ ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ကလေးလောက်
 ပဲ စိတ်ဝင်စားတယ်"
 "အင်မတန် တရားမျှတတာပဲ"

အကွရာသည် 'အိမ်နော်' ဟု စိတ်ဆိုးမာန်နာသလိုက်တော့ အိမ်က ရယ်လိုက်လေသည်။ ထိုအခိုက်အတံ့ကလေးမှာ မှန်တာပြောရရင် မြန်မာ့အကြောင်း ပြောနေတဲ့ စိတ်ချမ်းသာသားနော်။ အကွရာရဲ့အဖြစ်က ဘယ်လို ပြောရတော့တစ်ဖက်သတ် ဇာတ်လမ်းကလေးတစ်ခု ဖြစ်နေပြီ။ မြန်မာကလေးလွမ်းလို့ကောင်းနေဆဲ။ အကွရာရဲ့ မြန်မာ့အပေါ် တိမ်းညွတ်နစ်နပ်ကလည်း အင်အားကြီးမားဆဲ။ အစောပိုင်း ကာလကလေးတွေတုန်းကတော့ မြန်မာဟာ သူ့ရဲ့ ချစ်သူကလေးကို မမေ့သေလွမ်းနေသေးတယ်။ ငါ့မှာသာ အရူးဖြစ်ရတယ်။ သူ့ကို တွယ်မိတယ်။ ကြည့်စမ်း ဘယ်လောက် ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းသလောက်တွေနှင့် စိတ်ဓာတ်ကျ၊ စိတ်ညစ်ညူး မှိုင်တွေနေရသလောက်အခုတော့ အို ... သူ့ဘာသာ လွမ်းချင်သလောက်လွမ်းတမ်းတချင်သလောက် တမ်းတစမ်း၊ ငါ့ဘာသာ သူ့အကြောင်းတွေ့နေ ပြောနေရတာ ဘယ်လောက် စိတ်ချမ်းသာသလောက် ပြောင်းလဲတွေ့ဆင်ကာ အကွရာဟာ ချစ်သူကို ကိုယ်က ချစ်နေတော့ ကျေနပ်သော မိန်းမတစ်ယောက်ဘဝကို ကျေကျေနပ်နပ် ခံယူသူလည်း ဖြစ်သည်။

"အကွရာရယ် နင့်ကို ငါ အရမ်းသနားတာပဲ"
 "အဲမယ် ... အလကားနေရင်း အဓိပ္ပာယ် မရှိလို့တော့ကွယ်"

"မြန်မာ့အကြောင်း ပြောရလို့ အူမြူးမနေနဲ့ မိန်းကလေး၊ ငါက နင့်ကို တကယ်ပြောနေတာ၊ မြန်မာက တခြားတစ်ယောက်ကို လွမ်းနေချိန်မှာ နင်ကလည်း နေ့စဉ်နဲ့အမျှ မြန်မာ ဘာလုပ်တယ် ဘာပြောတယ်ကအစ တသသ ရောဂါတက်လာတော့ နင်အဖြစ်က မလွယ်ဘူး။ တီကောင်ကလေးကိုတော့ နင်က နာစရာတွေရှာကြံတွေးပြီး မေ့ပစ်ချင် မေ့ပစ်လို့ရတယ်၊ မြန်မာ့ကိုကျတော့ နင်က သနားရင်း ချစ်နေရတဲ့ အဖြစ်မျိုးဆိုတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ နင်က သူ့ကို မေ့လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ အခုအတိုင်းသာ ရှေ့ဆက်တိုးရင် နင် ဒီထက်မက ခံစားရမှာစိုးရိမ်တယ်၊ ပညာရေးလည်း ထိခိုက်မှာ စိုးရိမ်တယ်၊ သိပ်ပြီးတော့ မျှော်လင့်ချက် မထားနဲ့ပေါ့ဟာ၊ ငါက နင့်ကိုချစ်လို့ နင့်အတွက် တွေးပေးတာ"

အကွရာသည် လေသံပျောက်ကလေးဖြင့် 'အေးပါသယ်' ဟု အိမ်၏ သတိပေးစကားကို နာခံလိုက်ပါသည်။ သို့သော် အကွရာဆိုသော အမျိုးသမီးကလေးသည် အိမ် ထင်သလို မြန်မာ့ထံမှ ထပ်မံပေါက်ဖွားလာနိုင်မည့် ချစ်ခြင်းတစ်ခုကို အမှန်တကယ် ပြောရရင်တော့ အတ္တကြီးသော မိန်းမပီပီ မျှော်လင့်ချင်အားပင်။ ထိုချစ်ခြင်းသည်လည်း အကွရာအတွက် ပေါက်ဖွားသော ချစ်ခြင်း ဖြစ်စေချင်သားပင်။ သို့သော် အိမ်က သည်လိုပြောပြန်ချေ

ဟုတ်သားပဲ'လို့ ထောက်ခံဖို့လည်း ဝန်မလေးတတ်ခဲ့ဘူး။ အခုဆိုတာကလည်း အံ့ဩစရာကြီးနော်။ ဟိုးအရင်နှစ်တွေ တုန်းက ဒေး ဘာလုပ်လုပ် ခွင့်လွှတ်ပြီး ချစ်နေလိုက်ရတာ ဒါက သူ့စရိုက်ပဲ။ သူ့အကျင့်ပဲ စိတ်ထဲကပါလို့မှ မဟုတ်တာတွေနဲ့ ခွင့်လွှတ်နိုင်လိုက်ရတာ။

အင်း ... အခုကျတော့ ဒေးရဲ့ ဆောင့်ကြွားကြွားပုံကိုပဲ ကြည့်မရတော့သလိုလို အကွရာကို လိုက်ကြည့်ရင်ပဲ သူ့စုံနံပါတ်စဉ်စာရင်းထဲမှာ ငါ့မှက်ဆိုးပြီး ပါနေရလေခြင်းလို့ ခံပြင်လိုက်ရသလိုလို။ မြန်မာနဲ့ဒေး မတော်တဆ ဆေးကျောင်းသား အချင်းချင်း မျက်မှန်းတန်း သိက္ခာမဲ့မှုကြောင့် တစ်ခါတလေ စကားလက်ဆုံကျတာ မြင်ရင်ပဲ သူမကို လိုက်ဖူးကြောင်းပြောကြားစိုးရိမ်မိသလိုလို။

“ဟော ... ဟိုမှာ မြန်မာ လာနေပြီ၊ အိမ် သူ့အကြောင်း မပြောနဲ့တော့နော်”

“အေးပါ ... ငါမြင်ပါတယ်”

မြန်မာသည် အင်မတန်တေသော လူကလေးဖြစ်သည်။ သူ့ချောင်းတွေ သိပ်ဆိုးနေတာ တော်တော်ကြာပြီ။ အကွရာ ရိပ်မိပေမဲ့ စီးကရက် သောက်တာလည်းမလျော့၊ အသောက်တာလည်း မလျော့၊ ဆေးလည်း သေသေချာချာ သောက်မရချေ။ Vicks ဆိုတဲ့ ပူရိုင်းဆေးပြားလေးတွေ ငုံတာလောက်

တွေ့ရသည်။ အဲဒါနဲ့ ချောင်းဆိုးပျောက်တယ်လို့ ဘယ်သူပြောသလဲ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ။ ကိုယ့်တိုင်လည်း နောက်ဆုံးနှစ် အပိုင်း(က)အထိ ဆေးကျောင်း တက်လာပြီးပြီ။ ချောင်းဆိုးပျောက်ဆေးလောက် ဆော့ သောက်တတ်မှာပါဟု အကွရာက ကျိတ်၍ အပြစ်တင်ရသည်။

ထိုကဲ့သို့ အပြစ်တင်၊ အိမ်ကိုပဲ တိုင်တည်၊ သူ့ချောင်းဆိုးတာမြင်ရင် အကွရာမှာ အမြဲဆောင်ထားတတ်တဲ့ ဆေးမျိုးစုံထဲက တစ်မျိုးလောက်ဖြစ်ဖြစ် ပေးသောက်ချင်။ အဲသည်လို ဗျာများရခြင်း မကြာမြင့်လိုက်ပါ။ မိုးတွေ အင်မတန်သည်းခဲ့သော သောကြာနေ့ ကျောင်းတက်ရက်တွင် သူ မိုးမိ၍ဖျားခဲ့ပုံရသည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တနင်္လာနေ့မှာ ကျောင်းကို ခဏတစ်ဖြုတ်သာပြီး သူငယ်ချင်းတွေကို တစ်စုံတစ်ခုမှာသွားကာ အိမ်ပြန်သွားတာ အကွရာ မြင်လိုက်ပါသည်။ အင်္ဂါနေ့ရဲ့ ကျောင်းတက်ချိန်မှာ သူဟာ တစ်ချိန်နှစ်ချိန်လောက်ပဲ စာလိုက်နားထောင်နိုင်ပြီး အတန်းရဲ့ နောက်ဆုံးခုံတန်းတွေမှာ လှဲအိပ်နေတာ တွေ့ရသည်။

မှတ်မိသေးရဲ့။ အကွရာက စိတ်မချစွာ အိမ်ကိုကျော်ပြီး သူများတွေမမြင်အောင် ခဏခဏ ခိုးကြည့်ရတာပေါ့။ ဆရာတွေ စာသင်တာတောင် နားမထောင်နိုင်ခဲ့ဘူး။

“အဟမ်း ... အဟမ်း၊ အကွရာ အုံးလွဲနေတယ် ထင်တယ် ခေါင်းက တစ်ဖက်တည်းပဲ လှည့်လို့ရတယ်”

လို့တောင် အိမ်က နောက်သေးလို့ မွှေးမွှေးနဲ့ပုန်းညှာ
အားမှာ စိုးရိမ်ရသေး။ ပြောရရင် မွှေးမွှေးနဲ့ ပုန်းညှာကို အိမ်
လောက်မှ မယုံကြည်တာ။ သူတို့နှစ်ယောက်က အိမ်နဲ့အကွာ
ပုံစံတွေကိုလည်း ကဲ့ရဲ့ချင်တဲ့ဟန်ပန်တွေ ရှိပုံရလို့ပဲ။

“ယူက နေလည်း အရမ်းမကောင်းဘူး အိမ်ရဲ့၊ အနွေးထည်
လည်း ဝတ်မလာဘူး အင်မတန်တေတာပဲ။ ရှုပ်အင်္ကျီလည်း
ရှည်နဲ့ ချိုင်းပြတ်ဆွယ်တာလောက် ဝတ်လာရင် တော်
တယ်၊ နေမကောင်းလည်း အိမ်မှာ အိပ်နေပါလား၊ ဒီ
ကျောင်းမတက်ရင်လည်း ရရဲ့သားနဲ့၊ သူ့အဖေကလည်း
သားအငယ်ဆုံးလေး တစ်ယောက်တည်း သူ့ဘက်လိုက်
အတူတူ နေခဲ့သေးတာတောင် ဂရုမစိုက်ဘူးနော် ဆရာဝန်
ရှော့ ပြရဲ့လားမသိဘူး၊ ငါတို့ ကျောင်းကလူတွေ အမူ
လုပ်သလို ကိုယ့်ဘာသာဆေးတွေ သောက်ကြည့်နေသလား
မသိဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆရာဝန်က ပိုသိတယ်ဆိုတာ
နားလည်ရဲ့သားနဲ့”

ဟု အကွရာသည် အိမ်ကို ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး
ပေးခဲ့လေသည်။

“မသိဘူးဟေ့ ... မသိဘူး၊ သိပ်စိတ်ပူနေရင် ကိုယ်
သွားမေးတော့ ငါ့ကို လာမမေးနဲ့”

လို့တောင် အိမ် အော်ငေါက် ပစ်လိုက်တာသာကြည့်။
အကွရာ ဘယ်လောက် စိတ်ပူခဲ့ရသလဲဆိုတာ။ နောက်နေ့တွေ
နာလည်း သူ ဆက်တိုက်နေမကောင်းဖြစ်ခဲ့မှန်း အကွရာက အမြဲ
သိုက်ကြည့်ရသူဖြစ်၍ သိနေခဲ့ရပါသည်။ သို့ပေမဲ့ ဘယ်လောက်
ဆောင် သနားစရာကောင်းတဲ့ အကွရာလဲ။ ကိုယ့်ချစ်သူအဖြစ်
ဆိုယုံဘက်ကသာ ကျေကျေနပ်နပ် လက်ခံ သတ်မှတ်ထားခဲ့
သူမို့ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ပြောပိုင်ခွင့်၊ ပြုစုပေးပိုင်ခွင့်၊ အကြင်နာတွေ
ဆားပိုင်ခွင့် မရှိခဲ့သူပဲ ဖြစ်သည်။

ဒီအတိုင်းသာ လက်ပိုက်ကြည့်၊ ညတွေမှာ အိပ်မရ
ဖြစ်လောက်အောင် သူ့အကြောင်းတွေတွေး ရင်ထဲမှာ သိပ်တင်းကျပ်
သာရင် အိမ်ကို ဖွင့်ဟချင်ဟ၊ ဒါမှမဟုတ် ဒိုင်ယာရီမဟုတ်သော
စာတိုကလေးတွေ တွေ့ ရာစာရွက် အလွတ်ထဲမှာ ချရေးချင်ရေး၊
ရေးရင် ဘာလုပ်သလဲ။ ဘယ်သူမှမသိတဲ့ အဖြစ်တစ်ခု ပြောပြ
ချိုးမယ်။ ခိုးပြီး သူ့အတွက် ယတြာချေပေးတာပေါ့။ မြန်မာက
ကြာသပတေးသားဝဲဟု ကိုယ့်ဘာသာ တစ်ထစ်ချက် မှတ်ယူပြီး
ဘုရားမှာ ဧရသွားလှူပေးရ၊ ဆီမီးပူဇော်ပေးရ၊ ပန်းလှူပေးရနဲ့
မြန်မာ့နာမည်နဲ့ အလှူငွေ လက်ခံရရှိကြောင်း ပြတ်ပိုင်းကလေး
ဆောင် အကွရာမှာ ရှိနေသေး။ ဗေဒင်မေးပြီးချေတဲ့ ယတြာမဟုတ်
တဲ့ ယတြာတွေပေါ့နော်။ အဲဒါ အကွရာရဲ့ စိတ်ကူးကလေးတွေပဲ။
အိမ်တောင် မသိသေးဘူး။ မမကြီးလည်း မသိစေရဘူး။ လိုင်စင်ရ

ပြီးလို့ ကိုယ့်ဘာသာ မေမေ စိတ်မချမှန်းသိလျက် ကားခိုးမောင်ကြီး ဘုရားမှာ သွားဆုတောင်းပေးခဲ့တာပဲ။

“ဟယ် ... မိုးဖွဲဖွဲကျနေတယ်၊ မြန်မာက သူ့ကား ရှိလျှင် သားနဲ့ ကားမယူဘဲ ဘာဖြစ်လို့ ဒီအတိုင်း ကျောင်းအပြင် ထွက်ရသလဲ မသိဘူး။”

အကွရာတို့နှစ်ယောက် ကြည့်နေစဉ်အတွင်း အခြေ မြန်မာသည် သူငယ်ချင်းတချို့နဲ့ စကားရပ်ပြောနေသေးသည့် ပြီးတော့ ကျောင်းအပြင်ဘက် ဒီအတိုင်း ခပ်သွက်သွက်ထွက် သွားတာ တွေ့လိုက်ရတော့ အကွရာသည် မအောင်နိုင်တော့ဘဲ ပါးစပ်မှ ပြောမိသွားပြန်တော့သည်။

“သူ့ တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟိုကောင်တွေက မိုးရွာထဲ လမ်းလျှောက်သွားတာပဲဟာ”

“ဟဲ့ ... မတူဘူးလေ၊ သူက ဒီနေ့မှ နည်းနည်းနေကောင်း သွားပုံရတယ် မျက်နှာလေးပါ၊ လန်းလာတယ် တွေ့လား၊ ဒါပေမဲ့ ချောင်းတွေ အရမ်းဆိုးနေသေးတယ် မျက်နှာတွေ ချောင်ကျနေတယ်၊ ဒီလောက်မတော့သင့်ဘူး ကိုယ့်ကိုယ်ကို အကြမ်းပတမ်း မနေသင့်ဘူး။”

“ကဲ ... ကဲ အမိလေး ထီးပေးချင်ရင် ငါ ပြန်ခေါ်ပေးပေးမလား၊ ဒါမှမဟုတ် မြန်မာရေ ကားယူသွားဟော့ အော်ပေးရမလား၊ ဟိုမှာတွေ့လား သူတို့က အဆောင်အ

သွားတာမို့လို့ ကားနဲ့မသွားတာ၊ ဟင်း ... နင့်မြန်မာ နေ သာမကောင်းတယ် ဖဲသွားရိုက်တာ ဖြစ်မှာပဲ”

အကွရာသည် အိမ်စကားကြောင့် တွေ့တွေဝေဝေဖြင့် ခိတ်ခိတ်လျက် မြန်မာ့ကို စိတ်ဆိုးရပြန်ပါသည်။ တော်တော် ခိုးတဲ့ လူတေကလေးပဲ။ ဘာဖြစ်လို့များ ဆေးကျောင်းရောက် ဘာသလဲ၊ စာလည်း ကြိုးစားပမ်းစား မသင်ဘူး။ အခုတော့ အယ်လောက် ရှက်စရာကောင်းသလဲ။ အဲသည့်လိုမျိုး အိမ်ကို နှိမ့်ခြင်းအတွက် အကွရာသည် မြန်မာ့ကို စိတ်ထဲမှာ တော်တော် သေးအပြစ်တင်မိသေးသည်။

“ကဲပါ ဝိုင်မနေနဲ့၊ မင်းမနိုင်ဘက်သွားပြီး လက်ဖက်ရည် ဆိုင်ထိုင်ရအောင် ပျင်းစရာကြီး လာပါ စိတ်ပြေလက် ပျောက်ပေါ့”

အကွရာသည် မြန်မာ့ကို အလိုလို ဒေါသဖြစ်နေရ၍ အိမ်စကားကို လိုက်လျောကာ အဆောင်ထဲက မြန်မာ ပြန်ထွက် ဘာမည့်အချိန်ကို စောင့်မကြည့်ချင်တာနဲ့ အိမ်နှင့်အတူ မင်းမနိုင် ခိတ်ခန်းတွေဘက်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေးဆီ လိုက်လာခဲ့ သည်။ အကွရာ ဘယ်လောက်တောင် စိတ်တွေထွေနေသလဲ ခိတ်ခန်းက ခလုတ်တိုက်ပြီး ဟပ်ထိုးလဲမလိုတောင် ဖြစ်ခဲ့သေး။ အိမ် ကို မြန်မြန်ဆွဲလိုက်လို့သာပေါ့။ နောက်မို့ ခေါင်းနဲ့အုတ်ခုံ ပြေး သွားမလား၊ နောက်လျက်လဲမလား၊ သွားကျိုးကုန်မလား မသိပါ။

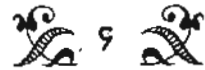

သို့သော် အက္ခရာထင်သလို မြန်မာသည် အဆောင်
ထဲမှာ ဝဲသွားရိုက်နေခြင်း မဟုတ်ခဲ့ချေ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့
အက္ခရာတို့ သွားထိုင်သော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေးကို
ဖြတ်သွားရာမှာရှိတဲ့ အအေးဆိုင်ကလေး တစ်ခုထဲမှာ မြန်မာ
အုပ်စုကို မြင်လိုက်ရ၍ပဲ ဖြစ်သည်။

“ဟယ် ... မြန်မာတို့ပါလား၊ ဘယ်တုန်းက အဆောင်ထဲ
ထွက်ပြီး ဒီရောက်နေတာလဲ မသိဘူး။”

အက္ခရာ၏ ကျေနပ်အားရစွာ အိမ်ကို ပြောလိုက်
အား အိမ်က ပြီးစိစိလုပ်လေသည်။ အို ... ဘာဖြစ်သလဲ အိမ်
များ သောက်ဂရုစိုက်လို့ဟု အက္ခရာသည် ငြိမ်ငြိမ်ကလေးတွေးလျှင်
မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်ပါသည်။

* * *

မြန်မာဆိုသော ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ ဘဝတွင်
အလွန်တရာမက ထူးဆန်းလှသော အဖြစ်အပျက်ကို ကြုံတွေ့ခဲ့ရ
ခြင်းသည် မထင်မှတ်သည့် မိန်းမတစ်ယောက်ထံမှ ဖန်တီးမှုကြောင့်
ဖြစ်သည်။ ထိုမိန်းမက ကျော်ကြားမှုတစ်ချို့ကို လက်ခံရရှိနေသူ
ဖြစ်သည်။ ထိုမိန်းမ၏ ခေါင်းအညိတ်ကို လက်ကမ်းကြိုဆိုနေ
ကြသော အမျိုးသားကလေးတွေလည်း မနည်း။ ထိုမိန်းမမှာ
လူအများ အသိအမှတ်ပြုခံရသည့် တစ်မူထူးခြားသော အနုပညာ
အရည်အချင်းများလည်း ပိုင်ဆိုင်သေး၏။ သူမ၏ လက်ချောင်း
များက လှပသည့် ကကွက်ဆန်းများကို ဖန်ဆင်းနိုင်သေး၏။
ရှေးခေတ်က မင်းသမီးတစ်ပါးလို ချုပ်ဝတ်တန်ဆာ အပြည့်အစုံကို
ဆင်မြန်းကာ တီဗီဖန်သားပြင်ပေါ်မှာ သူမ၏ အလှ၊ အကနှင့်
အနုပညာအစွမ်းများကို ဝင့်ကြွားတတ်သော မိန်းမလည်း ဖြစ်သေး
၏။

www.burmeseclassic.com

သူမကား မျက်ဝန်းတောက်တောက် တစ်စုံနှင့် လှိုက်လှဲပူနေသော အပြုံးတစ်စုံတို့ဖြင့် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လှပစွာ ဖြစ်နေသည့် နှလုံးသားအား ပိုင်ဆိုင်နေဆဲ သူ့ကို ပထမဆုံး စတွေ့သည့်နေ့တွင် ဖရိုဖရဲ ငေးကြည့်ပြစ်မှားစေခဲ့သူ 'အက္ခရာ' ပဲတည်း။

ဘယ်လောက်အံ့ဩစရာ ကောင်းလိုက်သလဲ။ သူမ၏ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် သူ့ထက်လှသော၊ ခန့်သော၊ အကျင့်စာရိတ္တ ကောင်းသော၊ အပြစ်အနာအဆာ ကင်းသော၊ အကြင်နာမေတ္တာမရှိ ပုံအောပေးနိုင်သော အမျိုးသားကလေးတွေ ဝိုင်းနေခဲ့ပါလို့ သူမသည် သူ့ကို တိတ်တဆိတ် စွဲလမ်းနေခဲ့သည်တဲ့။ ကြည့်မိဘယ်အရာကများ ဒီလိုဖြစ်အောင် သူမအား ဖြုစားခဲ့ပါလိမ့်။

ထိုနေ့က ကျောင်းပိတ်ရက်တစ်ရက် ဖြစ်သည်။ မိုးနှောင်းပိုင်းကာလ၏ ရက်တစ်ရက်ဖြစ်သော်လည်း ထိုနေ့က မိုးခပ်သည်သည် ရွာနေခဲ့သည်။ သို့သော် သူက သူ့အကျင့်အတိုင်း ထီးမပါဘဲ လမ်းလျှောက်ရတာ ဝါသနာပါသူပီပီ လူရှင်းသည် ကတ္တရာလမ်းကျဉ်း ဆိတ်ငြိမ် ရပ်ကွက်ကလေးထဲကနေ အေးအေးဆေးဆေး လမ်းမကြီးဘက် ပြန်လျှောက်လာခဲ့လေသည်။ ထိုနေ့က သူ့ကားစက် သိပ်စိတ်မချရ၍ ကားမယူလာဘဲ ဒီအတိုင်းထွက်ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့က သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဆီ သွားလည်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ သူငယ်ချင်း အိမ်မှာမရှိဘူး၊ ခုလေးတစ်

အပြင်ထွက်သွားတယ်လို့ သိရ၍ သူများအိမ်မှာ အကြာကြီးထိုင် အစောင့်ချင်တာနဲ့ မိုးရွာနေတာတောင် ဒီအတိုင်း လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။

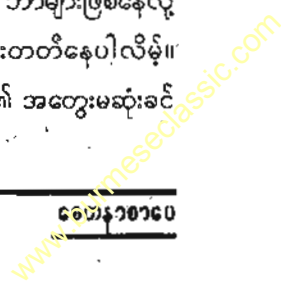
အဲဒီမှာ အက္ခရာနဲ့ တွေ့တာပဲဖြစ်သည်။ မိုးခပ်သည် သည်းမှာ ကားမှန်နက်တွေ အပြည့်တင်၍ လမ်းဘေးမကျတကျ ရပ်နေသော ဟွန်ဒါကား အဖြူရောင်ကိုတောင် သူက ဘာလုပ် နေတာပါလိမ့်လို့ အရေးမှာကတည်းက လှမ်းအပြစ်တင်နေခဲ့ သေး၏။ အမှန်က သူ မသိသေးသည့် အက္ခရာ၏ကား ဖြစ်နေခဲ့ တာပဲ။

“မြန်မာ ... မြန်မာ”

သူလည်း ကားဘေးက ဖြတ်လျှောက်ရော တံခါး ဖြတ်ခနဲပွင့်ပြီး ဝမ်းသာအားရ ခေါ်လိုက်သည့် အသံတစ်ခုကို ကြားရတော့သည်။ သူ့နောက်ဘက်က အသံဖြစ်တာမို့ သူက ကြည့်ကြည့်တော့ ...

“အက္ခရာပါလား ဘာလုပ်နေတာလဲ”

လို့တောင် ရေရွတ်လိုက်သေးသည်။ ထိုအခါ သူမ၏ ကြင်နာကလေးသည် တော်ပါသေးရဲ့ ဟူသောသဘောဖြင့် ကြောက်မောင်ကလေး ပြောသွားတာ သတိထားမိ၏။ ဘာများဖြစ်နေလို့ လိမ့်မိ။ အက္ခရာ ဘယ်တုန်းက ကားမောင်းတတ်နေပါလိမ့်။ အက္ခရာကို တစ်ခါမှ ကားမယူလာဖူးပါဘူး။ သူ၏ အတွေးမဆုံးခင် သူမက ဖြေကြားလိုက်၏။

“ဘာမှလုပ်နေတာ မဟုတ်ဘူး စိတ်ညစ်လို့ ကားထဲထိုင်နေတာ၊ မြန်မာ့ကို တွေ့တာနဲ့ ဝမ်းသာသွားတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အင်း ဒုက္ခပေးရတော့မှာပဲ၊ အားတော့နာပါရဲ့ ဒါပေမယ့် ကိုယ်လည်း မတတ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စမို့လို့ပါ”

ရှည်ရှည်ဝေးဝေး လေရှည်နေသော သူမကို သိပ်မကြည်မလင် ဖြစ်ချင်လာသည်။ နဒီနဲ့များ ကွာပါ။ နဒီဆို ဒါလိုချင်ရင် လိုချင်တယ်ပဲလို့ ခဏတစ်ဖြုတ် သတိရလိုက်သေးတာ လွန်တယ် ထင်ပါရဲ့။ စိတ်မရှည်တာနဲ့ အကွရာ၏ စကားကို ဆက်နားမထောင်လိုဟန်ဖြင့် ...

“ပြောလေ ဘာကူညီရမလဲ”

ဟု ခပ်မာမာ မေးလိုက်မိသည်။ သူမသည် သူ့လိုမိမိုးရေထဲ ထွက်ရပ်နေ၍ ရေတွေ တော်တော်စိုနေလေပြီ။ ဆံပင်တွေ ရေစိုကာ ကပ်စပြုနေပြီ။ သို့သော် အကွရာသည် ကြည့်လိုက်ရင် ခပ်ပျော့ပျော့မိန်းကလေး ထင်ရသော်လည်း သူမသည် မိုးရေထဲ စိုနေတာကို ဂရုစိုက်မနေခဲ့ချေ။

“ဟို ... ကားဘီး ပေါက်သွားလို့”

“စပယ်ယာဘီးပါလား လဲလိုက်ပေါ့”

“အဲဒါတော့ ရှင် ပြောမှလား ပါတာပေါ့ လဲမှမလဲတတ်တာ နောက်ပြီး ကျုပ် အင်အားကလေးနဲ့ ကားဘီးပေါက်တာ

ဘယ်လိုလုပ်ဖြစ်အောင် လဲမလဲ၊ ဒီနားက အိမ်တစ်အိမ်မှာ ဖုန်းဆက်ဖို့ သွားမေးတော့လည်း ဖုန်းပျက်နေတယ်တဲ့၊ တခြားအိမ်တွေလည်း လိုက်မမေးချင်တော့ဘူး၊ မေးလို့လည်း မဖြစ်ဘူးလို့ ထင်တယ်၊ ကိုယ်မသိတဲ့ ရပ်ကွက်တစ်ခုထဲ ကားကြီး ဒီအတိုင်းပစ်ထားပြီး ခပ်ဝေးဝေးလျှောက်သွားလို့ ဖြစ်မလား၊ နောက်ပြီး မေးရတာလည်း ကြောက်တယ် လူကောင်းသူကောင်းနဲ့ မတွေ့ရင် ဒုက္ခရောက်မှာ”

“ကဲပါ ကဲပါ တော်ပါတော့ ရှင်းတာနဲ့တင် ရှုပ်နေပြီ၊ ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပြီ ကျွန်တော်က ဒီကားဘီးကို လဲပေးရမယ်ဆိုပါတော့ ဟုတ်လား”

“ဟို ... မြန်မာ လုပ်မပေးနိုင်ရင်လည်း ရပါတယ်၊ ကားဘီး လဲပေးဖို့တတ်နိုင်မဲ့ လူတစ်ယောက်လောက် သွားခေါ်ပေး ဖို့ပါ၊ မိုးရွာကြီးထဲမှာဆိုတော့ အကြာကြီး လုပ်ခိုင်းရမှာ အားနာတယ်။ နောက်ပြီး မြန်မာက နေမကောင်းဘူး မဟုတ်လား ချောင်းတွေ အရမ်းဆိုးနေတာ တွေတယ်”

ကြည့်စမ်း။ ဒီဟာမကလေး ငါ နေမကောင်းတာ သိနေတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချိန်အထိ သူမ အာလို့ သူ နေမကောင်းဖြစ်ခဲ့တာကို သိနေသလဲ မရိပ်မိခဲ့ချေ။

“နေကောင်းပါတယ်၊ ကဲ ... ဘယ်မှာလဲ ဘီး၊ ကျွန်တော်ပဲ လဲပေးပါ့မယ် သွားခေါ်ရအောင် ဒီနားလည်း ဘယ်နေရာ

ဘာရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိမှမသိတာ၊ ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းအိမ်ရှိလို့ လာလည်တာ”

“ဟုတ်လား အကွရာက မြန်မာ့အိမ် ဒီလမ်းထဲမှာရှိတယ် ထင်လို့ပါ။ ဖြစ်ရဲ့လား မြန်မာ၊ မိုးက သိပ်မသည်းသလိုနဲ့ တော်တော်စိုတယ်နော်”

“လျှာရှည်မနေနဲ့ ပစ္စည်း အပြည့်အစုံပါလား၊ ကားနောက်ထဲမှာ ထဲမှာထင်တယ် ဖွင့်ပေးလေ၊ မြန်မြန်ပြီးရင် မြန်မြန်စိတ်အေးရတာပေါ့”

လောကကြီးက အရာရာကို တမင်တကာပဲ ဖန်တီးပေးခဲ့လေသလား မသိပါ။ နဒီကြောင့် မိန်းမတွေနဲ့ ပတ်သက်ရင်းနှီးမှု မရှိချင်ပါဘူးဆိုမှ အခုတော့ ပတ်သက်ခဲ့ရပြီ။

မိုးခပ်သည်းသည်းကလေးမှာ အကွရာ၏ ကားဘီးဘီးလဲပေးတော့ အကွရာသည် သူ့ဘေးမှာ ဆောင်ကြောင့်ထိုင်လျက် စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေခဲ့လေသည်။

“မိုးရွာနေတယ် သစ်ပင်အောက်မှာ သွားခိုပါလား”

ဟူ၍တောင် သူက ဘာရယ်မဟုတ် သူမအဖိုးရေထဲမှာ ကြာကြာရှိနေရင် အအေးမိမှာစိုးရိမ်၍ အကြံပေးမိသေးသည်။

“ရတယ် မြန်မာလည်း စိုတာပဲ”

“ကျွန်တော်က ဖြစ်ပါတယ်”

သူမသည် ဆတ်ခနဲထ၍ ကားထဲက တစ်စုံတစ်ခုကို သွားယူလေသည်။ ထီးသွားယူတာပဲ ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ သူမသည် သူ့ကို ထီးမိုးပေးထားခြင်းအား အံ့ဩစဖွယ်ကြုံရ၏။

“အကွရာ ဆောင်းထားလေ၊ နှစ်ယောက် မျှဆောင်းရင် စိုကုန်မှာပေါ့၊ အကွရာပဲ ဆောင်းပါ၊ ကျွန်တော့်ဘက်ချည်းပဲ ဆောင်းမထားနဲ့”

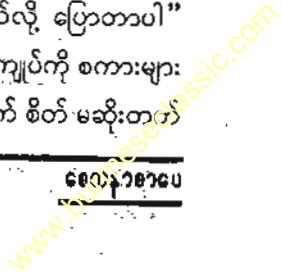
“ဘယ်ဖြစ်မလဲ တရားမျှတအောင် တစ်ယောက်တစ်ဝက် စိုကြတာပေါ့နော်၊ ဪ ... မြန်မာ၊ မြန်မာ ကားမပါဘူး မဟုတ်လား ကားဘီးလဲပြီးရင် မြန်မာ့ကို ပြန်လိုက်ပို့ပေးမယ်နော်၊ အဲဒါတော့ လက်ခံပါ ကားဘီးလဲပေးတဲ့အတွက် အရမ်းအားနာလို့ ပြန်လိုက်ပို့ပေးပါရစေ”

“ရပါတယ်”

“ဘာကို ရပါတယ် ပြောတာလဲဟင်”

“အကွရာ ပြောတာတွေ အကုန်လုံးလေ၊ အကွရာက စကားတစ်ခု ပြောပြီဆိုရင် ဆက်တိုက် အများကြီးပြောတယ် အကြောင်းအရာတွေကလည်း ဟိုရောက်ဒီရောက် အမြဲပဲ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် မှတ်မိသလောက် စကားထဲက အကြောင်းအရာတွေအတွက် ရပါတယ်လို့ ပြောတာပါ”

“ကြည့်စမ်း၊ ရှင်လည်း အိမ်အတိုင်းပဲ၊ ကျုပ်ကို စကားများ တွယ်လို့ ဝေဖန်တာပေါ့လေ၊ အဲဒီအတွက် စိတ် မဆိုးတတ်”

ဘူးနော်၊ မှန်တာပြောရင် ဘယ်တော့မှ စိတ်မဆိုးတတ်ဘူး သိလား။”

အင်း သည်လိုတော့လည်း မဆိုးပါဘူး။ မိုးရွာထဲမှာ မိုးရေအစိုခံပြီး ကားဘီးလဲတဲ့ ကိစ္စမျိုးကို ကိုယ့်ဘာသာတော့ ဖြစ်အောင် လုပ်ချင်မှလုပ်မည်။ သို့သော် ကမ္ဘာဦးအစကတည်းက ယောက်ျားတွေဟာ မိန်းမတွေရဲ့ ဒုက္ခအပိုင်းအစကလေးကို ထွေးရင်သော်မှ တင်းမခံနိုင်ဘဲ ထိုဒုက္ခကလေးကို ဖြေရှင်းပေးတတ်ပြီး သူတွေပီပီ သူလည်း ယခုတော့ အကွရာ၏ ဒုက္ခကို ဖြေရှင်းလျက်သား ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

အကယ်၍သာ သူမ၏ ကားဘီးကို လဲပေးပြီးနေဘူး သူမ ပြန်ပို့မည်ကို လက်မခံခဲ့လျှင်၊ သူမ၏ ကားဒက်ရှိဘုတ်တင်ထားသော ကက်ဆက်ခွေတွေကို မစပ်စုမိလျှင်၊ ထိုကက်ဆက်ခွေများပေါ်တွင် တင်ထားသော ဒိုင်ယာရီ စာအုပ်လှလှကလေး သေသေချာချာ ဘေးမှာဖယ်ပြီး အောက်က ကက်ဆက်ခွေကရတစိုက်ယူခဲ့လျှင် ထိုဒိုင်ယာရီ စာအုပ်ကလေးသည် ဒက်ရှိဘုတ်ပေါ်မှ ပြုတ်ကျစရာ အကြောင်းမရှိပါ။ အခုနှစ်ယောက်သား ရယ်ရယ်မောမော စကားတွေပြောနေရင်းက

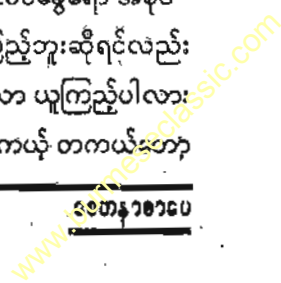
“အခု ဖွင့်ထားတဲ့သီချင်း ကောင်းတယ်နော်၊ ရင်နာဒက်ရာဝတ်စုံထဲက ‘အိပ်မက်မဟုတ်ဘူး’ ဆိုတဲ့ သီချင်း မဟုတ်လား ကျွန်တော် သိပ်ကြိုက်တာပဲ။ ‘မင်းမရှိတဲ့နေ့’

ညတွေ’လည်း ကျွန်တော် ကြိုက်တယ်၊ အကွရာရော ဘယ်သူ့ကြိုက်လဲ ရင်ဂိုလား၊ ဇော်ဝင်းထွဋ်လား၊ လေးဖြူလား၊ မျိုးကျောမြိုင်လား။”

ဟု အကွရာ၏ ကားထဲက သီချင်းသံကနေ ဆက်စပ်ပြီး သီချင်းခွေတွေဘက် စကားရောက်သွားတာမှာ စတင်တော့တာပဲ။ အဲဒါ ဘယ်သူ့အမှားလဲ။ ဒိုင်ယာရီထဲမှာ သူမ၏ သျှိုဝှက်ပစ္စည်းတစ်ခု ရှိနေတာကို မေ့လျော့နေသော အကွရာရဲ့ အမှားလား။ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကို မဖယ်ဘဲ အောက်က ကက်ဆက်ခွေအထပ်ကို အမြန်ဆွဲယူလိုက်တဲ့ သူ့ရဲ့အမှားပဲလား မသိ။ ဟုတ်သည်ဘကယ် မသိခဲ့ချေ။

“အဆိုတော်လား ဘယ်သူ့အကြိုက်ဆုံးမှ မဟုတ်ဘူး အကုန် ကြိုက်တယ်၊ ကိုယ်က သီချင်းတွေ သိပ်ကြိုက်တာ ဘာလုပ်လုပ် သီချင်းသံ ကြားနေရမှ ရုပ်ရှင်တွေ၊ ဗွီဒီယိုတွေ အလွတ်ခံရင်ခံမယ်၊ သီချင်းအခွေတော့ ကိုယ်သိပ်ကြိုက်တဲ့ အဆိုတော်တိုင်းကို လုံးဝအလွတ်မခံဘူး ဧွေးလား၊ ဒက်ရှိဘုတ်ပေါ်မှာ တစ်ထပ်ကြီးပဲ၊ မြန်မာ သီချင်းရင် ယူကြည့်ပါလား၊ ကိုယ့်ဆီမှာ မြန်မာခွေရော အင်္ဂလိပ်ခွေရော အစုံပဲ”

ကဲ ... မြန်မာကသာ မကြည့်ဘူးဆိုရင်လည်း သည်လျှို့ဝှက်ချက် မပေါ်နိုင်ဘူး။ အကွရာကသာ ယူကြည့်ပါလား ပြောရင် သည်အကြောင်း သူ မသိနိုင်ဘူး။ တကယ် တကယ်တော့

သူ သိခွင့်ရချိန်တန်လိုကို သိသွားခဲ့တာပဲ။ သူမလည်း သူ့ကို ရင်မဆိုင်ဝံ့လောက်အောင် ရှက်သွားခဲ့တာပဲ။ သူလည်း သူမဆန်းကြယ်လှသော အချစ်စိတ်တစ်ခုကို အံ့ဩခဲ့ရတာပဲ။

ကက်ဆက်ခွေထပ်ကို လက်က လှမ်းအဆွဲခိုင်းယာရီ စာအုပ်ကလေးကို သတိထားမိပါရဲ့။ အောက်မကျနိုင်ထင်ပြီး နမော်နမဲ့ လှမ်းဆွဲလိုက်မိသည်။ ကက်ဆက်ခွေတွေလည်း လောဘတကြီး သုံးလေးခွေလောက် တစ်ခါတည်း လှမ်းဆွဲလိုက်မိသည်။ ခိုင်းယာရီ စာအုပ်ကလေးက လျှော့ခနဲ သူ့ခြေခံ 'ထောက်' ဆို အသံမြည် ပြုတ်ကျသွား၏။ သူက 'ဆောရီ' ရေရွတ်ပြီး ပြီးစလွယ်ပြန်တင်တော့ စာရွက်တွေကြားက တစ်ခုခုက စာအုပ်အား ဒက်ရှ်ဘုတ်ပေါ် တင်ပြီးတာတောင် ပေါင်ပေါ် ဝေ့ခနဲ ထပ်မံပြုတ်ကျချိန်မှာ အကွရာသည် တစ်ခုခု သတိရထိတ်လန့်လျက် ဘရိတ်ကို ယောင်၍နင်းလိုက်ချိန်က အသံနှင့်အတူ ...

“ဟင်”

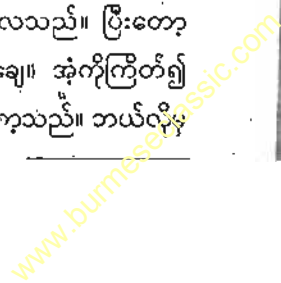
သူကလည်း ပေါင်ပေါ်ပြုတ်ကျလာသော တစ်စုံတစ်ခုကလေးကို အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ ကြည့်မိပြီး အံ့ဩလွန်းလှစွာ ထွက်အောင် အာမေဒိုတ်သံပြုချိန် ...

ဒါ ... ဒါဟာ ... ဒါဟာ ငါ့ဓာတ်ပုံပဲ။ ဟုတ်တယ် ငါ့မှ ငါ့အစစ်။ ဘေးတစ်စောင်းလှည့်ပြီး တစ်ခုခုကို စိတ်ဝင်တစား

သုမ်းကြည့်နေတာ။ ရှေ့မှာ စားပွဲခင်းဖြူဖြူနဲ့ စားပွဲရှည်ကြီးနောက်က ကျောက်သင်ပုန်းမှာ CLINICO SOCIAL CASEPRESENTATION ဆို ရေးထားတယ်။ ပုံကလည်း ကြည်လင်ပြတ်သား 'ဟာ' ဆတ်နဲ့ သူ့လက်ထဲက ဆွဲလုကာ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ထဲ ပြန်ညှပ်ပြီး သူမဘက် ပြန်ထားလိုက်သော အကွရာအား သူက အမေမေ အလျော့လျော့ လိုက်ငေးကြည့်မိသည်။

အကွရာ ဘာလို့ ငါ့ဓာတ်ပုံကို ရိုက်ယူထားသလဲ။ သည်ဓာတ်ပုံကို လွန်ခဲ့တဲ့သုံးလလောက်က ပီအက်စ်အမ် ဖိုတောင်ရဲ့ အရေးကြီးဆုံး စာတမ်းဖတ်ပွဲမှာ အုပ်စုလိုက်ထိုင်ပြီး ဆွေးနွေးဖို့ အလှည့်ကျချိန်၊ အကွရာတို့က ရှေ့တည့်တည့်မှာ ထိုင်နေသော သူတို့အုပ်စု၏ အလှည့်ကို ထိုင်ကြည့်ရချိန်မှာ ရိုက်ထားတာဖြစ်မည်။ အဲသည်တုန်းက ကင်မရာတစ်လုံးနဲ့ ဆရာလုပ်နေသော သူမကို သူတောင် ကြည့်မရဖြစ်ခဲ့သေး။ ဆရာမတွေ ပြေးရိုက်ရ၊ သူငယ်ချင်းတွေ ရိုက်ပေးရနဲ့။

အကွရာသည် မျက်ဝန်းထဲတွင် မျက်ရည်တွေ ဝေ့ဝဲလာခဲ့လေသည်။ သူမ၏ လက်ကလေးတွေ တဆတ်ဆတ် ဘုန်ယင်နေမှန်း ကားစတီယာရင်ပေါ် တင်ထားသော လက်ချောင်းကလေးတွေကို ကြည့်မိချိန်မှာ သတိထားမိလေသည်။ ပြီးတော့ သူမသည် သူ့ကို လုံးဝ စကားမပြောတော့ချေ။ အဲကိုကြိတ်၍ မျက်မှောင်ကြုတ်ကွာ ခက်ထန်တင်းမာ ကုသည့်။ ဘယ်လိုမှ

ထင်မှတ်မထားသော မမျှော်လင့်သည့် အဖြစ်အပျက်တစ်ခုခု ဖြစ်နိုင်ခြေရှိပြီး အကွေ့ရာဆိုသော လူသားနှစ်ယောက်ကြားတွင် ခြေမာနှင့် ခြေမာအနားတို့ အနားယူရာ သူလည်း သူမ မသိစေချင်သော တိတ်တနားတည်း ခြင်း တစ်ခုကို သိခွင့်ရခဲ့လေပြီ။ ငါ့အပေါ် သည်လောက်တော့ စွဲလမ်းနေခဲ့ပါလားလို့ အံ့သြမိပြီ။ အကွေ့ရာလည်း သူ့ကို ရွာက ရင်မဆိုင်ရဲခဲ့ပြီ။

“ရပြီ ... ရပြီ အကွေ့ရာ၊ ဒီလမ်းထိပ်မှာပဲ ရပ်လိုက်တာ ကျွန်တော် ဆင်းပြီး လျှောက်သွားရင် ရောက်ပါတယ်။ အကွေ့ရာ လမ်းထဲချိုးဝင်နေတာ ခက်နေလိမ့်မယ်”

သူမသည် ကားပေါ်မှ သူ ဆင်းပြီးချိန်အထိ သူ့အား တစ်ချက်မှ ငဲ့မကြည့်တော့ချေ။ တစ်ရှိန်ထိုး မောင်းထွက်သွားသော ဟွန်ဒါကားဖြူဖြူကလေး၏ နောက်ခြေကို ပဟေဠိတူတူဖြင့် မိုးရွာထဲ ငေးကြည့်ကျန်ရသည်မှာ မြန်မာပဲတည့်။

“ဒါဟာလေ အိပ်မက် မဟုတ်ဘူး၊ ယုံလိုက် စစ်ဆေးအချစ်ညလေးပဲ၊ အထူးခြားဆုံး ကြုံတွေ့လာခဲ့ ဒါဟာ အိပ်မက်မဟုတ်ဘူး မေရေ”

လမ်းထဲ လျှောက်ဝင်လာသောအခါ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေးထဲက 'အိပ်မက်မဟုတ်ဘူး' က ပျံ့လွင့်လာသော သူက ကြည့်နှုတ်ပြီး ကောင်းကင်ပေါ် မော့ကြည့်ပြီး ရယ်သံထွက်မိသည်။ မှေးမှေးတော့ ဘာဆိုလို့ ရယ်ရသလဲ။ တစ်ခုခု

ကားယွင်းနေပြီ။ သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်ဦးမှ။ ငါ ဘာဖြစ်လို့ အူမြူးပြီး ရယ်သလဲကို သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်မယ်။ မှတ်နာချင်းဆိုင်မှာ ထီးကို လုံအောင်ဆောင်းလျက် လျှောက်လာသော သူ့အရွယ် အမျိုးသမီးကလေးက မိုးရွာထဲတွင် ကောင်းကင်ပေါ်မော့ကာ ရယ်လိုက်သော သူ့ကို စူးစမ်းခြင်းများစွာဖြင့် ချည့်ကြည့်သွားလေတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

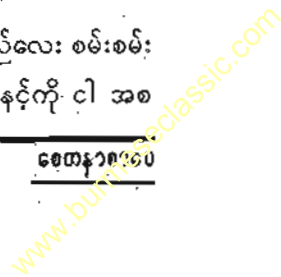
အကွရာသည် စာရွက်တစ်ထပ်ကို ငဲ့ကျက်...
ရိပ်ခနဲဝင်လာသော လူရိပ်ကို ယောင်ယမ်း မော့ကြည့်...
အိုး ... ရှက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ။ သူ့မျက်လုံးတွေနဲ့ တည့်...
ဆုံလိုက်ရတယ်လို့။ အကွရာသည် ဆတ်ခနဲ တင်းမာခက်...
မျက်နှာလွှဲပစ်ပြီး စာကို ဆက်ကျက်နေလိုက်၏။ ဒါပေမဲ့...
စာတွေ ခေါင်းထဲ ဝင်မယ်ထင်သလား။ အိမ် ကူညီကျက်...
ခဲ့လို့သာ သည်လောက်အထိ ခရီးပေါက်ခဲ့တာ။ တတွတ်...
ရွက်နိုင်ခဲ့တာ။ နောက်မို့ သည်စာမေးပွဲကို ဘယ်လိုလုပ်...
ရမလဲတောင် မသိချေ။

မသိစေချင်သော၊ မဖြစ်စေချင်သော၊ မကြ...
သော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်ကမှ...
ထားခဲ့တဲ့ အကွရာဟာ သည်ဖတ်စစ်တက်စ် (First...
အောင်ဖို့ ဘယ်လိုလုပ် စိတ်အာရုံနှစ်ပြီး စာကျက်နိုင်...
အိမ်က ဆုဆူပူပူ။

“ငါ အတန်တန် သတိပေးလျှော် နင်က ပစ်စလက်ခတ်
ထားတာကိုး၊ နင်နဲ့ ငါသိတဲ့ ဒီဓာတ်ပုံကိစ္စ ခုတော့
ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင်က သိသွားပြီ၊ နေစမ်းပါဦး နင်က
ဘာလို့ သွားလေရာ ကိုယ်နဲ့မကွာ ယူသွားရသလဲ၊ အိမ်က
အဝတ်ဗိရိထဲ ဝှက်ထားရင်ရလျက်သားနဲ့ အဖြစ်သည်းတာ
ကိုး၊ နောက်ပြီး ဒိုင်ယာရီထဲ ဓာတ်ပုံညှပ်ထားတာ မမေ့ပေ
မဲ့ ပြုတ်မကျနိုင်ဘူးထင်ပြီး မြန်မာ့ကို ကက်ဆက်ခွေ
ယူခိုင်းတာလည်း နင်မှားတာပဲ၊ တကယ်ဆို ကားပေါ်ကို
မြန်မာ ပါလာပြီဆိုကတည်းက နင့်အိတ်ထဲ ဒီစာအုပ်ကို
ယူထည့် ထားဖို့သင့်တယ်”

“မသိဘူးဟေ့ မသိဘူး၊ ငါလည်း အဲဒီအချိန်က သူ့ဆီက
ရတဲ့ အကူအညီကလေးကြောင့် ကြည်နူးပြီး သူ ငါ့ကားနဲ့
ခင်ခင်မင်မင် လိုက်လာတာကို ပီတိဖြစ်ပြီး အဲဒီစာအုပ်
တော့ ဒိုင်ယာရီမို့ ဘယ်သူမှ ယူမကြည့်တန်ကောင်းဘူး၊
ဒါမှမဟုတ်လည်း ဒီလိုဖြစ်မယ် မထင်ဘူးဆိုပြီး သိမ်းမထား
ခဲ့မိတာ၊ ငါ့ဒိုင်ယာရီ ယူကြည့်လောက်အောင် သူနဲ့ငါက
အဲဒီလောက်မှ မရင်းနှီးသေးတာ၊ မတော်တဆ ဖြစ်ချင်လို့
ဖြစ်သွားတာ”

“အေး ဒါဆိုလည်းပြီးရော၊ ငါ့ကို မျက်ရည်လေး စမ်းစမ်း
စမ်းစမ်းနဲ့ မညည်းညူနဲ့၊ စာကျက်စမ်း၊ နင့်ကို ငါ အစ

ရှင်မိုး(ဆေးတက္ကသိုလ်)

ကတည်းက သတိပေးတယ်နော်၊ အချစ်ရေးကြောင့် ပေး
ရေး မထိခိုက်စေရဘူးဆိုတာ၊ စာကျက် မကျက်ရင်
ဒုက္ခရောက်မှာ၊ ဘာဖြစ်လဲ သူသိတော့ရော မေ့ထားလို့
ဘယ်သူ့ကိုမှ လျှောက်ပြောမဲ့ လူစားမျိုးမှ မဟုတ်
သူသိရင် သိတဲ့အတိုင်းထားလိုက်”

ဟင့်အင်း ... အိမ် မသိသေးဘူး။ အကွရာကို

အခုက နားမလည်သေးဘူးနော်။ သူမ လိုချင်သော ချစ်ခြင်း
မြန်မာ့ထံမှ အလိုလိုဖြစ်တည်လာသော ချစ်ခြင်းပဲ ဖြစ်သည့်
သူမဘက်က စတင်၍ ဖြားယောင်းမှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်
ချစ်ခြင်း မဖြစ်စေရ။ ယခုတော့ သည်ကောင်မလေး
မိန်းမနောက်ပိုး လုပ်နေတာပါလားလို့ မြန်မာ သိရှိပြီး ပြက်
ပြုမှာ၊ ဒါမှမဟုတ် အထင်သေးမှာ။ ပြီးတော့ လွယ်လွယ်နဲ့
မိန်းမပဲလို့ ထင်မြင်ယူဆလျက် သူ့ဘက်ကိုပါ ယိမ်းယိုင်လာ
အပျော်တွဲမှာတွေကို မလိုလားခဲ့ပြန်။ မြန်မာ့ကို မကြည့်မိ
မြန်မာ ရှေ့ဆက်မတိုးစေရန် ကြိုတင်မျက်နှာလွှဲ တင်းမာစက်
ပြုလျက်၊ ခပ်စိမ်းစိမ်းပြုမူလျက်။ အကွရာသည် သူမ၏ သီ
တစ်ခုအတွက် သူမ၏ ‘အချစ်’ ကို ဖုံးကွယ်ပစ်ခဲ့ပြီ။

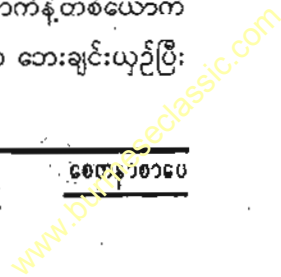
“ဟဲ့ ... အဲမယ် စာကျက်နေတယ် ထင်တာ၊ စာရွက်
ကိုင်ပြီး ငေးနေတယ်၊ အဲ့ရော ကဲ ဆက်ကျက်မ
ပြေရခါနီးပြီ၊ လာ အခန်းထဲ ဝင်ရအောင်၊ အပုဒ်စေရ

ဖြေနော်၊ ဘာမှ စိတ်မလွင့်နဲ့၊ ဖြစ်ပြီးတာတွေ မေ့ထားလိုက်
ပါဟာ၊ ငါလည်း နင့်နားမှာ ရှိနေသားပဲ၊ နင့်ကို သူ့လား
မနှောင့်ယှက်နိုင်ပါဘူး၊ ဪ ... မရတာရှိရင် ငါ့ကို လှည့်
ကြည့်လိုက်ဦး၊ နင့်ကို ငါ ပြုလို့ရရင် ပြမယ်သိလား၊ ဘယ်
နံပါတ် အရင်ဖြေမလဲဆိုတာလည်း တိုက်ကြည့်ကြမယ်နော်”

အင်း ... အိမ်လည်း သူမနဲ့ ပေါင်းသင်းတာနဲ့ သူမ

ပဲပဲ စကားတွေ အဆက်အစပ်မရှိ တရစပ်ပြော၊ ဟိုရောက်
သည်ရောက် ဖြစ်တဲ့ အကျင့်ရှိလာပြီ။ ရယ်ပဲ ရယ်ရသေးတော့။

သို့သော် စာမေးပွဲဖြေချိန် နီးပြီမို့ အိမ်ကို မနောက်
ပြောင်အားခဲ့ပါ။ လွယ်အိတ်ကို ရှေ့မှာပုံထားပြီး ကိုယ့်ခုံနံပါတ်
ရိုရာဆီ တက်လာသော သူမအား ရောက်နှင့်နေသော မြန်မာက
အပေါ်ကနေ ဆီးကြည့်နေတာအား စိတ်ထဲမှ အလိုလို ခံစားသိရှိ
ချက် ဝမ်းနည်းရပြန်သည်။ သေချာပါတယ် ငါ့ကို အထင်သေး
ခဲ့ပြီ။ ကဲ ... အကွရာက ဘယ်လောက်တောင် ကံဆိုးတဲ့ မိန်းက
လေး ဖြစ်ပြန်သလဲဆိုတာ။ သီရေတာရဲ့ ခုံတန်းရှည်ကြီးတွေမှာ
နီးလဲ နံပါတ်အလိုက် စီးထားပါတယ်။ ကြိုကြိုဖန်ဖန် ရိုးလိန်ပါတ်
ဆယ့်ငါးခုလောက်ခြားတဲ့ မြန်မာနဲ့ အကွရာတို့ဟာ ခုံရှည်ကြီးမှာ
နားချင်းယှဉ်ပြီး နေရာကျသလဲ။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်
အတော်အတန် ဝေးပေမဲ့ စဉ်းစားကြည့် သူက ဘေးချင်းယှဉ်ပြီး
ချီနေခဲ့တာ။

ပြီးတော့ မေးခွန်းမဝေခင် အဖြေစာရွက်တွေ လိုင်းတားပြီးနဲ့တဲ့ မြန်မာက အခုမှရောက်ပြီး အဖြေစာရွက်တွေ လိုင်းတားနေတဲ့ အကွရာကို မေးထောက်ပြီး ငေးသတဲ့။ ဘယ်လောက် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်လိုက်သလဲ။ အိမ်ပြောတော့ မနှောင့်ယှက်နိုင်ပါဘူးဆို။ အခုတော့ အိမ်ရော ဘာတတ်နိုင်သလဲ။ အကွရာက အိမ်ဆီ လည်ပင်းလိမ်ကြည့်တော့ မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ခေါင်းခါပြတဲ့ အိမ်ကို တွေ့ရ၏။ စိတ်ချပါ အိမ်ရဲ့ အကွရာက သည်လောက်တော့ ခံနိုင်ရည် ရှိရမှာပေါ့။

မေးခွန်းစာရွက်ရောက်လာတော့ အိမ်နဲ့ တိုင်ပင်ပြီး ကျက်ထားတာတွေ အများစုပါသော မေးခွန်းမို့ မှန်တာပြောရောင် မြန်မာ့ကို ခဏမေ့ပြီး ကုန်းရေးနေမိတော့သည်။ အပုဒ်စေ့ချေ နိုင်မှ အောင်မယ်လို့ ဒါမှမဟုတ် အအောင်ပေးမယ်လို့ ကြိမ်းဝါးထားတတ်သော ဆရာတွေ၊ ဆရာမတွေ စကားအတိုင်း အတိုင်း ရတဲ့အပုဒ် ရသလိုရေး၊ သိပ်မရတဲ့အပုဒ် ရသလောက် ချဲ့ကာ ရေးရသောအလုပ်ကို ဆေးကျောင်းသားတိုင်း ကျွမ်းကျင်ကြသည်။ ပင်ကိုယ်ဉာဏ်ရည် အစွမ်းအစလည်း မနည်းပါးသူများ နည်းနည်းပါးပါး ဖတ်ဖူးမှတ်ဖူးသော စာတစ်ပုဒ်တလေ ထိုစာက သိပ်လည်း အရေးမကြီးပါ။ ဒါပေမဲ့ မျက်စိလည်ပြီး မေးခွန်းစာရွက်ထဲ ရောက်နေရင်လည်း မှတ်မိသမျှ အချက်တွေ ချဲ့ထွင်ကာ ပိုင်နိုင်သော အင်္ဂလိပ်ဝေါဟာရများဖြင့် စာတစ်ပုဒ်ဖြစ်အောင် ဖြေဆိုကြစမြဲတည့်။

အကွရာသည် နောက်ဆုံးအပုဒ်ဖြေပြီး မျဉ်းပိတ်ချိန် တွင် အချိန်စေ့ ခေါင်းလောင်းထိုးသံကြောင့် သက်ပြင်းချကာ မြန်မာ့ဆီ မျက်လုံးစွေကြည့်မိသေးရဲ့။ မှန်တာပြောရင် ခိုးကြည့်တာပဲ။ သူ ဖြေနိုင်တာ တွေ့ရတော့ စိတ်ချမ်းသာသားပင်။

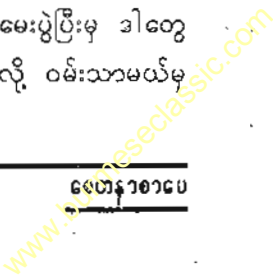
“ဖြေနိုင်လား အကွရာ”

ဟု လွယ်အိတ်တွေ သွားယူစဉ် အနားမှာ လာရပ်မေးတော့ အကွရာသည် သူ့အား ကွေ့ရှောင်လျက် အခန်းအပြင်ကို မြန်မြန်ထွက်ပြေးခဲ့မိသည်။ ကြည့်စမ်း သူ သည်လောက်ထိ အတင့်ရဲလိမ့်မယ် မထင်ဘူး။ ငါမှားတာ ငါ့ဘက်ကိုက စမှားခဲ့တာ။ တကယ်ဆို ခပ်ရှင်းရှင်း ခပ်ကင်းကင်းနေမိဖို့ ကောင်းတယ် ဟူ၍ စိတ်ညစ်ရပြန်သည်။

“နင့်ကို ဘာကပ်ပြောတာလဲ အကွရာ”

“ဖြေနိုင်လားတဲ့ ဒုက္ခပါပဲ အိမ်ရယ်၊ သူ အဲရင်ကဆို ဒီလို အာလာပသလ္လာပတောင် မနှုတ်ဆက်တတ်ပါဘူး။ အခုမှ အခုမှ သိလား တမင်ဇာတ်လမ်းထွင်တာ၊ သူ တစ်ချက်လိုက်လိုက်ရင် ရမှာပဲဆိုပြီး အထင်သေးသွားတာ၊ တော်ပြီ သူ့ ဓာတ်ပုံကို စာတိုက်ကတစ်ဆင့် သူ့ဆီ ပြန်ပို့ပစ်မယ်”

“စိတ်လိုက်မာန်ပါ မလုပ်နဲ့စမ်း၊ စာမေးပွဲပြီးမှ ဒါတွေ ပြောကြရအောင်၊ ငါက နင် ဖြေနိုင်လို့ ဝမ်းသာမယ်မှ မကြံသေးဘူး၊ ဒီကိစ္စက တစ်မှောင့်”

“အိမ် ... အိမ် လုပ်ပါဦး၊ သူ ငါတို့နား လျှောက်လာ
ပြီ၊ ဘယ်ပြေးကြမလဲဟင် လုပ်ပါဦး၊ မမကြီးကလည်း
ကြာလိုက်တာ မြန်မြန်လာကြိုတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဣန္ဒြေမပျက်နဲ့ဟယ်၊ ငါနဲ့ စကားတွေ ဆက်ပြောနေ
ခုနလည်း နင် သူ့ကို စကားမပြောဘဲ ထွက်ပြေးလာတယ်
မဟုတ်လား၊ ဒါဆို သူ အခုလာပြီ၊ စကားပြောရမှာ
မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါလည်း ရှိသားပဲ၊ သူ လာပြောရင် ငါပဲ
ပြန်ဖြေလိုက်မယ်၊ နင်က လုံးဝမပြောနဲ့၊ သူ မေးလည်း
ပေါ်တင်ကြီး မဖြေဘဲ နေပြလိုက်”

သို့သော် အလိုက်သိသော အမျိုးသားကလေး မြန်မာ
သည် အက္ခရာ၏ ခပ်စိမ်းစိမ်း အမူအရာများကို နားလည်ဟန်ဖြင့်
အက္ခရာနဲ့ အိမ်ဆီ ရောက်အောင် လျှောက်မလာခဲ့ပါ။ သူငယ်ချင်း
များနဲ့ ရပ်စကားပြောနေခဲ့လေသည်။ ဒါပေမဲ့ အိမ်ပြောတော့
အက္ခရာအား ခဏခဏ ကြည့်သည်တဲ့။ မမကြီး လာခေါ်၍
အက္ခရာ ကားပေါ်ပါသွားသည်အထိ လိုက်ငေးကြည့်သည်တဲ့။
အက္ခရာမရှိတော့ဘဲ အိမ် ကျန်ခဲ့တော့ အိမ်ကို ရယ်ပြန့်တဲဆင်
ပြီး သူ့ကားရှိရာဆီသွားပြီး ပြန်ဖို့ ပြင်ဆင်သည်တဲ့လေ။

“အက္ခရာက ကားမောင်းတတ်ရဲ့သားနဲ့ ဘာလို့ အိမ်ထဲ
အစံမ လာဖို့ လာကြိုရတာလဲ၊ တစ်ခါတည်း ကားယူလာ
ပါလား၊ ပိုအဆင်ပြေတာပေါ့”

လို့ ပြဿနာ တက်တဲ့နေ့ကတောင် မြန်မာ မေးခဲ့
သေးတာ မှတ်မိပါရဲ့။ အက္ခရာမှာ မမကြီး တစ်ယောက်ပဲရှိတာ
သိနေတာတောင် ကြိဖန်ပြီး ကျေနပ်ခဲ့သေးရဲ့။

“မေမေက သိပ်စိတ်မချသေးလို့ပါ၊ အခုတောင် အတင်း
ယူမောင်းလာလို့လေ၊ အိမ်ဆီ စာသွားကျက်တာ၊ ကားဘီး
ပေါက်တာသိရင် ပိုပြီးတောင် မောင်းခွင့်ပိတ်ထားဦးမှာပဲ
ထင်တယ်”

“အင်းပေါ့ သမီး အငယ်ဆုံးဆိုတော့ သိပ်ချစ်ကြမှာပဲ၊
အစိုးရိမ် လွန်ကြမှာပဲ”

ကဲ ... အဲသည်လောက် စကားတွေနဲ့သာ ရင်းနှီး
မှု တိုးခဲ့ရင် ဘယ်လောက် ကောင်းလိုက်မလဲ။ အခုတော့ သူက
သီချင်းကို စိတ်ဝင်တစား ဆွေးနွေးရာကစပြီး သူမက သူ ကြိုက်
တဲ့ သီချင်းခွေတွေများ ရှာချင်မလား၊ ဒါမှမဟုတ် အက္ခရာဆီမှာ
ရှိပြီး သူ့ဆီမှာ မရှိသေးတဲ့ အခွေများတွေရင် ငှားများငှားချင်
မလား၊ သူ့ဆီက သီချင်းခွေတွေလည်း ခင်မင်မှုနဲ့ ပြန်ငှားပြီး
နားထောင်ကြဖို့ အဖော်ညှိရင်ကောင်းမလား၊ စိတ်ကူးအယဉ်
လွန်သွားတာက စတာပဲ။ တကယ်ကို ရှက်ဖွယ်အတိပြီးတဲ့ မှား
ယွင်းမှုကို မြန်မာ တွေ သွားတာပဲ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို
သာ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်က သဘောကျပြီး ဓာတ်ပုံခိုး
ရိုက်တာ ရှိချင်ရှိမယ်။ ဘယ်ယောက်ျားလေးကိုမှ မိန်းကလေးက
ဓာတ်ပုံခိုးရိုက်ကြမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်ပါရဲ့။ အနည်းအကျဉ်းပဲ

ရှိလိမ့်မည်။ ဝမ်းနည်းစရာကောင်းတာက ထိုအနည်းအကျဉ်းထဲမှာ အကွရာ ပါဝင်သွားခဲ့တာပဲ ဖြစ်လေသည်။

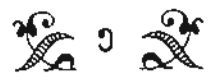
တကယ်တော့ သူ့ဓာတ်ပုံကို ခိုးရိုက်ဖို့ မရည်ရွယ် ခဲ့ပါဘူး။ ကင်မရာအပေါက်ထဲကနေ သူငယ်ချင်းတွေကို ချောင်းကြည့်ရင်း သူ့ပုံကလေးပါ မြင်နေချိန် တယ်လီနဲ့ အနီးကပ်မြင်ရတဲ့ သူ့မျက်နှာကလေးရဲ့ ရိုးသားမှုကို ကြည့်ကောင်းကောင်းနဲ့ ခိုးကြည့်ရင်း ဓာတ်ပုံရိုက်ကြည့်ရင် ဘယ်လိုနေမလဲဆိုတဲ့ သိချင်စိတ်နဲ့ ရိုက်ဖြစ်သွားတာပါ။

စဉ်းစားကြည့်။

ကိုယ်သဘောကျနေတဲ့ ချစ်သူတစ်ယောက်ရဲ့ ဓာတ်ပုံကို ဘယ်သူက လွတ်ပစ်ရက်ပါ့မလဲ။ ချောင်ကြိုချောင်ကြားထဲ ဝှက်ထားရက်ပါ့မလဲ။ မြန်မာ့ကို ပေးလိုက်ဖို့ဆိုတာကလည်း ဝေးရော။ သူ့ကို မရိုက်ခိုင်းထားပဲရိုက်လို့ ပိုပြီး အရှက်ကွဲရင် မယ်ဆိုသော အတွေးများနှင့် အိမ်တစ်ယောက်သာသိသော ထိုကိစ္စဟာ အခုတော့ မသိစေချင်ဆုံးသော မြန်မာမှ သိသွားခဲ့ရပြီ။

“ဒါဟာ အိပ်မက်မဟုတ်ဘူး မေရေ”

ဟူသော ရင်ကိုရဲ့ ‘အိပ်မက်မဟုတ်ဘူး’ သိချင်းသိကြားရတိုင်း သူမရဲ့ အမှားတစ်ခုကြောင့် သူ့ကို တိတ်တနီစွဲလမ်းခဲ့ရမှု ကာလများအား သူ သိခွင့်ရသွားသည့်နေ့ကို အခြေသတိတရ ရှိနေဆဲ။

နောက်ဆုံးနှစ် အပိုင်း (က) အတန်း၏ Tripခရီးစဉ်တွင် အကွရာတို့၏ (၇)ယောက် အုပ်စုတွင် ပါဝင်သော ယောက်ျားကလေးနှစ်ယောက်မှာ အကွရာနှင့် သူငယ်တန်းမှစ၍ ဆေးကျောင်းရောက်သည်အထိ ပြောမနာ ဆိုမနာ ပေါင်းသင်းခဲ့သည့် သူငယ်ချင်း ကောင်ကလေးတွေပဲ ဖြစ်သည်။ သို့သော် အကွရာ မသိသေးသည့် သူတို့နှစ်ယောက်၏ အကြောင်းအရာတစ်ခုကတော့ ကျောင်းက အဆောင်မှာ ဖဲရိုက်ရင်း မြန်မာနဲ့ မကြာခဏ ဆုံစည်းရ၍ တော်တော်ကို ရင်းနှီးပြီးနေခြင်းတည်း။ ပိုဆိုးတာက အကွရာတို့ တာဝန်ကျသော ဒေသနှင့် မြန်မာတို့ တာဝန်ကျသော ဒေသချင်း ခရီးစဉ်နီး၊ ထို့ကြောင့် ရထားတစ်တွဲတည်းဖြစ် ဒါကို ကြိုမသိခဲ့သော အကွရာသည် ဘူတာရုံရောက်မှ ဟိုကောင်နှစ်ကောင်နဲ့ ရောရောနှောနှော ရှိနေသော မြန်မာတို့ ဆွေလိုက်ချိန်မှာ တုန်လှုပ်သွားတော့တာပဲ။

“သမီးငယ် ဒီမှာ သောက်ဆေးတွေ ဂရုတစိုက် မှတ်သားထားနော်၊ သူငယ်ချင်းတွေ နေမကောင်းလည်း ပေးသောက်လိုက်၊ အစားအသောက်လည်း သတိထားစား၊ နေရာရသေ့ပြောင်းတော့ မတည့်ဘဲနေမယ်”

“မေမေ သမီးငယ်က သူများကို ဆေးကုပေးဖို့ သွားတာပေးမေမေရဲ့၊ ကဲ ... ဖေဖေကလည်း ဘာမှာဦးမလဲ၊ မကုန်သေးဘူး ထင်တယ်၊ ထပ်မှာဦး”

“ဖေဖေ သမီးတွေက လိမ္မာပြီးသားပါ၊ မှာစရာ မလိုဘူးဟေ့”
ဘယ်လောက်ဆိုတဲ့ သမီးငယ်လဲ။ အဖေ အမေ

အစ်မတွေအလယ်မှာ တတွတ်တွတ် မှာသမျှ စိတ်မဝင်စားဘဲ မြန်မာတို့အုပ်စု ဘယ်တွဲမှာ ပါမလဲလို့ သိချင်သတဲ့။ ပြည်ပြည်ဟန်နဲ့ နေနေ့ကို မြန်မာ ဘာတွေပြောပြီး သူမဆီ လှမ်းကြည့်ရသလဲအား သိချင်သတဲ့။ သည်ကောင်တွေက ယုံရတာ မဟုတ်အကွရာကို ရှိုးများပြီး ရည်းစားတစ်ယောက်မှ မရှိရကောင်းလားဆိုကာ သူတို့ကိုယ်သူတို့ အစ်ကိုတွေ ကျနေတာပဲ။ အကွအတွက် ရှာပေးတဲ့။ ဟိုတလောက အိမ်လာလည်ရင်း တနေ့နောက်တာပဲလား။ မြန်မာ့ဆီက တစ်ခုခုကြားထားလို့ နေတာပဲလား။ ယခုတော့ သံသယဝင်ချင်သတဲ့။

“ဟော ... ရထားပေါ် တက်ကြမယ်တဲ့၊ ပြည့်နဲ့ ခေါ်နေပြီ၊ နေဦး မေမေ သူတို့ကို ထပ်မှာလိုက်ဦး။ သမီးလေးကို ညီမလေးလို ဂရုစိုက်ကြဖို့”

“ဟာ ... နေပါစေ မေမေကလည်း ကလေးကျနေတာပဲ၊ ပြီးတော့ လူတွေအများကြီးနဲ့ သမီးမှ ကွက်မဖြစ်ပါဘူး”

“အို ... ဖြစ်ဖြစ် မဖြစ်ဖြစ် Tripတောင် ပြည့်နဲ့ နေနေမို့ စိတ်ချတာ၊ သူတို့ဆိုတာက နှပ်ချေးတဲ့လောင်း အရွယ်ကတည်းက သမီးနဲ့ ပေါင်းလာလို့ ရိုးသားတဲ့ကလေးတွေမှန်းသိလို့ သမီးတို့အုပ်စုထဲထည့်ဖို့ မေမေက ခွင့်ပြုတာ၊ နောက်မို့ ခရီးဝေးကြီး ဘယ်ယောက်ျားလေးနဲ့မှ စိတ်ချချင်တာ မဟုတ်ဘူး”

“အဲမယ်လေး ... အမေကြီးရေ၊ သမီးသာ ဆယ်ရှစ်နှစ်က အိမ်ထောင်ကျရင် အခုအချိန် မြေးချ်နေရပြီဆိုတာလည်း တွေးကြည့်ဦး၊ ဘယ်နယ် အတ္တဆန်တဲ့ စကားတွေ ပြောနေရတာလဲ”

ဖေဖေက ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်လျက် မေမေနဲ့ အကွရာတို့နောက်က လိုက်လာ၏။ မမကြီးက ညီမငယ်လေးနဲ့ ဘက်ယပ် ခဏလေး ခွဲရမည်ဆိုတော့ မျက်ရည်လေး ဝဲချင်ချင်။ အတူတူရှိတော့သာ တကျက်ကျက် ရန်မဖြစ်တောင် အမြဲဆူချင် နေတတ်သော မမကြီးသည် ယခုတော့ ညီမငယ်ကို မခွဲချင်ရှာသားပင်။ မေမေရော ဘာထူးလို့လဲ မျက်ရည်လေးတွေ မျက်မှန်လှန်ပြီး ခိုးသုတ်လို့။ ဖေဖေသာ ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်တာကို လုပ်ဆောင်ခြင်းအဖြစ် ပီတိဖြစ်နေခဲ့သည်။

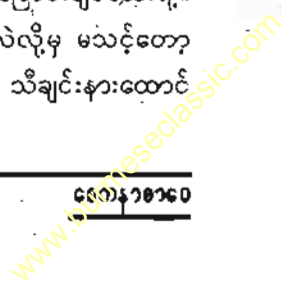

မှန်တာပြောရရင် ကိုယ့်မှာသာ မိသားစုတွေ ဝိုင်းနေခဲ့သလောက် တစ်ယောက်တည်း ခပ်ငေါင်ငေါင်နဲ့ ဟိုအထဲမှာ သည်ငေး လုပ်နေရသော မြန်မာ့ကိုတော့ အမှတ်မရှိစွာ ခိုးကြည့်နေချင်သားပင်။ ဓာတ်ပုံကံစွာလေးကြောင့် စာမေးပွဲဖြေစဉ်အတွင်း ရော စာမေးပွဲအပြီး သိပ်မကြာခင် Trip) ထွက်ချိန်အထိရော သူ့ကို ရှောင်ထားသမျှ အခုတော့ ရထားတစ်တွဲတည်းဖို့ ရှောင်ထားလည်း မရ။ သွေးပူနေတုန်း ခဏသာ သည်ကိစ္စကို တွေးတောပူပန်ပြီး နည်းနည်းကြာတော့ မေ့လျော့စပြုပြီမို့ အရင်ကတည်းက မြန်မာနဲ့ ခေါ်ခေါ်ပြောပြော ရိုးလ်ရိုက် တိုးပေး၊ မျက်လုံးချင်းဆိုင်ရင် ပြုံးပြတာတွေ မရှိပေမဲ့ သူစိမ်းတွေပမာ ခပ်တန်းတန်းဖြစ်နေခဲ့တာလည်း ကြာခဲ့ပြီ။

“သားရေ ပြည့်နဲ့ နေနေတို့၊ သားတို့ သူငယ်ချင်းကို အစိုက်ကြနေခင်၊ အန်တီ စိတ်ချမယ် သိလား”
 “ဟာ ... စိတ်ချ အန်တီ၊ အကွရာဆိုးသမျှ အကုန်ဖြုတ်တိုင်ဖို့ ဘယ်နေ့က ဘာလုပ်တယ်ဆိုတာ မှတ်ရအောင် Note Book တစ်ခုတောင် ယူလာတယ်”
 “သရဲတွေ နင်တို့အကြောင်းလည်း နင်တို့ အမေတွေ ပြောတိုင်မယ်၊ ဖဲရိုက်တာ၊ ဆေးလိပ်သောက်တာတွေ ငါတို့ဘူး ထင်သလား”
 “ဟာ ... ရှုး ... ရှုး အကွရာ၊ တိုးတိုးပြော၊ မာမိ လာခဲ့ပြီ”

ပြည့်နဲ့ နေနေသည် ပျာယာခတ်အောင် ပိတ်မင်တားဆီးနေသမျှ အကွရာသည် အနိုင်ရ၍ တဟိဟိ ရယ်ချလိုက်နေသည်။ ပြီးတော့ ရထားပေါ်တက်ဖို့ အိမ်ဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်ခိုင်းခိုင်း အကွရာ၏ မျက်လုံးများသည် လမ်းခလတ်တွင် အကွရာအား ငေးနေသော မြန်မာ မျက်လုံးများနှင့် ဆုံဆုံရ၍ ရက်ရွံ့ရက်ရွံ့ လှုပ်လှုပ်ချရသည်။

ကြည့်စမ်း ... ငါ့ကို ဘယ်အချိန်က ငေးနေသလဲ။ အာဖြစ်လို့ သည်လောက်တောင် ငေးရသလဲ။ ဟင့်အင်း ရင်မခန့်နဲ့ သူက ငါ့ဆီမှာ သူ့ဓာတ်ပုံ ရှိနေတယ်ဆိုကတည်းက အချိုးဆွ ပြောင်းသွားတာ ငါ့ကို ချစ်လို့မဟုတ်ဘူး။ သူ့ကောင်မလေးကို လွမ်းနေချိန်မှာ အဖြည့်ခံအဖြစ်တွေဖို့ သူ့အဖွဲ့အတာကိုခံမဲ့သူ့ကို အသည်းအသန် စွဲလမ်းနေတဲ့ ငါ့ကို အသုံးချမှာ။ အကွရာသည် ထိုသို့ ယူဆလျက် အိမ်လာတာကို မစောင့်တော့ဘဲ ရထားပေါ် တက်နှင့်လိုက်ပါသည်။ ထင်ထားတဲ့အတိုင်း အကွရာတို့ တက်ပြီး မကြာခင် မြန်မာ တက်လာသည်။ သိပ်မုန်းစရာကောင်းတဲ့ ကောင်ကလေးလည်း ဖြစ်သေးသည်။ အကွရာထိုင်နေသည့် နေရာကို မြင်ရသောခဲရာမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တာပဲ။ ဒါ တမင်လုပ်တာဟု အကွရာက နာကျင်လျက် နေရာပြောင်းချင်သေးရဲ့။ သို့သော် လူစုံတက်စုံ ရှိနေချိန် နေရာလိုက်လဲလို့မှ မသင့်တော့ဘာမို့- ဝေါ့ခဲမင်န့်ဖွင့်ပြီး မျက်လုံးမှိတ်ကာ သီချင်းနားထောင်နေလိုက်တော့သည်။

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ အကွရာ၊ ဝေါခံမင်န်ကြီး ခဏဖြုတ်ထ...
စကားပြောကြရအောင်၊ ငါ ပျင်းတယ်ဟ၊ မွေးမွေး...
စာမေးပွဲ မဖြေနိုင်တဲ့ အကြောင်းတွေပဲ ပြောနေတာ...
ညစ်လာပြီ၊ ချွတ် ... ချွတ် ငါ ဆွဲဖြုတ်ပစ်လိုက်ပြီ။

အတင်း တွန်းတွန်းထိုးထိုးဖြင့် အကွရာ၏ လေး

ကြီးနှင့် အဆက်အသွယ် ဖြတ်တောက်မှုကို နှောင့်ယှက်...
အကွရာ၏ အိမ်ဆိုတဲ့ သူငယ်ချင်းလေးပဲ ဖြစ်လေသည်။
လုံး တဝါးဝါး တဟားဟား ရယ်မောဆူညံ၊ မွေးမွေး...
ဟိုက်ပါတွေက စာမေးပွဲအကြောင်း ဆွေးနွေး၊ အင်မ...
ရှုပ်ထွေးသော မြင်ကွင်းတစ်ခုက မျက်လုံးအဖွင့်မှာ ဆီးကြ...
ရှိ၏။

အမှတ်မရှိလေသော အကွရာက ဆံပင်တွေကြ...
ခေါင်းငုံ့၍ ချောင်းကြည့် ဖြစ်သေးရဲ့။ ပြည့်နဲ့ နေနေကို ဘာ...
သင်တန်းပို့ချနေသလဲ မသိသော မြန်မာ့ကို တွေ့ရပါသ...
ကျွတ် ... သည်ကောင်တွေဟာ ဘာလို့...
လေးစားပြီး ဆရာတင်ချင်ရသလဲ။ ပြောရရင် အရယ်အ...
ပါးလှတဲ့ မျက်နှာပြင်တစ်ခုမှာ တွေ့ရခဲ့သော သည် အရ...
ကလေးကို ထိုင်ဝေးနေချင်သားပင်။ မာနတရားက တင်...
လို့သာ။

“ဟဲ့ ... မြန်မာတို့က ငါတို့နဲ့ နီးတယ်တဲ့၊ လာလည်မယ်လို့
ပြောနေသံ ကြားတယ်၊ ပြည့်ဖြိုးဟန်တို့ကလည်း သိတဲ့
အတိုင်းပဲ၊ တဟီးဟီး တဟားဟားနဲ့၊ မြန်မာ လာလည်မှာ
ကိုပဲ ဆုလာဘ်တစ်ပါးလို ထင်နေတာ ဘာတွေ ဆေးမိထား
လဲ မသိဘူး၊ နင့်လိုပေါ့၊ မြန်မာဆိုမှန်း သိရဲ့နဲ့ ခွင့်လွှတ်နေ
သလိုပေါ့”

“အံ့မယ် ... အမျိုးသမီးကလေး ပြည့်တို့ကို အပြစ်တင်
ချင်တာ ငါ့ကို ဆွဲမထည့်နဲ့”

“အံ့မယ် ... ဘာလဲ မြန်မာ့ကို နင်က ဘာနာစရာရှိလို့
မေ့ပစ်သလဲ ပြောစမ်းပါဦး၊ နင့်ဘာသာ အရှက်ကြီးပြီး
ရှိန်နေတာ၊ အမှန်တော့ သူက နင့်ကို ဘာမှ အထင်သေးပုံ
မရပါဘူး၊ နင်နဲ့ သူပဲ သိတဲ့ကိစ္စကို ဘယ်သူမှလဲ မပြော
ရှာပါဘူး၊ နင်လည်း သူ့ကို မုန်းထိုမှ မရတာ၊ ဟန်လုပ်ပြီး
သူ့အကြောင်း မပြောဘဲ မနေနဲ့၊ နင့်ပါးစပ်ဟလိုက်တာ
နဲ့ အူဘယ်နှခွေ ရှိသလဲဆိုတာ ငါ သိတယ်နော် မိန်းကလေး၊
ရထားတစ်တွဲတည်း စီးရလို့ သိပ်ပျော်နေတာ မသိဘူး
ထင်သလား”

“အူ ဘယ်နှခွေရှိတာသိမှန်း မကြွားပါနဲ့၊ ဆေးကျောင်းသူ
အချင်းချင်းပါနော်၊ အူဘယ်နှလက်မ ရှိသလဲပါ ပြောရင်
ပိုကောင်းမယ်”

“ဟေ့ ... ဟေ့ စကားမလွဲနဲ့၊ ကဲ ... ဘယ်လိုလဲ၊ မြန်မာကတော့ နင့်ကို တော်တော်လေး မကြာခဏ စိုက်ကြည့်တာတွေ့တယ် အကွရာ၊ ပြည့်နဲ့ နေနေ သိပုံရတယ် သူလည်း ရင်ဖွင့်ထားပုံ ရတယ်၊ သူ့ကို ဖန်တီးပေးခဲ့ပြင်ဆင်နေကြပုံပဲ”

ဘုရား ... ဘုရား သူမ မလိုလားခဲ့သော အခြေအနေတစ်ခုကို မကြာခင် ရင်ဆိုင်ရတော့မည်တဲ့။ မြန်မာက ‘ငါ’ အကွရာကို စိတ်ဝင်စားတယ်’ လို့ ပြည့်နဲ့ နေနေ့ကို ပြောထားသလား။

ဟုတ်မယ်၊ ပြည့်တို့ပုံစံက မရိုးသားဘူး။ မေမေမေမေ စိတ်ချသော သူငယ်ချင်းကောင်ကလေးတွေက မေမေသမီးကို ဖျက်ဆီးနေပါတယ်လို့ အော်တိုင်လိုက်ချင်ရဲ့။

“ဓာတ်ပုံကိစ္စသိပြီးလို့ ဒီလို လာပြောတာပဲလို့ ငါ ယူဆတယ် အိမ်၊ ငါ သူ့အချစ်ကို မယုံဘူး၊ သူလာပြောရင် ခါးခါးသီးသီး ငြင်းပစ်မှာ သိလား၊ ပြည့်နဲ့ နေနေ့ကို သဘာတွေ ရင်ဖွင့်ဖွင့် ပြည့်တို့ ငါ့ကို ဘယ်လောက် တိုက်တွန်းပါစေ ငါတော့ တစ်သက်မယုံဘူး”

“ဟဲ့ ... ဒီလိုဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူး၊ အစကတော့ ငါလည်း ဒီလို တွေးမိတာပဲ၊ အခုတော့ လေ့လာကြည့်ရသလောက်

နင့်ကို တကယ်ပဲ မြတ်နိုးပုံ ရပါတယ်၊ နင့်အကြိုက်လိုက်ပြီး စီးကရက်တောင် နင့်ရှေ့မှာဆို သိပ်မသောက်တော့ဘူး၊ နင့်ကမှ သူ့ကို သိပ်မကြည့်တာ၊ ကျောင်းမှာဆို ကင်နံတင်းထဲ နှင် ဝင်လာတာနဲ့ သောက်လက်စ စီးကရက်ကို ထိုးချေပစ်လိုက်တယ်၊ နောက်ပြီး တခြားယောက်ျားလေးတွေလို အောက်တန်းကျတဲ့စိတ်လည်း မရှိပါဘူး၊ နင့်ဆီက ဓာတ်ပုံအကြောင်း သူတစ်ယောက်ပဲ သိပေမဲ့ လျှောက်မပြောတာ ကြည့်ပါလား၊ အဲဒါ သူ ခံကောင်းလို့ပေါ့၊ တခြားကောင်လေးတွေသာဆို အရသာခံပြီး ပြောမှာပဲ၊ နင့်လို နာမည်ကြီးတစ်ယောက်က စွဲလမ်းပါတယ် ဆိုတာကို ဂုဏ်ယူပြီး လူသိအောင် ကြေညာနေမှာပဲ”

“အေး ... သူသာ ငါ့ကို ဒီဓာတ်ပုံ မမြင်ခင်ကထက် စောစောစီးစီး ပတ်သက်တယ်ဆိုရင် ငါ မငြင်းပါဘူး၊ အခုတော့ နင်သိအောင် ထပ်ကြေညာမယ်၊ ငါ့ကို လာပြောတဲ့နေ့မှာ သူ့ကို ငါ ငြင်းမယ်၊ ဒါပဲ”

အကွဲရာသည် ထိုစကားကို ရင်ထဲမှာ မွှမကြေလျက် ပြောရကြောင်း မိမိဘာသာ နားလည်ပြီး မျက်ရည်ဝဲချင်သည်။ အိမ်မမြင်အောင် ပြန်ရှည်စပြုနေပြီ ပခုံးနားမရောက်တရောက် ဆံပင်တိုဖြင့် မျက်နှာကို ကွယ်ထားရပါသည်။ ပြီးတော့ မျက်နှာ

ရှင်မိုး(ဆေးတက္ကသိုလ်)

ဆိုးဆေးကြောင့် မျက်လုံးစပ်သလိုလိုနဲ့ ဟန်ဆောင်ပြီး လက်ကိုင် ပဝါဖြင့် ခိုးသုတ်ရပါသည်။ မွှေးမွှေးတို့က အကွရာနဲ့ အိမ်သည် အမြဲ တွတ်ထိုးနေကျဖြစ်၍ ဘာတွေပြောနေသလဲ စိတ်မဝင်စားပေ။ အကွရာတို့ရဲ့ ခုနစ်ယောက်သော Trip အုပ်စုထဲမှာ အကွရာနဲ့ အိမ်က တစ်တွဲ၊ မွှေးမွှေး၊ ပုန်းညက်နဲ့ သူတို့ခေါ်တဲ့ သူငယ်ချင်း ကောင်မလေး သက်ထားတို့က တစ်တွဲ၊ ပြည့်နဲ့ နေနေက တစ်တွဲစီ ကွဲပြားနေလေရဲ့။

ဂစ်တာကြီးညှိသံ သဲ့သဲ့ကြားတော့ အိမ်က အကွရာ ကို လက်ကုတ်၏။ ဒါဆို သေချာတယ်။ မြန်မာ ဂစ်တာကြီး ညှိနေလို့ပဲပေါ့။ ဘယ်သူ့ဂစ်တာ ပါလာလို့လဲ။ ဟင့်အင်း၊ လုံးဝ မကြည့်ပါဘူး။ အိမ်ပခုံးပေါ် ခေါင်းလှဲချပြီး အိပ်ပစ်ဖို့ မျက်လုံး မှိတ်၏။ သူဟာ ငါ့ကို ချစ်တယ်လို့ ကြေညာတယ်ဆိုတာတော့ ငါ့ဘက်က စတင်မှုကြောင့် သတိထားမိပြီး ချစ်လာတဲ့အချစ်။ ငါ့ကို သူ့နှလုံးသားထဲကနေ စွဲလမ်းလာတဲ့ အချစ်နဲ့ ချစ်တာ မဟုတ်ဘူး။

သူ့ဓာတ်ပုံ ခိုးရိုက်ထားတယ်လို့ သိပြီးကတည်းက ငါ့အကြောင်းတွေ တွေးရင်း ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ဒါမှမဟုတ် မကြာခဏ ငါ့အကြောင်း တွေးမိရင်းက သူ့စိတ်တွေကို လွှမ်းမိုးလာတာဟာ ငါ့ကို ချစ်တာပဲလို့ ထင်ယောင်ထင်မှား မှတ်ချက်ချတဲ့

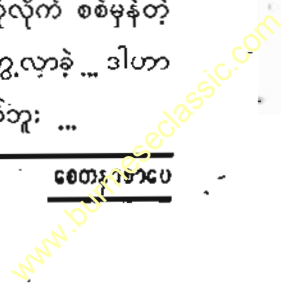
ရဲ့ အလွမ်းဝေဒနာကို ဖြေပျောက်တဲ့ အချစ်မျိုးနဲ့ချစ်တာ။ တတ်တယ် သိပ်သေချာတာပေါ့။ ဒါ မမှားနိုင်ဘူး။

အကယ်၍ သူ့ကောင်စလေးက ဒီအချိန် ပြန်လာ ညှည့် ငါ့ကို ပြန်ခနဲ မေ့ပစ်သွားမှာ။ ဘယ်လောက်ကဲဆိုလို့ကဲ ငါ့လည်း။ သူ့ချစ်သူကလေးနဲ့ ယှဉ်လိုက်တိုင်း ရှုံးနိုင်တဲ့ အဏန္ဒနည်းတဲ့ အချစ်နဲ့ တွေ့ဆုံနေရတာ။

အကြင်နာရောင်သမ်းတဲ့ ... တိမ်တိုက်တွေ ဖြတ်သန်း ကျော်လွန်ခဲ့ ... အတောင်ပံတွေကို လွင့်လို့ရယ် ... ဝေဟင်ပေါ်ကို ပြေးတက်မယ် ... တောင်တွေကျော်ကာ မိုးသားအလယ် ... အိုး... ကိုယ်လေ ရှာဖွေတွေ့ခဲ့တယ် ...

အိမ်က 'မြန်မာဆိုနေတာ' ဟု ခပ်တိုးတိုး သတင်း သေးစရာမလိုပါ။ အကွရာက သူ့အသံကို ဘယ်နေရာမှာကြား ကြား မှတ်မိနေတတ်တာ ကြာပါပြီ။ အဲဒါ အကွရာရဲ့ အားနည်း ချက်ပဲ ဖြစ်သည်။ သူ့အပေါ် အပြင်ပန်း တင်းမာ၍ ဟန်ဆောင် သားရသလောက် ရင်ထဲမှာတော့ ထိုသို့ ဟန်ဆောင်ခြင်းမှာ တစ်စစ ပဲ့ကြွနေခဲ့တာ အမှန်ပါပဲ။

ဒါဟာလေ အိပ်မက် မဟုတ်ဘူး ... ယုံလိုက် စစ်မှန်တဲ့ အချစ်ညလေးပဲ ... အထူးခြားဆုံး ... ကြုံတွေ့လာခဲ့ ... ဒါဟာ အိပ်မက်မဟုတ်ဘူး ... အိပ်မက်မဟုတ်ဘူး ...

မေရေ ...

ကြည့်စမ်း သူ ဒီသီချင်းကို မှတ်မိနေတယ်ဆို ကတည်းက ဓာတ်ပုံကိစ္စကြောင့် စတင်တဲ့ အချစ်ဆိုတာ မေ့ထား လို့ မဖြစ်ဘူး။ ဟုတ်တယ် ဘယ်လောက် ကြေကွဲစရာ ကောင်း သလဲ။ အကွဲရာဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် သူမ ချစ်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်ထံမှ လက်ခံရရှိသော 'ချစ်ခြင်း' က မစေ မှန်ဘူးဟု ယူဆကာ ခပ်တိုးတိုး ရှိုက်လိုက်မိ၏။

“ဟဲ့... အကွဲရာ အခုမှ လာတယ် ဟုတ်လား၊ မနက်က ဆေးရုံ မသွားဘူးလား”
“မသွားလို့ အခုမှ လာတာပေါ့ဟဲ့၊ အိမ်နဲ့ငါ တိုင်ပင်ပြီး မသွားတာ၊ အိမ်ရော ရောက်နေပြီလား၊ ဘယ်မှာလဲ”
“အတန်းထဲက စောင့်နေမယ်တဲ့၊ Trip က ဓာတ်ပုံတွေ ရွေးလာတာ ငါ့ကို ပေးခဲ့ဆိုတာ မပေးဘူး၊ နှင်ပဲ တောင်း ပေးပါဦး၊ ငါလည်း ငါတို့ပုံ ကြည့်ချင်တာပေါ့၊ အိမ်က ဘာလို့ တိုတောင်းနေရသလဲမသိဘူး”
“အေးပါ ကဲ ... ငါသွားမယ်”

သူမ၏ အဝတ်အစားအရောင် ခပ်များများတို့သည် အစိမ်းရောင်များသဖြင့် သူမ အစိမ်းရောင် ကြိုက်သလားဟု ငြည့်ဖြိုးဟန်ကို မေးကြည့်ဖူး၏။ အစိမ်းရောင်ကြိုက်သတဲ့ သူမရဲ့ နားကပ်စိမ်းလေးတစ်ဖက် ပြန်ပေးချင်တာတောင် မပေးရဲသော ဘလွို ထိုနားကပ်လေးကို သူမအစား မြတ်နိုးနေရသူမှာ မြန်မာပင် ဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

“Tripမှာထဲက မင်း အပြီးပြောလိုက်ရင် ကောင်းသားကွာ၊ အခုတော့ ပို့စတင်က ဆာဂျရီ (Surgery)လည်းဖြစ် ဝဒ် (Ward)လည်း ကွဲတော့ မင်းတို့ ဘယ်သိပ်တွေ့ ရတော့မလဲ၊ အိုဂျီ (O.G)တုန်းက စင်ထရယ် (Central)မှာ အတူတူကျ တာဆို ဟုတ်လား။”

“ဟုတ်တယ် ... ဒါမေမဲ့ ငါက အဲဒီတုန်းက အကွရာကို မချစ်မိသေးတာ၊ Tripတရစ် (ပ) သွားခါနီးမှ ဘာဖြစ်လို့ မှန်းမသိဘူး ကြည့်ရင် ချစ်လာမိတာကွ”

ပြည့်ဖြိုးဟန်က ရယ်၏။ နေနေရောက်လာပြီး ဝင် ထိုင်တော့ အကွရာ မနှုတ်ဆက်ခံရ၍ ငေါင်နေသော သူ့ကို ဝိုင်းရယ်ပေးကြပြန်သည်။ ရယ်တော့ ... ရယ်တော့၊ Trip မှာ ကတည်းက သူတို့ ကြီးစားပေးမယ်၊ ပြောတော့ဟူ၍ တွန်းအား ပေးသလောက် အကွရာ၏ အရင်ကနဲ့မတူသော အမူအရာတွေကို ဘာသာပြန်တတ်ပြီးသား ဖြစ်နေသူပီပီ လုံးဝမပြောတော့ဖို့ ဆုံး ဖြတ်ထားခဲ့လေသည်။ တကယ်ပါ အကွရာ။ အကွရာထင်သလို ငါ့ကိုကြိုက်ပြီး သဘောကျနေတဲ့ ကောင်မလေးလို့ ယူဆပြီး အပျော်တွဲလိုစိတ်နဲ့ ချစ်ကြည့်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ အကွရာကို ချစ်သွားတဲ့နေ့ဟာ First test စဖြေရတဲ့ နေ့ပဲ။ စာတွေ ငဲ့ကျက် နေရာက သူ ဝင်လာသော မော့ကြည့်စဉ် ဆုံရသော မျက်ဝန်း ကလေးရဲ့ စိုးရွံ့မှုများမှာ ကျဆုံးသွားခဲ့တာ။

ကိုယ် နားလည်တယ် အကွရာ။ မင်းကိုတော့ နှိုက်က အထင်သေးတော့မှာပဲဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ ရှောင်တာ။ ဤကဲ့သို့ နေရာမှာ စိုးရွံ့တာ။ ကိုယ့်ကို ခပ်စိမ်းစိမ်း ပြုမူတာတွေ ဘာကြောင့် တော့ ကိုယ် နားလည်ခဲ့ပြီ။ ဒါကြောင့် အကွရာကလေး၊ စိတ် ခမ်းသာဖို့ ချစ်မိသမျှ ရင်ထဲမှာပဲ မျှိုသိပ်ထားပါမယ်။

“အလကား အိမ်က တိုတောင်းတာ၊ မြန်မာ ရှိနေလို့ ဒီ ဓာတ်ပုံတွေထဲက အကွရာပုံကို ကြည့်မှာစိုးရိမ်ပြီး ငါ့တို့ ကို မပြတာ၊ အကွရာ တိဗိထဲမှာ ကာတာ၊ စင်ပေါ်မှာ ကတာတော့ တခြားကောင်တွေ မကြည့်မှာ ကျနေတာတဲ့၊ ဒီလဆို မဂ္ဂဇင်းမျက်နှာပုံးရှင်တောင် ဖြစ်လိုက်သေး၊ ကျိတ် ကြိုက်နေတဲ့ကောင်တွေ ဝယ်မသိမ်းဘူး ပြောနိုင်လား၊ ငါတို့က အကွရာကို ခင်လွန်းလို့ မြန်မာနဲ့ သဘောတူတာ၊ နောက်မို့ ငါတို့ရဲ့ မြန်မာကြီးလို့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကို စွဲစွဲလမ်းလမ်း ချစ်တတ်တဲ့ လူမျိုးကို ဘယ်မိန်းမနဲ့မှ ထပ်ပြီး သဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူး။”

“အေးဗျာ မြန်မာကလည်း ဘာလို့ နှေးရတာလဲ၊ မကြာခင်ဆို စက္ကင်းဘက်စ် (Second test) လာတော့မှာ၊ ပြီးရင် ဖိုင်နယ်လ် (Final) ပဲ၊ ဒီနှစ်မှာ ဓာတ်လမ်းပြီးနေမှ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ပတ်တူး (Part II) ဆို ဦးနောက်မှာ တခြား ဘာမှ တွေးဖို့ နေရာတောင် မကျန်အောင် စာတွေ အပြည့်အသိပ် လည်

ရမှာဗျ။ ကိုယ့်အတန်းသားချင်း ဒါမှမဟုတ် ကိုယ့်ကျောင်းက လူအချင်းချင်း အဆင်ပြေတာ ကောင်းပါတယ်ဗျာ။ စာကျက်ရလည်း အတူတူကျက်လို့ ရတယ်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နားလည်မှုလည်းရှိပြီး ခွင့်လွှတ်ပေးနိုင်ကြတယ်။ မိဘတွေလည်း အများအားဖြင့် ကျေနပ်သဘောတူကြတယ်နော်၊ အတွေးမမှားစေနဲ့။”

“နေပါစေကွာ၊ ငါ့ကြောင့် အကွရာ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားမှာ မလိုလားဘူး၊ သူက ငါ့ကို ကြည့်ပုံမရပါဘူး။ သူ့လို နာမည်ကြီးတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို စိတ်ကူးယဉ်တယ်ပဲ ထင်မှာပါ။”

နေနေက မခံချင်စွာ အော်၏။

“ပြောနိုင်လား ... ပြောနိုင်လား၊ မင်းက လုံးဝ မကြီးစားဘဲ တထစ်ချ ပြောနိုင်လား။”

မပြောနိုင်ပါဘူးကွာ။ အကွရာလည်း သူ့ကို ကျောင်းစတက်တက်ချင်း ကျတဲ့ ပီအက်စ်အမ် ပို့စတင်ကတည်းက စွဲလမ်းနေတယ်။ ချိုင်းလ် (Child) မှာ ဝဒ် ကွဲသွားပေမဲ့ အိမ်ဆီ မကြာခဏ လာလည်ဟန်ပြပြီး သူ့ကို ခိုးကြည့်တယ်။ အိုဂျီ (O.G) တုန်းက နိုက် (night) ဂျူတီကျရင် သူ့နဲ့အတူတူ ကျတဲ့ နေ့တွေဆို သူမနဲ့ အိမ် တွတ်ထိုးရင်း သူ စားပွဲပေါ်မှောက်အိပ်နေ၍ သူမ ထိုင်ငေးရင်း ဖြတ်သန်းခဲ့ရတဲ့ ပို့စတင်ကာလ။ အဲ

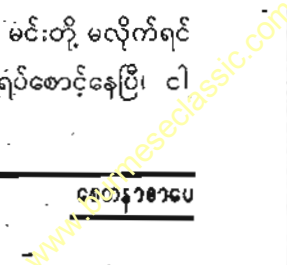
ဆာဂျရီ (Surgery) ပြီးရင် မယ်ဒစ်ဆင် (Medicine) မှာ ဝဒ်တွေ မတူတော့တဲ့ ပို့စတင်ကာလတွေမှာတော့ အကွရာက သူ့ကိုရှောင်ပြီး သူက အကွရာကို သွားချောင်းကြည့်နေခဲ့ရပြီ။ တစ်နှစ်လုံး ပို့စတင်ငါးခုမှာ သုံးခု ဖြတ်သန်းရတဲ့ ကာလကတည်းက သူမဟာ သူ့ကို တိတိတခိုး စွဲလမ်းခဲ့ရသူကလေး။

သူမရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို သူ သိသွားချိန်ကစပြီး တင်းမာသွားခြင်းကို နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးနိုင်ခဲ့သားပင်။ ဒါပေမဲ့ သူမရဲ့ နှလုံးသားမှာ သူ့အတွက် နေရာပေးပြီးသားဆိုတာကို သိပြီးနှင့်သူဖြစ်၍ သူမထံမှ တရားဝင် အဖြေစကားအား သည်တစ်သက် မကြားရဦးတော့ မြန်မာဆိုသော ယောက်ျားတစ်ယောက်က ဖြေသိမ့်နိုင်သားပင်။ အကွရာထံမှ ပထမဆုံးသော ချစ်ခြင်းတစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရသူဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်မှတ်ချင်သားပင်။

“အတန်းသွားတက်မလား နေနေ”

“ကဲ ... မပြောဘူးလား၊ အကွရာ အတန်းထဲ သွားပြီဆိုလို့ စိတ်ပြောင်းပြီး ပီအက်စ်အမ်အချိန် မတက်စဖူးတက်လို့ပါလား။”

“ဟာ ... သိရင်လည်း ငြိမ်ငြိမ်နေကွာ၊ မင်းတို့ မလိုက်ရင် နေ၊ ဟိုမှာ အံ့သော်နဲ့ သိန်းထွန်း ရုပ်စောင့်နေပြီ၊ ငါ လိုက်သွားတော့မယ်”

“လိုက်မယ် လိုက်မယ်၊ ပီအက်စ်အမ် တက်ဖူးသွားအောင် တက်လိုက်ဦးမယ်”

သူ့နောက်က တဖုန်းဖုန်း ပြေးလိုက်လာကြနေနေနဲ့ ပြည့်ဖြိုးဟန်တို့သည် အဆောင်မှာ ဖဲသွားရိုက်ခင်ခင်မင်သွားကြတာပေမဲ့ အရင်က သိပ်မတွဲဖြစ်ပါ။ Tripအုပ်အကွရာတို့နဲ့ သွားမည်ဆို၍ ဘာဖြစ်လို့ သွားသလဲဟု ကြည့်မှ ငယ်ငယ်ကတည်းက ပေါင်းလာသော သူငယ်ချင်းမှန်း အကြောင်းစုံ သိခွင့်ရခဲ့သည်။ အဲသည်တုန်းက အကွရာမချစ်မိသေးတော့ သိပ် အလေးမထားခဲ့မိပါ။ First test ပထမဆုံးနေ့မှာ အကွရာကို ချစ်မိနေပြီမှန်း သေချာသွားမှ ထွက်စဉ် ရထားပေါ် မတက်ခင်မှာကလေးတင် ပြည့်ဖြိုးဟန်တို့ရဲ့ရဲဝံ့ ကြေညာဖွင့်ဟပြီးမှ အကွရာကြောင့် ပိုမိုပြီး ပြည့်ဖြိုးဟန်တို့နေနေတို့အား ရင်းနှီးကာ ပိုတွဲဖြစ်သွားတာပဲ ဖြစ်လေသည်။

အတန်းထဲရောက်တော့ ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး တွေ့ကြည့်နေသော အကွရာတို့၏ တစ်ဟန့်ကျော်မှာ နေထိုင်စဉ် သူက လိုက်ထိုင်တော့ နေနေက ပြုံးစိစိ လှည့်သူ့ဘာသာဆိုရင် အကွရာရဲ့ ဘေးတစ်စောင်း တခြားလိုက်သွားထိုင်မိမှာပဲ။ အကွရာ အနေကျပ်မှာစိုးလို့ သူ့ကို အကွရာ မမြင်အောင် တခြားလူတွေနဲ့ ကွယ်ထားမိမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ့တော့ နေနေက တမင် ဖန်တီးခဲ့သည်။

“ရွတ် ... ရွတ် အကွရာ ... အကွရာ”

ပြည့်ဖြိုးဟန်က တမင်ခေါ်မှန်း သူ ရိပ်မိ၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အကွရာ လှည့်ကြည့်တော့မည်။ ထို့ကြောင့် သူက ခေါင်းငုံ့ကာ လွတ်အိတ်ထဲက ဘောလ်ပင်နံ နှိုက်သလိုလိုနှင့် အကွရာ မမြင်ချင်သော သူ့မျက်နှာကို ငဲ့ပစ်ဖို့ ပြင်ဆင်လိုက်၏။

“ဘာလဲ အရှေ့မှာ စာသင်နေတယ်၊ တိုးတိုးခေါ်”

“ဓာတ်ပုံ ဓာတ်ပုံတွေ ပြဦး၊ ငါတို့ ကြည့်မလို့၊ နင်တို့ အပိုင်စီးမထားနဲ့၊ နင်တို့က ကူးတာနော်၊ တစ်ယောက် တစ်ဝက်ပိုင်တယ်”

“အဲဒီ ဖလင်ဖိုး ပေးပါ့မယ်ဆိုနေမှ ဘာလို့ အကြွေးတောင်းနေရတာလဲ၊ ငွေနှစ်ရာကျော်လောက်များ လက်က ဟန်းချိန်းမှ အားမနာ၊ ကဲ ... ကဲ ရော့၊ နင်တို့ပုံပဲကြည့် ငါတို့ ပုံတွေတော့ မရဘူး၊ ပြည့်ရဲ့ သွားရည်တွေ ပေမှာစိုးရိမ်တယ်၊ နင်က ပုန်းညက်ကို ငမ်းနေတာ မဟုတ်လား”

“လုပ်မနေနဲ့ သူငယ်ချင်း အချင်းချင်းတွေ မဂ္ဂဇင်းထဲက ပုံကျတော့ နင် မကြည့်စေချင်တဲ့ ကုလားကြီးလည်း ကြည့်မှာပဲ၊ တရုတ်ကြီးလည်း ကြည့်မှာပဲ”

“နေနေ ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း၊ နင့်ကို အန်တီနဲ့ တိုင်ပြောမယ်၊ အကြွေးတစ်သောင်းတင်တာ ဟန်းချိန်းကို တမင်ပျောက်တယ်ပြောပြီး ရောင်းဆပ်တာ ငါသိတယ်ဆိုတာ နင် မေ့မထားနဲ့၊ ဘလက်စ်မေးလ် (Black mail) ရှိတယ် သတိထား”

အင်မတန်မှ စကားများတဲ့ အကွရာလေးပဲ။ သူ့
စကားဝိုင်းထဲမှာ ဘယ်တော့များမှ ဝင်ပါခွင့် ရပါ့မလဲ။ ကိုယ့်
မှာ မင်းကို လိုက်ကြည့်ချင်တာတောင် မင်းကို ငဲ့ညှာပြီး စိတ်
မဝင်စားသည့် ဆရာမရဲ့ စာသင်ကြားမှုတွေမှာ ပါဝင်တဲ့ ပီအက်ခ်
အိမ်စာအုပ်ကို လိုက်ကြည့်နေရတယ်။ တကယ်တော့ နဒီကြောင့်
လှုပ်ရှားခဲ့ရတဲ့ နှလုံးသား၊ နဒီကြောင့် မွေ့ကြေခဲ့ရတဲ့ နှလုံးသား၊
နဒီကြောင့် အပျော်တွေ ဆိတ်သုဉ်းခဲ့ရတဲ့ နှလုံးသားမှာ နောက်ထပ်
အချစ်တစ်ခုကို ထပ်မွေးဖွားဖို့ မကြိုးစားခဲ့ပါဘူး။ မင်းကြောင့်ပဲ
မင်းလေးကြောင့်ပဲ။ အရာရာကို ပြောင်းလဲပစ်ခဲ့တာ မင်း မသိ
ဘူး။ အကွရာ မင်း မသိဘူး။

တစ်နေ့ကျရင်တော့ ကိုယ်ရဲ့ အမှန်တကယ် ဖြစ်
တည်တဲ့ ချစ်ခြင်းတစ်ခုကို ဖွင့်ပြောခွင့် မင်းကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်နဲ့
ဆုံစည်းချင်သေးရဲ့။

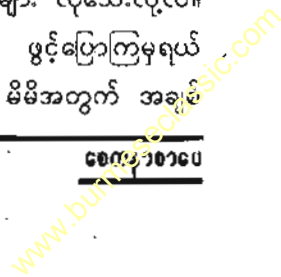
“အကွရာ သူတို့ပုံ မပြုလည်းနေပေါ့၊ ဒီမှာ group အလိုက်
ရိုက်တော့ပါတာပဲ။ ကဲ ... ကဲ မြန်မာ ကြည့်၊ အကွရာနဲ့
မျက်နှာကို ခိုးကြည့်ရတဲ့ဘဝ၊ အကွရာနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်
ရင် ရှောင်ရတဲ့ဘဝက ခဏလွတ်ချိန်ပဲ။ ဓာတ်ပုံထဲမှာ
ကြည့်သာကြည့် ဂရု(ပ်)ပုံဆိုတော့ သေးတော့ သေးတာပေါ့
ဒါပေမဲ့ ရပါတယ်နော်၊ မကျေနပ်ရင် သူ့ မျက်နှာဖုံးပါ
မဂ္ဂဇင်းအဖုံးကိုဖြုတ်ပြီး မှန်ပေါင်သွင်းပြီး ကြည့်ပါလား”

“ဟေ့ကောင် ပြည့်ဖြိုးဟန် တိုးတိုးပြောကွာ၊ အကွရာ
ကြားသွားမယ်၊ စိတ်ဆိုးသွားရင် မကောင်းပါဘူး။”

“အခုကတည်းက ကြောက်နေပြီ၊ အကွရာတို့များ ကုသိုလ်
ကံကို ကောင်းတယ်၊ သူ နိုင်လို့ရမဲ့သူနဲ့ချည်း တွေ့ရတယ်
လို့ကွာ၊ ဟေ့ကောင် နေနေ ဒီကောင် မပြောလည်းနေတော့၊
ငါတို့ပဲ သူ့အစား ပြောပေးရအောင်၊ ဒီကောင် ရောဂါကို
သနားလာပြီ”

Trip မှာ သူက နေနေတို့အုပ်စု တာဝန်ကျရာ
သူတို့နဲ့ မဝေးသော ဒေသကလေးကို ခဏ ခဏ လာလည်တိုင်း
အားလုံးက ဝိုင်းစုညှိခံသလောက် အခန်းထဲ ဝင်ချင်ဝင်၊ ကျော
ခိုင်းပြီး စာအုပ်ဖတ်ရင်ဖတ်၊ ဝေါ့ခံမင်းနဲ့ နားထောင်ရင် နားထောင်
နေတတ်သော အကွရာကြောင့် ခပ်မှိုင့်မှိုင့် လှည့်ပြန်ရသော သူ့ကို
အိမ်ဆည်းလည်းတောင် သနားသည်ဆိုမှတော့ နေနေတို့နှစ်ယောက်
က သူ့အစား အကွရာ၏ တင်းမာမှုကို ဒေါသဖြစ်ကြသည်။

တကယ်တော့ အကွရာ ဘာကြောင့် တင်းမာပြ
သလဲကို နားလည်သော သူက ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါသည်။ သူ့ကို
ကျောခိုင်းထိုင်နေသော သူမကလေးရဲ့ တန်ဖိုးကြီးမားတဲ့ အချစ်
ကို သူ ပိုင်ဆိုင်နေပြီမှန်း သိပြီးပြီပဲ။ ဘာများ လိုသေးလို့လဲ။
အချစ်ဆိုတာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဖွင့်ပြောကြမှရယ်
မဟုတ်ပါဘူး။ မိမိချစ်သော ချစ်သူထံမှာ မိမိအတွက် အချစ်

တစ်ခု အဆင်သင့် ရှိနေပြီမှန်း သိနေခဲ့ရင် သည်ချစ်ခြင်းတစ်ခုထဲ ပြီးပြည့်စုံခဲ့ပြီ။

“မြန်မာ မင်းက ဘာလဲ၊ အရင်ကောင်မလေးကို စိတ်မပြတ်သေးလို့ ချင်ချိန်နေတာလား။”

ပြည့်ဖြိုးဟန်က အဲသည်လိုတော့ မကြာခဏ မေးဖူး၏။

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ နဒီကို အရင်ကထက်စာရင် နည်းနည်းမေ့လို့ရပေမဲ့ သိပ်ပြီး တမ်းတမ်းတတ မရှိလှပါဘူး။ ငါတို့က တစ်လမ်းစီ လျှောက်နေပြီပဲ၊ ပြန်မှ မဆုံတော့တာနဲ့ နဒီကိုချစ်တဲ့အချစ်နဲ့ အကွရာကိုချစ်တဲ့ အချစ်နှစ်ခုတစ်မျိုးစီပါ။ ပမာဏချင်းတူရင် တူမယ်၊ ပုံစံချင်းတော့ မတူပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါ့အကြောင်းနဲ့ငါ ဖွင့်မပြောတာပဲ။”

“ရှုပ်ထွေးလိုက်တာ၊ မင်းက စတွေ့ကတည်းက ထူးဆန်းတာတွေ သယ်လာတဲ့ကောင်၊ အခုထိ ထူးဆန်းတုန်းနဲ့ နေနေကတော့ စိုးရိမ်တကြီး မေးဖူးတာ ရှိသလိုပဲ။”

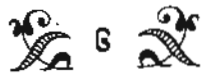
“တကယ်လို့ နဒီပြန်လာရင် အကွရာနဲ့ နဒီမှာ မင်းဘယ်သူ့ကို ရွေးမလဲ၊ အဲဒါ ငါတို့ရဲ့ သူငယ်ချင်း အကွဲအတွက် အရေးအကြီးဆုံးပဲကွ၊ ပြောစမ်းပါ တော်ကြာ ငါတို့ဝိုင်းပို့လို့ မင်းတို့ အဆင်ပြေပြီးမှ ဒီသတင်းကြားရမှာပဲ။ ဒီလိုဒုက္ခတွေ မင်းတို့ ရင်ဆိုင်ရမှာ မလိုလားဘူး။”

အကွရာသည် သူငယ်ချင်းကောင်းများ ပိုင်ဆိုင်ထားသော မိန်းကလေးပဲ ဖြစ်လေသည်။ သူမအတွက် စိုးရိမ်ပေးကြသူတွေ ရှိနေကြောင်း သူမ မသိဘူးထင်ပါရဲ့။ သူတောင် တစ်ခါမှ မတွေးဖူးသော အဖြစ်အပျက်မို့ ရုတ်တရက် မဖြေနိုင်ခဲ့ချေ။

“နဒီက ဘယ်တော့မှ ပြန်လာမဲ့သူ မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ့ကိုသာ မရမက ခေါ်ရင်ခေါ်မှာ၊ ငါကလည်း ဘယ်တော့မှ လိုက်မသွားဘူး၊ ဒက်ဒီကိုချစ်လို့ ဒက်ဒီနဲ့ နေခဲ့တဲ့ ကောင်ပါ။ မာမီနဲ့ အစ်မကိုတောင် ခွဲခဲ့သေးတာပဲ၊ စိတ်ချ မင်းတို့ အကွရာဟာ မြန်မာပြည်မှာ ရှိနေသရွ် မြန်မာဆိုတဲ့ ငါနဲ့ လက်တွဲရမှာပါ။”

ထိုအခါ ပြည့်ဖြိုးဟန်နဲ့ နေနေ သက်ပြင်းတွေချလျက် ခိတ်အေးသွားကြဟန် ပြသနိုင်ခဲ့လေသည်။ အင်း၊ အံ့ဩရလေစွာ သူးဆန်းလေစွာ။ ကာယကံရှင်ကိုယ်စား ကြိုတင်စိုးရိမ် ပူပန်ပေးကြသူတွေ သည်လောကမှာ ရှိနေသတဲ့။ ဘယ်လောက် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ သူနဲ့ သူမရဲ့ အကြောင်းလဲ။

www.burmeseclassic.com

အကယ်၍ မမကြီး ဝယ်လိုသော ချိတ်လုံချည်အ
သည် သည်ဆိုင်မှာသာ မရှိခဲ့ဘူးဆိုလျှင် သူနဲ့ အကွရာတို့ ထင်
ရင်းနှီးပတ်သက်စရာ အကြောင်းမရှိပါ။ နာမည်ကြီးဆိုင်တစ်ဆိုင်
ဖြစ်သော ချိတ်လုံချည်တွေချည်း သီးသန့်ရောင်းသည့် စတိုးဆိုင်
သည် မြန်မာနဲ့ ပတ်သက်နေလိမ့်မည်ဟု တစ်ခါမှ သတင်းမကြား
ဖူး၍သာ အကွရာသည် ချိတ်လုံချည်တွေ ငေးမောလျက် မမကြီး
ရွေးလိုသော အဆင်ကို လိုက်လံအကြံပေးမိတာပဲ ဖြစ်သည်။
“ညီမလေး ဒီအဆင်လေးဆို ကောင်းမလား၊ သိပ်လည်
မဆန်းဘူး၊ ရိုးရိုးလေးနဲ့ ကျက်သရေ ရှိတယ်၊ အရောင်
ကလည်း ငါလိုချင်တဲ့ အရောင်မျိုးပဲ”
“အဆင်ဆန်းဆန်းလေး ရှာပါလား”

“ဟဲ့ လူသုံးဆယ်လောက်ပဲရှိမဲ့ စေ့စပ်ပွဲကို တော်ရုံသင့်ရုံ
ဝတ်ရင် ပြီးရောပေါ့၊ ဟိုပုဂ္ဂိုလ်က ငါ ဝယ်လာပြီးတဲ့
အရောင်ကို ပြတဲ့၊ ပြီးမှ သူ့ဘာသာ အရောင်ချင်းညှိပြီး
ပုဆိုးဝယ်တော်မူမှာ”

ထိုသို့ လုံချည်တွေ ဖြန့်ကြည့်လျက် တိုင်ပင်လို
အကောင်းတုန်းရှိသေး ဆိုင်ထဲကို ပြေးဝင်လာသော လူရိပ်တစ်ရိပ်ဟာ
အကွရာနံ့ဘေးဆီ တန်းတန်းမတ်မတ် ရောက်လာတော့မှသာ။
အင်း မှန်တာပြောရရင် အဲသည့်အခိုက်မှာ ရင်ခုန် သွားသားပင်။

“အကွရာ”

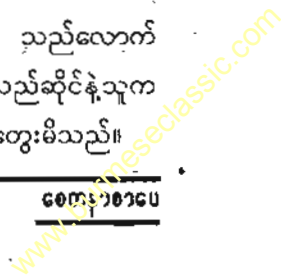
အင်မတန်မှ ဝမ်းသာလှိုက်လှဲသော အသံဖြင့် ဖြစ်
သည်။ အကွရာသည် မမကြီး စူးစမ်းနေမှန်းသိ၍ ပြေပြေပြစ်ပြစ်
နိမ့်စကားပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်မိခြင်းမှာ တစ်ခုခုရဲ့ စွမ်းအားတော့
မည်ထင်ရဲ့။

“ချိတ်လုံချည် လာဝယ်တာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကြိုက်တဲ့အဆင် မတွေ့သေးဘူး ထင်တယ်၊ စိတ်ကြိုက်
ရွေး၊ အကြာကြီး ရွေးလည်း ကိစ္စမရှိဘူး”

နေစမ်းပါဦး၊ သူနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ သည်လောက်
အင်ပါချင်နေတာလဲ။ တစ်ခုခုပဲ ... တစ်ခုခုပဲ။ သည်ဆိုင်နဲ့သူက
အပတ်သက်နေလို့လဲဟု အကွရာ ဇေဇေဝေ ဝေ တွေးမိသည်။

“ဒါ ကျွန်တော့် အဒေါ်ရဲ့ ဆိုင်လေ။ အဲဒါကြောင့် အကြာကြီးရွေးလို့ ပြောတာပါ။ အကွရာက ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုပြီး စဉ်းစားနေတယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်တော် ဆိုင်ထဲဝင်ဝင်ချင်း အကွရာကို တွေ့လိုက်လို့ လာနှုတ်ဆက်တာ။ ဟို အကွရာများ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားသလား မသိဘူး။”

လာပြန်ပြီ၊ စကားက အနှောင့်အယှက်ကို မလွတ်ချင်ဘူး။ တောက် ... မမကြီး အကဲခတ်နေလို့သာပေါ့။ နှစ်ယောက်တည်းသာ တွေ့ကြည့်။ ဟုတ်တယ် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်တယ်ဆိုပြီး ရွဲ့ပစ်မိမှာ အမှန်ပဲတည်း။

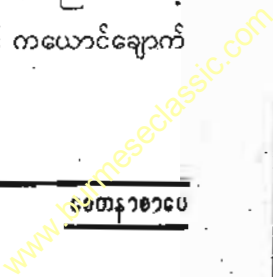
“ရိုးရိုးဝတ်ဖို့လား၊ ပွဲနေပွဲထိုင် အတွက်လား အကွရာ”
 “ပွဲနေပွဲထိုင်ပါ၊ ဩော် ... ဒါလေ မမကြီး အလင်္ကာ တဲ့ အခု လာဝယ်တာက မမကြီး စေ့စပ်ပွဲအတွက် ဝတ်ဖို့ပဲ။ အကွရာလည်း ကြိုက်တာတွေ ရင် ဝယ်ချင် ဝယ်မိမေထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အကွရာက ချိတ်လုံချည် မကြိုက်ဘူး။ မမကြီး ... သူက မြန်မာတဲ့၊ အကွရာတို့ အတန်းထဲက”

အကွရာသည် သူမ၏ ထုံးစံအတိုင်း စကားဆက်ထိုက်ပြောပြီး မြန်မာနှင့် မမကြီးကို မိတ်ဆက်ပေးလိုက်၏။ မြန်မာသည် မမကြီးအား ခေါင်းညိတ် ပြုံးပြလျက် ‘မမကြီး အကွရာကို လာပို့ လာကြို လုပ်လို့ မြင်ဖူးပါတယ်’ ဟု လျှောက်ပြောခဲ့ရဲ့။ အဲမယ် သူ့မမကြီး ကျနေတာပဲ၊ လူလည်က

ချက်ချင်း သူ့မမကြီးလို့ ခေါ်လိုက်ပုံကိုက သူနဲ့ ဆိုင်သလား။ စကားတက်စံဖြင့် နီးနေပြီ စာကျက်ဖို့ စဉ်းစားသေးပုံ မရချေ။ သူ့ဟန်ပန်က လွတ်လပ်ပေါ့ပါးလို့ နေလေသည်။ အကွရာမှာသာ မမကြီး စေ့စပ်ပွဲ လုပ်မည်ကို နောက်ဆံ တင်ငင်နှင့် မပျော်နိုင်။ အခုတောင် မမကြီး အတင်းခေါ်လွန်းလို့သာ စာကျက်နေရင်း ဒီအတိုင်း လိုက်လာဖြစ်ခဲ့တာပဲ။

စဉ်းစားကြည့်။ စာကျက်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ရုပ်ရည်ဟာ မျက်ခွံတွေမို့လို့။ ဒါပေမဲ့ မျက်ကြောတွေက စမ်းကျ၊ ခပ်ငေါင်ငေါင်ပုံစံ။ သနပ်ခါးတွေ ခပ်ထူထူလည်း လိမ်းထားသေး၍ ယခုတော့ အကြွင်းအကျန်အနေနှင့် မျက်လုံးနေရာ တစ်ပိုက်နှင့် တချို့တလေ ကွက်လို့။ အင်း ... မမကြီးက မိတ်ကပ်ရိုက်ပါဦးလား ပြောတာတောင် စာတွေမရသေးလို့ စိတ်ညစ်တာနဲ့ မိတ်ကပ်မရိုက်ခဲ့မိဘူး။ သူတော့ ငါ့မျက်နှာကို တကြည့်ကြည့် လုပ်နေပုံ ထောက်ရင် တော်တော် အကြည့်ရဆိုးလို့ပဲ ဖြစ်မယ်။ အကွရာသည် နံဘေးမှာ သူ့ ရုပ်ကြည့်နေတယ်ဆိုတာနှင့် မမကြီးပြသော ချိတ်အဆင်တွေကို စိတ်မဝင်စားနိုင်တော့ချေ။ မမကြီးက ကောင်းလားဆို ကောင်းတယ်ချည်း ထောက်ခံနေရသော်လည်း တကယ့် တကယ် ဘာမှ မမြင်တော့အောင် သူ့ကြောင့် ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်ရသတဲ့။

“အကွရာ စာတွေ ကျက်နေပြီလား”

“အင်း ... ကျက်နေပြီ”

“ပီအက်စ်အမ် ဘယ်လို ကျက်သလဲ”

“စာအုပ်ထဲကပဲ ကျက်စရာရှိတာ၊ အဲဒါ ကျက်တာပေါ့၊ မေးခွန်းလာရင် အဖြေရှိအောင် ကျက်သင့်သလောက် ကျက်ထားတာ”

“ကျွန်တော်လည်း အဲဒီလိုလုပ်ရင် ကောင်းမလား စဉ်းစား နေတာ၊ အခုထိ ဘာမှ မကျက်ရသေးဘူး၊ ဘယ်ဘာသာ အရင် ကျက်ရင် ကောင်းမလဲ၊ အကြံပေးပါဦး”

ကျွတ် ... အင်မတန် စကားများတဲ့ ကောင်ကလေး

ပဲဟု စိတ်ထဲမှာ ရေရွတ်မိတော့သည်။

“ညီမလေး ငါ ဒါပဲ ယူတော့မယ်ဟာ၊ ရွှေဖလားရောင်လေး က ကျက်သရေ ရှိပါတယ်နော်”

“နင်ရော ဘာယူမလဲ”

“တော်ပြီ ... မယူတော့ဘူး၊ ငါမှ မကြိုက်တာ၊ ကဲ ... ရွှေ ပြီးရင် မြန်မြန်ဝယ်ဟာ အိမ်ပြန်ချင်လှပြီ၊ ငါ စာတွေ မရသေးဘူး မမကြီးရဲ့”

“အဲမယ်လေး ... နင့်စာတွေက တစ်သက်လုံးရမဲ့ စာတွေ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီလိုပဲ နှစ်တိုင်း ညည်းရင်း အောင်သွားတာပဲ နင် မပူပါနဲ့၊ နင့် သူငယ်ချင်း မြန်မာက အခုမှ စာကျက် မှာဆို၊ ခုန ပြောသံကြားတယ်”

မြန်မာသည် မမကြီးအား ခပ်ရှက်ရှက်ဖြင့် ‘ဟဲ ... ဟဲ ...’ဟု အသံကလေးထွက် ရယ်ပြလျက် ...

“ဟုတ်တယ် မမကြီး”

“အို ... သူတို့က ယောက်ျားလေးတွေ ဉာဏ်ကောင်း တယ်၊ ဘယ်အချိန်ကျက်ကျက် ရတဲ့သူပဲ၊ ငါက စိတ်ဝင် စားတုန်း ကျက်မှ ရတာ”

“ကဲပါ ... ကဲပါ၊ ငါလည်း ရွှေလို့ ပြီးပါပြီ၊ ဘယ်လောက် လဲ မောင်လေး၊ ဈေးပြောပါဦး”

“ခဏနော် ဒေါ်လေးကို သွားမေးပေးမယ်”

မြန်မာ လျှောက်သွားသော မှန်ပိရီ နောက်ကွယ်မှာ ထိုင်နေသည့် အမျိုးသမီးကြီးက အကွရာတို့အား လှမ်း၍ အကဲ ခတ်၏။ မြန်မာက တစ်စုံတစ်ရာ ကပ်ပြောတော့ အကွရာအား သေသေချာချာ စူးစိုက်ကြည့်လေသည်။ အို ... ရှက်ရွံ့ရလေစွ။ သူ ဘာတွေ ပြောသလဲ၊ ချိတ်လုံချည်ရဲ့ တန်ဖိုးအကြောင်းအပြင် အကွရာ အကြောင်းပါ ထည့်ပြောနေပုံရတယ်။ အင်မတန်မှ ခုန်းစရာကောင်းတဲ့ သူငယ်လေးပဲ။

ထို့နောက် ချိတ်လုံချည် တန်ဖိုးငွေကို သူ့အဒေါ်ဆီ မှာ ရှင်းတော့ ...

“ကျသင့်တဲ့ ဈေးထက် အများကြီး လျှော့ပေးလိုက်တယ် နော်၊ သားက ကပ်ပြီး ကြိုတင်သတင်းပို့ထားလို့ အချင်း

ချင်းတွေဆိုပြီး တမင် လျှော့ပေးတာ၊ သမီးလေးကရော တစ်ထည်မယူဘူးလား၊ တီဗီထဲမှာတော့ ထိုင်မသိမ်းတွေ ဝတ်ပြီး က၊ သားနဲ့၊ သမီးနဲ့ လိုက်ပါတယ်၊ ဝတ်ကြည့် ပါလား။”

ဟု နားလည်ရခက်ခဲသော စကားတွေနဲ့ မိတ်စွဲ သေးရဲ့။ မြန်မာက ဘာတွေ သတင်းပို့ထားလို့လဲ။ အချင်းချင်း တွေဆိုတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ။

အကွရာသည် ကားနားအထိ လိုက်လံ နှုတ်ဆတ် ချင်သော မြန်မာ့ကို မမကြီး အလစ်တွင် မျက်စောင်းထိုးခဲ့ ခဲ့သည်။ သို့သော် မြန်မာသည် အရင်ကနဲ့ မတူစွာ အကွရာထဲ ရရှိသော မျက်စောင်းကို မဖြိုတော့ချေ။ ကားနားအထိ လိုက် ပေးဖြစ်အောင် ပို့လိုက်သေးသည်။ ဘယ်လောက် ရိုက်ပစ်ချင် စရာ ကောင်းလဲ။ မမကြီးရဲ့ စုံစမ်းမှုကို တစ်လမ်းလုံး ကြိုလှ ရတာ သူ့ကြောင့်ပဲပေါ့။

“ပြည့် ငါ့စာအုပ်တွေ သယ်ပေးပြီး အတန်းထဲရောက်ရင် မွေးမွေးရှိမဲ့ နေရာမှာ ချထားပေးဟယ်၊ အဲဒီထဲမှာ သူတို့ စာအုပ်တွေလည်း ပါတယ်၊ ငါ ဒီတစ်ချိန် မတက်သေးဘူး ဆိုတော့ သူတို့ ဖတ်စရာစာအုပ် မရှိမှာစိုးလို့။”

“ဘာလို့ မတက်တာလဲ”

“အိမ်က ခေါင်းမူးလို့တဲ့၊ ဒီမှာ ခဏထိုင်နေချင်တယ် ဆိုတာနဲ့၊ အဲဒါ နင်နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး၊ ဒါတွေ သယ်ပေး။”

“မြန်မာ့လည်း နည်းနည်းသယ်ခိုင်းပါလားဟ၊ ငါ့ချည်းပဲ”

“ကဲ ... ကဲ ဒါဆိုလည်း ရော့ မြန်မာပဲ သယ်၊ ပြည့်က အခုတစ်လော သိပ်တွက်ကတ်တာပဲ၊ ငါ့အလုပ်ဆို ဘာမှ လုပ်မပေးချင်တော့ဘူး။”

“လုပ်ပေးစရာ လိုလို့လားဟ၊ နင့်အတွက် မြန်မာက လုပ်ပေးချင်နေတာ၊ ငါ လုပ်စရာတောင် မလိုဘူး။”

“ပြည့် နင်နော် ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ”

သူ့လက်ထဲ စာအုပ်တွေ ထိုးထည့်ကာ ခပ်မြန်မြန် လှည့်ထွက်သွားတော့မှ သူက ပြည့်ဖြိုးဟန်၏ ပခုံးကို လက်သီးနှင့် လှမ်းထိုးလိုက်သည်။ သို့သော် မထိချေ။ ကြိုတင်ရိပ်မိနေ၍ ရှောင်လိုက်တာကြောင့်ပင်။ ချိတ်လုံချည်ဝယ်သည့် အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး သူတို့နှစ်ယောက် ပြန်လည်ရင်းနှီးလာကြသောအခါ နှစ်ဖက်အုပ်စုများက ဘယ်နေ့ အဆင်ပြေမလဲဟု စောင့်ကြည့် ကြသည်။

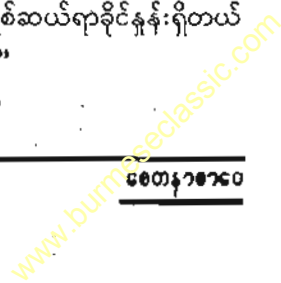
သူ့ဘက်ကတော့ ပြည့်ဖြိုးဟန်နဲ့ နေနေဖြစ်ပြီး အကွရာဘက်ကတော့ အိမ်ဆည်းလည်း အပါအဝင် မွေးမွေးနှင့် ပုန်းညက်တို့ပင် ဖြစ်လေသည်။ သူနဲ့ အကွရာတို့သည် ဓာတ်ပုံ ကလေးအကြောင်းကို မေ့ထားကြလျက် ပြန်လည်ခေါ်ပြော ရင်းနှီး ကြပြီဖြစ်သော်လည်း အရင်ကနဲ့ မတူသည်မှာ သူငယ်ချင်းတွေက ပေါ်တင်တွဲစကြတာပဲဖြစ်၏။ သူက ဘာမှ မငြင်းဆန်။ အကွရာ ကလည်း မသိချင်ယောင် ဆောင်ရင်ဆောင်၊ တစ်ခါတလေ ထို စကားထဲက ရှောင်ထွက်ဖြင့် လိမ္မာပါးနပ်လှသည်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခု ဝမ်းသာစရာကောင်းတာကတော့ အကွရာကိုယ်တိုင်က ခါးခါးသီးသီး ဟန်ပန်ပြုပြီး သည်နောက်ပြောင်မှုကို မပိတ်ပင် တာဘဲ။

“ဟေ့ကောင် မင်း တစ်ခုခု ပြောတော့ကွာ၊ ဒီလောက် အဆင်ပြေနေမှ နက်ဖြန် သန်ဘက်ဆို စက္ကင်းတက်စီ

ဖြေရတော့မယ်၊ ပြီးရင် ဒီဇင်ဘာ ကျောင်းပိတ်နေမယ့် မင်းတို့ မတွေ့ဘဲနေရမှာ၊ ကျောင်းပြန်ဖွင့်ရင် ခိုင်နယ်လိ အတွက် တစ်လတောင် မလိုတော့လို့ အားလုံး မျက်လုံး ပြူးကြရဦးမှာ၊ ဘာလို့ ဒီလောက် နှောင့်နှေးနေရတာလဲ၊ ငါ အားမရဘူး၊ မင်း ကြည့်ရတာ နှေးကွေးလွန်းနေတယ်”
 “ငါပြောလိုက်ရင် ငြင်းမှာ စိုးရိမ်တယ်၊ ဒီလို ခင်မင်နေ ရတာပဲ ကောင်းသလိုလို ဖြစ်နေပြီ၊ ဟိုတစ်ခါတုန်းက လို့”

ပါးစပ်က ယောင်၍ ထွက်မိမလို ဖြစ်ပြီးမှ အချိန်မီ ရပ်ပစ်လိုက်ရသည်။ ပြည့်ဖြိုးဟန်က သိပ်နားမလည်လိုက်၍သာ သက်ပြင်းချမိသည်။ သူနဲ့ အကွရာသာ သိပြီးသော အကြောင်း အရာကလေးကို သူကလွဲရင် ဘယ်သူမှ မသိစေရပါ။ အကွရာ၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို ညှိုးနွမ်းစေဖို့ ဘယ်တော့မှ မပြုလုပ်ချင်သော စိတ်စေတနာအပြည့်နှင့် ဖြစ်သည်။

“မိန်းကလေးတွေရဲ့ ဘဝက သနားပါတယ်ကွာ၊ ငါတို့ ယောက်ျားလေးတွေက စပြောမှ သူတို့မှာ စဉ်းစားရ၊ ပြန် လက်ခံရ၊ ဒါမှမဟုတ် ငြင်းရနဲ့၊ မင်း ဖွင့်ပြောရင် လက်ခံ တာနဲ့ ငြင်းတာမှာ လက်ခံဖို့က ရှစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းရှိတယ် ဆိုတာ ငါ အတပ်ဟောရဲတယ်”
 “ဘာကြောင့် ဟောရဲတာလဲကွ”

“အကွရာရဲ့ မျက်လုံးတွေကြောင့်ပေါ့၊ ငါတို့က ငယ်သူငယ် ချင်းပါ၊ ငါတို့ကိုကြည့်တဲ့ အကြည့်နဲ့ မင်းကိုကြည့်တဲ့ အကြည့် တူမှမတူတာ၊ အတိအကျ ကွဲပြားတယ်၊ မင်းသာ မသိတာ အကွရာက မင်းအကြောင်း တော်တော်များများ သိပြီးနေပြီ၊ မင်း ကောင်မလေးနဲ့ ကွဲသွားလို့ ဆွေးနေခဲ့တာ ကအစ မင်း ဘယ်ဘာသာမှာ ဘယ်နှမှတ်ရတာအဆုံး၊ ပိုပြီး မှန်တာပြောရရင် မင်းမှာ ဖဲအကြွေး ဘယ်လောက်ဆပ် လိုက်ရတယ် ဆိုတာကအစ သိနေတယ်၊ မင်း အံ့ဩသွားပြီ လား၊ အဲဒါတွေအကုန် အိမ်က မနေ့က ငါ့ဆီ ဖုန်းဆက် ပြီး ဖာအကြောင်း ဆွေးနွေးရင်း ပြောပြသွားတာ၊ ဟဲ ... ဟဲ ... မင်း မသိစေနဲ့တဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ငါ မနေနိုင်လို့ ပြောဖြစ် သွားပြီ”

ကြည့်စမ်း သည်မိန်းကလေးက သူ့အကြောင်းတွေ အကုန်သိနှင့်သတဲ့။ နဒီနဲ့ကွဲသွားတာ နဒီကို လွမ်းနေခဲ့တာတွေ သူမ သိနှင့်ရောပေါ့။ သူမအား သူမထံမှာ ပေးအပ်မည့် အချစ် တစ်ခုဟာ ဒုတိယမြောက် အချစ်ဖြစ်ခြင်း၊ သူမသည် သူ့ရဲ့ အရင် ဆုံးချစ်သူ မဖြစ်ရခြင်းတွေလည်း သူမ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြိုတင် တွေးဆပြီးရောပေါ့။ ဒါတောင် အကွရာသည် သူ့ကို ကာလ ကြာမြင့်စွာ မျှီသိပ်ထားသော ချစ်ခြင်းများဖြင့် စောင့်ကြည့် ချစ်နေနိုင်ခဲ့သူတည်း။

မှတ်မိသေးရဲ့။ ကားဘီးပေါက်လို့ လဲပေးတဲ့နေ့တုန်း ကတောင် ‘ဖြစ်ပါ့မလား၊ မြန်မာ နေမကောင်းဘူး မဟုတ်လား’ တွေနှင့် မကြာခဏ ရေရွတ်တာ သတိမထားမိသေး။ သူ နေ မကောင်းတာ ဘယ်လိုသိနေသလဲကို သူသည် အဲသည်အချိန်တုန်း က မစဉ်းစားနိုင်ခဲ့သေးချေ။ တကယ်တော့ သူမက သူ့ကို စောင့် ကြည့်နေခဲ့လို့ပဲ ဆိုတာ အသိသာကြီးပင်။ ‘စီးကရက်ကလည်း သောက်လှချည်လား’ ဟု တစ်ခါက အပြစ်တင်သလို ပြောခဲ့ဖူးတာ မှတ်မိပြန်သည်။ သူ့စိတ်အထင်မှာ သူ့ကို ဆရာလုပ်တယ်လို့ ယူဆ၍ ပြန်ရှုံ့ပြီး ဖြေခဲ့မိသေးသည်။ ဒါဟာ သူ့ကို ဘာတွေ လုပ်နေသလဲလို့ သူမ အမြဲစောင့်ကြည့်နေတယ်ဆိုတဲ့ လက္ခဏာပဲ။

ဘယ်လောက် ချစ်တတ်လိုက်တဲ့ မိန်းကလေးလဲ။

“အကွရာမှာ ရည်းစား လုံးဝမရှိဘူးလား”

“လုံးဝ မရှိဘူး၊ ဒေးဆိုတဲ့ ကောင်ကလေးကိုတော့ စိတ် ဝင်စားဖူးတယ် ထင်တယ်၊ အဲဒါ သူတို့ မိန်းကလေးတွေ ချည်းသိတဲ့ ကိစ္စလေ၊ ငါနဲ့ နေနေတို့က နည်းနည်းရိပ်မိ ပြီး ဘယ်အချိန် အဆင်ပြေသွားမလဲ စောင့်ကြည့်ကြသေး တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အိမ်ကဒေးအကြောင်းတွေသိပြီး အကွရာ ကို ပြောပုံရတယ်၊ အကွရာကိုယ်တိုင်လည်း သိသွားပုံရ တယ်၊ ခပ်တည်တည်ပုံစံက လုံးဝမပြောင်းတော့ ဒေးလည်း လက်လျှော့သွားပုံရတယ်၊ အင်း ... ဒီနှစ်မှာ မင်းကို ပြန်

စိတ်ဝင်စားပုံ ပြတာဟာ မင်း ကံကောင်းတာပေါ့။ မင်း အကြောင်းတွေ အကုန်သိရဲ့သားနဲ့ ဒေးကို ပယ်မချဘဲ ဆန်ခါတင် ရွေးနေတာကိုက မင်းကို တကယ်ချစ်လို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

“နေစမ်းပါဦး ငါ့ကို အကွရာ ချစ်နေတယ်လို့ မင်း ဘာဖြစ်လို့ တထစ်ချကြီး ပြောနေရတာလဲ၊ တစ်ခါတလေ အထင်နဲ့ အမြင်လွဲတတ်တာ ရှိတယ်နော်”

တော်ပါသေးရဲ့၊ တော်ပါသေးရဲ့။ ဒေးကို ပြန်ကြည့် တော့မလို့တောင် ဖြစ်ခဲ့သေးတယ်ဆိုပဲ။ ဒေး အကြောင်းတွေထဲက အဓိကအချက်ဖြစ်သော ကောင်မလေးတွေနဲ့ ရှုပ်တာကို သဘော မကျလို့ဟူ၍ ပြည့်ဖြိုးဟန် ထပ်မံ ပြောပြချက်အရ အကွရာက သူမရဲ့ချစ်သူမှာ ရည်းစားများတာ မကြိုက်တတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ကိုကျတော့ ရည်းစားရှိဖူးမှန်းသိလျက် ဘာဖြစ်လို့ ရွေးချယ်ခဲ့ သလဲ။ အင်မတန် မြတ်နိုးစရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးပဲ။ ဘဝမှာ သည်လို မိန်းကလေးမျိုးနဲ့သာ လက်တွဲရရင် ဘယ်လောက်တောင့် ပြီးပြည့်စုံလိုက်မလဲ။

နားလည်မှုအတိ ပေးစွမ်းနိုင်သော အကြင်နား အတိပြီးသော ခွင့်လွှတ်ခြင်းများစွာဖြင့် ဖွဲ့စည်းသော သူမ အချစ်တစ်ခုကို သူက ဘာလို့ မယုံမကြည် ဖြစ်နေစရာ လိုသလဲ ဖွင့်ပြောလိုက်ရင် ...

အင်း၊ အဲသည်ကျတော့ ခက်ခဲချင်သား၊ စိုးရိမ်ချင် သားပင်။ ‘ဟင့်အင်း မချစ်ပါဘူး’ဟု ငြင်းပယ်ပစ်ရင် ဘုရား ... ဘုရား ... ဒါကို သူ ဘယ်လိုခွန်အားမျိုးနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမှာပါလိမ့်။ သူမက သူ့အချစ်ကို တကယ်ရော ယုံပါ့မလား။ နဒီနဲ့ယှဉ်ရင် သူမဘက် အလေးမသာနိုင်လို့ အမြဲ တွေးချင်တွေးနေမှာပဲ ထင်ပါရဲ့။

ပြည့်ဖြိုးဟန်က မွေးမွေးနဲ့ ပုန်းညက်တို့ဆီ စာအုပ် တွေ သွားပေးပြီး သူ့ရှိရာဆီ ပြန်တက်လာ၏။ သူ့ရှေ့မှာ စာအုပ်တစ်အုပ် ပစ်ချရင်း ‘ရှေး’ဟုလည်း ပြောလိုက်သေးသည်။

“ဘာလဲ အကွရာ စာအုပ်လေး၊ တစ်ခါတည်း ပေးလိုက် ပါလား၊ ဘာလို့ ယူထားတာလဲ”

ပြည့်ဖြိုးဟန်သည် ဖြိုးစိစိလုပ်ရင်း သူ့အမေးကို မဖြေပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ အကွရာနဲ့ သူနဲ့ စကားပြောစေချင်၍ စာအုပ်ကို မပေးဘဲ ယူထားတာလား။

“မင်းအတွက် ပါးစပ်က ဖွင့်မပြောရဲလို့ စာအုပ်ကတစ်ဆင့် ဖွင့်ပြောလို့ ရအောင်ပေါ့ကွာ၊ ကယ်ရီယာ (carrier)ပေါ့၊ ငါတို့စာတွေထဲမှာ သင်တယ်လေ၊ ရောဂါ တစ်ခုကို လူ တစ်ယောက်ကနေတစ်ယောက် ကူးစက်ပြန့်ပွားဖို့ ဆိုရင် သယ်ဆောင်ပေးတဲ့ ရေတို့၊ ငလတို့၊ ခြင်တို့၊ ပိုးဟပ်တို့၊ ကြွက်တို့၊ ယင်ကောင်တို့၊ ကယ်ရီယာ ရှိသလိုပဲပေါ့။

အခုတော့ မင်း ဖွင့်ပြောချင်နေတဲ့ စကားတွေကိုပြောဖို့ စာအုပ်က သယ်ပေးလိမ့်မယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား။ မင်းမျက်နှာမှာ ဒေးနဲ့ အကွရာ နည်းနည်း ပတ်သက်ဖူးတယ်လည်းဆိုရော စိုးရိမ်စိတ်တွေ တဖွားဖွားပေါ်လာပြီး ချက်ချင်း ပြေးသွားပြီး ဖွင့်ပြောချင်သလိုပဲ။ ကဲပါ ငါ့ကို ရှက်မနေပါနဲ့။ မင်းဘာသာ ကြိုက်သလိုရေးပြီး အကွရာရဲ့ စာအုပ်ကြားထဲ ညှပ်ထားလိုက်။ ဒီနေ့ည သူ စာကျက်ရင် တွေ့လိမ့်မယ်။ မနက်ဖြန်ဆို မင်းတို့ အတွဲတစ်တွဲ တိုးလာ ပြီဖြစ်တဲ့သတင်း ကြားရမယ်လို့ ယူဆပါရဲ့။”

ပြည့်ဖြိုးဟန်သည် သူနဲ့ အကွရာကို တော်တော် သဘောတူပုံရသည်။ ဘယ်လိုလုပ်၊ ဘာတွေလုပ်ကအစ ညွှန်ကြား နေလိုက်သေးသည်။ မှန်တာပြောရရင် ဒေးကို စိတ်ဝင်စားသလိုလို ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုခြင်းအတွက် သူ အတော်လေး စိုးရိမ်မိခဲ့သည်။ ဒေးနှင့် အကွရာတို့ဆုံရင် အကွရာ ရင်ခုန်မိလားဟု တွေးကြည့် လျက် စိတ်တိုချင်လာသည်။

အကယ်၍ ဒေးကသာ ခြေငြိမ်သွားပြီး ‘တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ တကယ်ချစ်တာပါ။ အရင်က ကျွန်တော် ဆိုးခဲ့သမျှတွေ ခွင့်လွှတ်ပါ မမ၊ နောက်ဆို မမ စိတ်တိုင်း ဖြစ်ရပါစေမယ်’ ဘာညာတွေနှင့် ခူးထောက်လျှင် အကွရာ ယုံလှိုင်သွားနိုင်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူက နောက်လုပ်။ ဒေး

အရင်ဦးဆုံးလူပဲ။ ဒေးကို မုန်းလို့ဟူ၍ ရှောင်သွားတာမှ မဟုတ်တာ။ ဒေးရဲ့ ရည်းစားများခြင်းတည်းဟူသော ပြစ်ချက်ကြောင့် မာနကြီးသော မိန်းမပီပီ အကွရာက ရှောင်သွားခဲ့တာပဲ။ ဒေးကသာ ခြေငြိမ်ပြလျှင် အကွရာယုံအောင် နေပြရင်။

မပြောနိုင်ဘူး။ ဒေးက အကွရာကို တကယ် ချစ်ချင် ချစ်နေမှာပေါ့။ သူ့ရဲ့စိတ်ထဲကို ဘယ်သူက လှမ်းကြည့်နိုင်တာ မှတ်လို့။ ဒေးသည်လည်း မြန်မာဆိုတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် ကဲ့သို့ ချစ်သူငြင်းမှာ ကြိုတင်သိ၍ ဒါမှမဟုတ် စိုးရိမ်၍ သည် အတိုင်းအလှကြည့်နေတာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။

“မမ ဘယ်သူနဲ့ ကြည့်သွားပြီလဲ”

ဟု အံ့သော်တို့နဲ့တွေ့တိုင်း မေးတတ်တာကိုက ဒေးဘက်က မပြတ်သားမှုအဖြစ် ယူဆချင်လာ၏။

ကြည့်စမ်း ဘယ်လောက် အတ္တကြီးလိုက်တဲ့ မြန်မာလဲ။ အကွရာဘက်ကရော နဒီနဲ့ယှဉ်ရင် ဘယ်သူ့ဘက် ပါမလဲ ဆိုတာ တွေးကြည့်ပြီး မစိုးရိမ်ဘူး ပြောနိုင်သလား။ သို့သော် မြန်မာသည် သည်တစ်ခါ ဆုံစည်းခွင့်ရသော လှပဆန်းကြယ်သည် ချစ်ခြင်းမေတ္တာ တစ်ခုကို လက်လွှတ်မခံချင်တော့ချေ။ ကဲ ... အကွရာကလေးရေ ကျောင်းစတက်တက်ချင်း ဆုံတွေ့ရတဲ့ ပီအက်စ် အမ်ပို့စတင်ကတည်းက ကိုယ့်ကို မင်း စွဲလမ်းတွယ်လာတာဟာ ဆိုတဲ့ အသိကို သက်သေပြုလို့။ ဖြတ်သန်းခဲ့ရတဲ့ ကာလကြာကြာမှာ

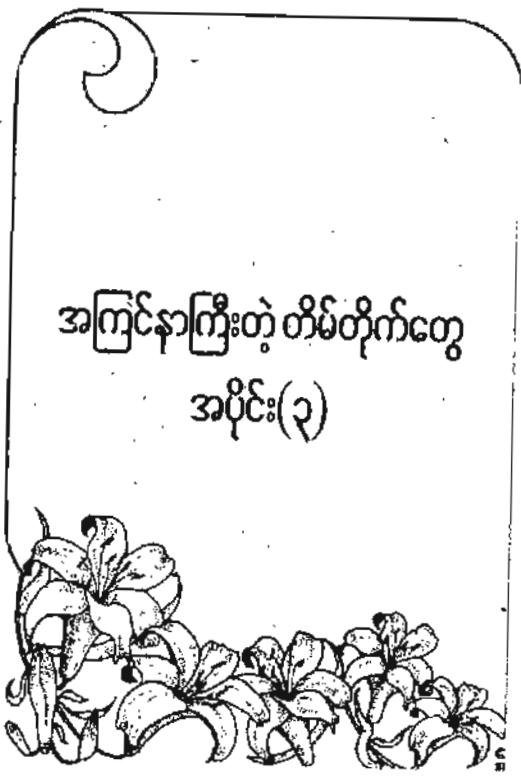
မင်းဆီမှာ အမြစ်တွယ်နေပြီဖြစ်တဲ့ ချစ်ခြင်းထူထည်ကလည်း ကြီးမားခိုင်ခံ့နေလိမ့်မယ်လို့ အတ္တဆန်ဆန်တွေ့လို့။ ကိုယ့်ဆီက အချစ်ကို မမျှော်လင့်ဘဲနဲ့တောင် ကိုယ်ရဲ့ ဓာတ်ပုံကလေးကို အမြတ်တနိုး သိမ်းထားတယ်ဆိုတဲ့ ပီတီကို စားသုံးလို့။ အခု မင်းကို ကိုယ် ဖွင့်ပြောပါရစေ။

စာရွက်တစ်ခု၌ ရေးပြီးပြီးချင်း အကွရာ၏ စာအုပ် ကြားထဲသို့ ခပ်မြန်မြန် ထိုးထည့်လိုက်၏။ ဘယ်သူ မြင်သွားမလဲ လို့ လိုက်၍ ရှာကြံမိသေး။

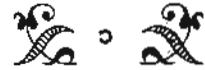
“စိတ်ချ ငါကလွဲရင် ဒီကိစ္စ ဘယ်သူမှ မသိဘူး”

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား ဣန္ဒြေမပျက်စွာ လိုက်ကြဖို့ တိုင်ပင်ကြသည်။ အကွရာကလေးရေ မင်း ယုံကြည် စိတ်ချသော မင်းရဲ့သူငယ်ချင်းက သည်လို့ ဖွင့်ပြောဖြစ်သွားအောင် တိုက်တွန်းတဲ့ အဓိက တရားခံပဲ။

* * *

အကြင်နာကြီးတဲ့ တိမ်တိုက်တွေ
အပိုင်း(၃)

အက္ခရာသည် ယခုအခါ သူ့ဓာတ်ပုံကလေးကို လှပသော မှန်ပေါင်ကလေးတွင် သွင်းလျက် သူမ၏ စာကြည့်စားပွဲပေါ် တင်ထားရဲပြီဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ နှစ်ရက်ခြား သုံးရက်ခြားလောက် ဖုန်းဆက်ပြီး အဖြေတောင်းတတ်သော ကောင်ကလေးတစ်ယောက်၏ ဖုန်းခေါ်သံကိုလည်း စောင့်နေတတ်ခဲ့ပြီ။

“အက္ခရာ

ဖွင့်မပြောရဲလို့ နှုတ်ဆိတ်ထားတာ ကြာပါပြီ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကားကို အက္ခရာ မယုံဘဲ ငြင်းပစ်မှာ စိုးရိမ်လို့ပဲ။ အက္ခရာကို First test စဖြေတဲ့ ပထမဆုံးနေ့မှာ ချစ်နေမိတယ်ဆိုတာ သေချာသွားခဲ့တယ်။ အကယ်၍ အဲသည့်အချိန်က ဖွင့်ပြောခဲ့ရင် အက္ခရာ ငြင်းမယ် မဟုတ်လား။ ဓာတ်ပုံမြင်ပြီးမှ

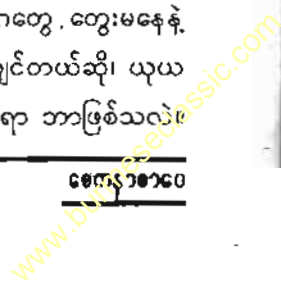
www.burmeseclassic.com

သည်စကားပြောတယ်ဆိုပြီး အကွရာ အယူအဆ လွဲမှားပဲ။ တကယ်တော့ အဲသည့် ဓာတ်ပုံကြောင့် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ရဲရဲကြီး ဝန်ခံရပါတယ်။ ကျွန်တော့်အကြောင်း အကွရာ သိမှာပါ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ အရင်ချစ်သူနဲ့ကွဲလို့ စိတ်လေပြီး အကွရာတို့အတန်းကို ဆင်းရင်း ဆေး (၁)ကို ပြောင်းခဲ့ တယ်။ ပထမဆုံးနေ့မှာ ဆုံစည်းခွင့်ရလိုက်တဲ့ အကွရာ ဟာ တိတ်ဆိတ်စပြုနေတဲ့ ကျွန်တော့် ဘဝထဲကို လှုပ်လှုပ် ရှားရှား ဖြစ်စေခြင်းနဲ့ စတင်မိတ်ဆက်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် အဲသည်ကတည်းက သိဖို့ ကောင်းတယ်။ ကျွန်တော့်ဘဝကို ဒုတိယအကြိမ် လှုပ်ရှားစေသူဟာ အကွရာပဲ။ အဲသည် ကတည်းက နေရာယူချင်ယူခဲ့မှာပေါ့။ ကျွန်တော် မသိခဲ့သေး ဘူး။ အချိန်ကြာလာတာနဲ့အမျှ ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့် တတ်တဲ့ မျက်ဝန်းကလေးတွေရဲ့ ဂရုစိုက်မှုကို သာယာတတ် လာခဲ့တယ်။ တကယ်ပါ။ စာမေးပွဲဖြေဖို့ စာတွေ ငဲ့ကျက် နေရင်း ကျွန်တော့်ကိုမော့ကြည့်တဲ့ ရှက်ရွံ့စိုးရိမ်တဲ့ မျက်ဝန်း ကလေးပဲ ကျွန်တော့်ရဲ့ နှလုံးသားကို အဖြေပေးသွားခဲ့တယ်။ ဟုတ်တယ် ကျွန်တော် အကွရာကို ချစ်တယ်။ တိတိကျကျ ရေတွက်ရင် သုံးလလောက် ကာလကလေးပါ။ အမှန်တော့ စတွေ့တဲ့နေ့ကတည်းက အမြစ်တွယ်ခဲ့လို့ဆိုတာ အခုတော့ ဝန်ခံရဲသွားပြီ။”

ဆိုသော ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ထည့်ထားသော စာရွက် ကလေးဟာ အကွရာရဲ့ ချစ်သူထံမှ ရရှိခဲ့တာပါ။ ဘယ်လောက် တောင် ပြီးပြည့်စုံလိုက်တဲ့ ဘဝကလေးလဲ။ အကွရာသည် သူမ ၏ဘဝတွင် မမျှော်လင့်တော့ပါဘူး မမျှော်လင့်ရဲပါဘူးဟူ၍ သတ် မှတ်ထားသော ချစ်ခြင်းတစ်ခုကို သေသေချာချာ သိခွင့်ရသောအခါ ဖြစ်တည်နေသည့် ပီတိများ၌ နစ်မြုပ်ရတော့သည်။ တကယ်လား ဟင့်အင်း သည်လောက်နဲ့ မယုံသေးပါဘူးတွေနှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ညာကြည့်ချင်သေး။ သို့သော် အဲသည့်အတွေးက မကြာမြင့်ပါ။ အိမ်ကို ငါတော့ သူ့ကို ငြင်းပစ်မှာပဲဟု ဘယ်လောက်ပဲ ကြိုးဝါး ထားထား တကယ့် တကယ်တော့ ငါသာ ငြင်းလိုက်ရင် သူတော့ သည့်ထက်မက စိတ်ဓာတ်တွေကျသွားမှာ။ အခုဆို စာမေးပွဲ ကလည်း နီးနေပြီ။ စာမေးပွဲပြီးကလည်း မကြာခင် ရောက်လာ တော့မှာဆိုတော့ သူ စိတ်ဓာတ်ကျလို့ မဖြစ်ဘူးနှင့် ဆင်ခြေတွေ ပေးလျက်။

ကြည့်စမ်း ငါလိုချင်တာက မြန်မာ့ဆီက အချစ်လေ။ ဘယ်လိုပုံစံနဲ့လာတဲ့ အချစ်ပဲဖြစ်ဖြစ် မြန်မာ့အချစ်ကို ပိုင်ဆိုင်ရရင် ငါ ကျေနပ်တယ် မဟုတ်လား။ ငါ့အိမ်မက်တွေ ပြီးပြည့်စုံမယ် မဟုတ်လား။ ဘာလိုသေးလဲ တခြားပပယောဂတွေ တွေးမနေနဲ့ ပေါ့။ မြန်မာ့ကို နှစ်သိမ့်ချင်တယ်ဆို။ ဖေးမချင်တယ်ဆို၊ ယုယ ကြင်နာမှုတွေနဲ့ လက်တွဲချင်တယ်ဆို။ အခုရော ဘာဖြစ်သလဲ။”

အရင်ကတည်းက ကိုယ့်ကို မချစ်မှန်း သိနေလျက် ချစ်နေလို့ ရသေးတာပဲ။ အခုဆိုရင် သူ့ဘက်က ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ ချစ်ခဲ့ပါစေ။ ငါ ကျေနပ်ပေးရမှာပေါ့ဟု နာကျင်ကြေမ္မာ တွေးတောလျက်။

“စိတ်ဆိုးနေလား အကွရာ”

ဟု မြန်မာက တိုးဖွဖွကလေး လူအလစ်မှာ ကပ် မေးခြင်းခံရတဲ့ စာပေးပြီး သုံးရက်မြောက်နေ့တွင် ...

“စာပေးတယ်ဆိုတာ သတ္တိနည်းတဲ့ ကောင်လေးတွေရဲ့ အလုပ်၊ မြန်မာက သတ္တိနည်းလို့ အံ့ဩနေတာ”

တဲ့လေ။ ပြန်ဖြေလိုက်ပုံကိုက မရှင်းမလင်းကလေး နဲ့ ဖြစ်နေသည်ပဲနော်။ မြန်မာလည်း သိနှင့်ပြီးသား အဖြေကို မရမက ကြားချင်ဟန်ရှိလှတဲ့ မြန်မာ့ကိုလည်း တမင် ဒုက္ခပေး လိုလှ၍ ...

“အင်း၊ စဉ်းစားမယ်”

လို့ တစ်ခါလောက် အချိန်ဆွဲမိပါရဲ့။ ဟာ ရတယ် ရတယ်နှင့် ပျာပျာသလဲ ထောက်ခံ၊ ပြီးတော့ နှစ်ရက် ခြား သုံးရက်ခြားလောက် အဖြေဘယ်တော့ပေးမှာလဲဟု သူငယ်ချင်း တွေအလစ်မှာ ခိုးမေးတတ်ပြန်။ ဘယ်လောက် ရယ်ရသလဲ။ ကင်နံတင်းမှာ စုထိုင်ဖြစ်ရင် မြန်မာနှင့် အကွရာကို ဘေးချင်းယှဉ် နေရာချတတ်၍ အမြဲ ဘေးချင်းယှဉ်နေစဉ် ဒီမေးခွန်းကို မေးတာ စဉ်းစားကြည့် လူပုံအလယ်မှာ ဘယ်မိန်းကလေးတစ်ယောက်က

ချစ်သူကို အဖြေပေးဖူးတယ်ဆိုတာ ကြားဖူးလို့လား။ မြန်မာက အဲဒါ လုံးဝ မစဉ်းစား။ အဲဒီလိုပဲ အမြဲ ခိုးမေး။ ရယ်ပဲ ရယ်ရ သေးတော့။

“ဟိတ် ... အကွရာ အဖြေပေးတော့ကွာ၊ ကိုယ် ရင်ခုန် လှဖြူ”

ဆိုတာမျိုး။ ဒါမှမဟုတ်ရင် ...

“အကွရာ ဟိုကောင်တွေ မေးနေပြီ၊ ကိုယ် ဘယ်လိုဖြေရ တော့မလဲ၊ ပြောပါဦး”

ဆိုတာမျိုးလည်း လူလည်ကျတတ်သေး။ အိုး ... ဘယ်ရမလဲ။ အကွရာက ကိုယ်နိုင်တုန်း သည်လောက် ညှဉ်းခွင့် ရှိတာ။ တမင် ညှဉ်းထားလိုက်တာပေါ့။ နောက်ဆိုရင် သူ ဆိုး သား၊ သူမပဲ သည်းခံပေးရမှာ။ ခွင့်လွှတ်ပေးရမှာ၊ နားလည်ပေး ရမှာလေ။ ဒါတွေကို ကြိုမြင်သေး။ ပြီးတော့ စဉ်းစားကြည့်နော်။ သူက အခုမှချစ်ပြီး သည်လောက်လေး စောင့်ရတာ။ အကွရာ ကတော့ တစ်နှစ်လုံးလုံး မျှော်လင့်ချက်မဲ့စွာ ချစ်နေနိုင်ခဲ့တဲ့သူ။ ဒါကြောင့် ...

“မြန်မာ ကိုယ့်ကို ခဏခဏ အဖြေမတောင်းနဲ့ကွာ၊ ကိုယ် မြန်မာ့ကို ဖိုင်နယ်လ်အိပ်ဇင်ပြီးမှ အဖြေပေးမယ် လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ၊ မြန်မာ့ဘက်က လိုက်နာရမဲ့အချက် ကတော့ ပတ်ဝမ်း (Part1) ကို ဆပ်ပလီ (Supply) တစ်ခုမှ

မပါဘဲ အကုန်အောင်ဖို့ပဲ၊ အချိန်တွေ ရှိပါသေးတယ်။ မြန်မာလည်း ဉာဏ်ကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ စာတွေလည်း တော်တော်မှတ်ပြီးသားပဲ။ အောင်အောင် ဖြေပေးနေမှာ။ မြန်မာ အကုန်အောင်တာ မအောင်တော့ ကိုယ့်ရဲ့အဖြေနဲ့ မဆိုင်ဘူး။ ကိုယ့်ရဲ့အဖြေမှာ ဒါတွေ မလွှမ်းမိုးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အခုအချိန်မှာ ကိုယ် အလိုချင်ဆုံးအရာက မြန်မာ Supply မပါဘဲ စာမေးပွဲအောင်ဖို့ပဲ။ အဲဒီလောက်ဆို မြန်မာ နားလည်တော့နော်”

ထိုစကားကို ပြောခဲ့သောနေ့သည် ဒီဇင်ဘာ ကျောင်းပိတ်ရက် မရောက်ခင်ကလေးက ဖြစ်သည်။ မှတ်မှတ်ရရ ရွှေတိဂုံဘုရားမှာ ဆီမီးအတူတူ ထွန်းညှိစဉ် ...

“ကိုယ့်ကို ဒီဇင်ဘာ လက်ဆောင်အဖြစ် အဖြေပေးခဲ့ပါလား အကွရာ”

လို့ ခိုးပြီး တိုးတိုးလေး မေးလိုက်ချိန်က ဖြစ်သည်။ သူတော့ အဖြေတောင်းတော့မှာပဲဟု သူ နံဘေးကို ရောက်လာပြီး ဆီမီးတွေ လိုက်ထွန်းစဉ်မှာ ထင်လိုက်တဲ့အထင်မှာ မှန်ကန်ခဲ့သောကြောင့် အကွရာသည် ဆီမီးတွေ အကုန်ပူဇော်ပြီး လူရှင်း၍ ဓာတ်ပုံရိုက်သူရိုက်၊ ပြန်ဖို့ ပြင်ဆင်သူ ပြင်ဆင်၊ မမ္မာရုံထဲမှာ ဝတ်ရွတ်ဖို့ ပြင်ဆင်သူက ပြင်ဆင်ချိန်တွင် ထိုစကားကို တုံ့ပြန်ခဲ့တာပင်။

တကယ်တော့ မြန်မာ့ကို ကိုယ်နဲ့ နီးနီးနားနား ခုံနဲ့ ပါတ်မှာပဲ ရှိနေစေချင်တာပေါ့။ ပို့စတင် အတူတူပဲ ရှိနေစေချင်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ စဉ်းစားကြည့်၊ နာမည်ရှေ့စာလုံးအရဆိုလျှင် မြန်မာအား ‘မ’အုပ်စု ဖြစ်နေ၍ အက္ခရာတို့ရဲ့ ‘အ’ အုပ်စုများနှင့် ခပ်ဝေးဝေးမှာ ခုံနဲ့ပါတ်အသစ် ဖြစ်သွားမည်။ မြန်မာနဲ့ Group မတူ၊ Posting မတူ၊ ဆေးရုံမှာလည်းမတူ၊ Prat II ရဲ့ Combined Lecture မှာတော့ သင်ရလို့ အကြောင်းမဟုတ်။ အနည်းငယ် တွေ့ခွင့်ရသေးသည်။ Prebiocပြီးလို့ Blocပို့စတင်မှာတော့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် တွေ့ဖို့ကဝေးရော ပို့စတင်တစ်ခုစီ၊ ဆေးရုံတစ်ခုစီ၊ ဆေးရုံက စာသင်ဆောင် တစ်ခုစီမှာ။

ဘယ်လောက် ဝေးကွာလိုက်တဲ့ဘဝလဲ။ ဒါပေမဲ့ အကွရာသည် ကိုယ့်ချစ်သူတစ်ယောက်ကို အမြဲတွေ့ခွင့်မရရင် နေပါစေ။ ကိုယ့်ချစ်သူကတော့ Supplyဆိုတာကြီးနဲ့ ဘယ်သူက အောင်စေချင်ပါ့မလဲ။ တစ်ခါတည်း အောင်သွားစေချင်တာပေါ့။

အကယ်၍ Supplyနဲ့သာ အောင်ရင် ရိုးလိန်ပါတ်ကို နောက်က ပြန်စီမှာမို့ နီးစပ်နိုင်တာ သိသားပဲ။ မြန်မာနဲ့ ပို့စတင်တူမှာ သိသားပဲ။ သို့သော် မြန်မာ့အပေါ်ထားသော အကွရာ၏ စေတနာသည် မြန်မာသည် သူမနှင့် စတွေ့ချိန်မှစ၍ ဘဝမှာ စိတ်ဓာတ်ကျခြင်းတည်းဟူသော အခက်အခဲကို မကြုံတွေ့စေလိုသော စေတနာအမှန်နှင့် သည်စကားကို ပြောခဲ့ခြင်းတည်း။

ဒါပေမဲ့ မြန်မာ သိဖို့ ကောင်းတယ်။ ဖုန်းဆက်ရင် ဘယ်အချိန် ဆက်မလဲကိုစောင့်ပြီး နားထောင်တာကိုက အကွရာ ရဲ့ အခြေတစ်စွန်းတစ်စနေနော်။ ပြီးတော့ ရှင့်ဓာတ်ပုံကလေးက ကျုပ်ဆီမှာဆိုတာ ရှင် သိပြီးသားနော်။

“အခု ပက်သို (Patho) အကုန်ပြီးအောင် ဖတ်ထားမယ်၊ ကျောင်းဖွင့်ရင် ဖောရင်းဆစ် (Forensic) နဲ့ ပီအက်စ်အမ် (P. S. M) ကို အားလုံးစုပြီး ဖတ်ကြမယ်နော်၊ အကွရာ သဘောတူလား။”

“အင်မတန် လိမ္မာနေပါလား၊ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး လိမ္မာသွား တာပါလိမ့်၊ အံ့ဩစရာကြီးကွယ်”

သူက စာကျက်ပြီးကြောင်း အားတက်သရော အမြဲ ကြွားတတ်ပါသည်။ ထိုအခါမျိုးမှာ အကွရာသည် သူ့ကို အခြေ ပေးမိတော့မလိုလိုတောင် ဖြစ်ရအောင် သူမ၏ ဆန္ဒအပေါ် အလေးထားမှုအား ကြည့်နူးပီတိ ဖြစ်ရသတဲ့။

“အကွရာ ကိုယ့်ကို ဖော်ရင်းဆစ်တွေ ကူပြောပေးရမယ် နော်၊ ပီအက်စ်အမ်တွေလည်း ကူပြောပေးရမယ်နော်၊ အဲဒါ တွေက စာများပြီး နားလည်ရခက်တယ်၊ အူကြောင်ကြောင် ကြီး၊ မနေ့က စိတ်ကူးရပြီး ဖတ်မိတာ၊ ဖတ်ပြီး စာအုပ်လည်း ပိတ်လိုက်ရော ပြန်မေ့သွားတယ်ကွ၊ ရယ်စရာကြီး ကိုယ် ဒီစာတွေ ပြီးအောင်ဖတ်ဖို့ အကွရာ ကူညီမှ ဖြစ်မယ်။

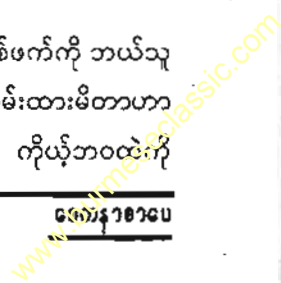
ကျောင်းဖွင့်ရင် ဆေးရုံလစ်ပြီး စာကျက်ကြတာပေါ့၊ မယ်ဒစ် ဆင်က တတ်ပြီးသားပါ လစ်ကြရအောင်ကွာ”

“အဲမယ် ... ဒါဆို Myocardial infarct မှာ တွေ့ရမဲ့ Signs and Symptoms တွေ အခုပြောပြမလား၊ ပေးရှင့် (Patient) ကို ဘယ်နေရာက စစမ်းမလဲ ရှင် ပြောပြစမ်း၊ ကျုပ်တောင် မသေချာသေးဘူး။”

“ဟာကွာ မယ်ဒစ်ဆင် (Medicine) ကို နောက်နှစ်မှပဲ သေသေချာချာ ကြည့်တော့မယ်၊ ဒီနှစ် အချိန်တွေ လွန် ကုန်ပြီ၊ နီးရာဓားကြောက်ရတယ်၊ လောလောဆယ် Part I အောင်ဖို့ အရေးကြီးတယ်လေ အကွရာရဲ့၊ ကိုယ့်အတွက် သူများထက် နှစ်ဆ ပိုအရေးကြီးတာ အကွရာ သိသားနဲ့။”

ထိုသို့ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြတဲ့ နေ့တွေဆို အကွရာ အတွက် တစ်ပန်းသာတာက 'သူ့ဓာတ်ပုံကလေးကိုကြည့်ရင်း သူနဲ့ ဖုန်းပြောရတဲ့ ပီတီကို ရရှိခြင်းပဲ။ သူကရော အင်း... သိနိုင် တာမှတ်လို့။ အကွရာရဲ့ မျက်နှာဖုံးပါဖူးသော မငှင်ဇင်းတွေက သုံးအုပ်လောက်တောင် ရှိတာ ဝယ်မသိမ်းထားဘူး။ ကြည့်မနေ ဘူးလို့ ပြောနိုင်မလား။

“အကွရာ နားကပ်အစိမ်းရောင်လေးတစ်ဖက်ကို ဘယ်သူ ကမှ မကောက်ဘဲ ကိုယ်က ကောက်သိမ်းထားမိတာဟာ နိမိတ်ပြတာပဲ ထင်တယ်၊ မေလထဲမှာ ကိုယ့်ဘဝထဲကို

ဝင်ရောက်လာမဲ့ မိန်းကလေးက အရင်ဆုံး သူ့ မြတ်နိုးတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုကို ကိုယ့်ဆီ ပို့ထားတာ ဖြစ်မှာပဲ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။”

ဟူ၍ အကွရာကို ဖွင့်ပြောပြီး မကြာခင်မှာ အိမ်ရှဲ့ လက်ဆောင်အဖြစ် မြတ်နိုးနှစ်ခြိုက်ခဲ့သော ပျောက်ဆုံးပြီးတဲ့ နားကပ်အစိမ်းရောင်လေး တစ်ဖက်ကို သူ ပြန်လာပေးခဲ့ခြင်းအား တမ်းတစွာ ပြောတတ်ပြန်သည်။

ဘယ်လောက် ဆန်းကြယ်လိုက်သလဲ။ သည်နားကပ် တစ်ဖက်အကြောင်း သူသိတာ ကြာခဲ့ပြီတဲ့။ ပြန်ပေးချင်တာလည်း ကြာခဲ့ပြီတဲ့။ အဲသည်တုန်းက သည်လောက်အထိ ပတ်သက်မိလိမ့် မယ် မထင်လို့ မပေးခဲ့တာတဲ့လေ။

အခုတော့ သူက သည်ကိစ္စကလေးကို တံသသ ပြောတတ်ပြန်သေးရဲ့။ နိမိတ်ပြတယ်၊ ဖူးစာမှန်ရင် မနေပါဘူး တွေနှင့် ပီတိဖြစ်စွာ ပြောတတ်ပြန်သေးရဲ့။

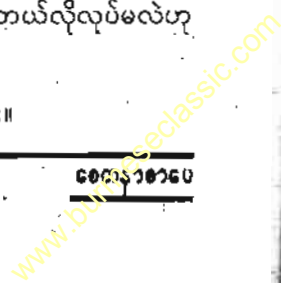
ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ဓာတ်ပုံ ခိုးရိုက်သလဲ။ အဲသည် ဓာတ်ပုံကို အခု ဘာလုပ်ထားသလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းမျိုးကို သူက မမေးတတ်ခဲ့ပါ။ အင်မတန် အလိုက်သိသော အမျိုးသား ကလေးပဲ ဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ ရှင်းရှင်းပြောရရင် အကွရာနဲ့ မြန်မာ ဆိုတာ တစ်ယောက်ရဲ့ နှလုံးသားကို တစ်ယောက်သိမြင် ပြီးတဲ့ အခြေအနေမျိုးမို့ အကွရာဆီက အဖြေကို မြန်မာက

တောင်းနေဖို့တောင် မလိုတော့ပါဘူး။ သူက အင်မတန် ကြား ချင်လှမှန်းသိ၍ အကွရာသည် တမင်ညစ်ကာ အဖြေမပေးခဲ့တာဘဲ ဖြစ်လေသည်။

“ကိုယ့်အတွက် အကွရာကို ဘယ်လောက်တောင် ချစ်မိ သလဲဆိုတာကို အကွရာကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်မိတယ် ဆိုတာကို ပြနိုင်တဲ့ အရာဟာ Pamiကို လွတ်လွတ် ကျွတ်ကျွတ် အောင်အောင်ဖြေပြဖို့ တစ်ခုပဲရှိတယ်ကွ။ ဒါမှလည်း အကွရာက ကိုယ့်အချစ်ကို ယုံမယ် မဟုတ်လား။ ကိုယ့်ရဲ့ နဒီနဲ့ အကွရာမှာ ဘယ်သူ့ကို ပိုချစ်သလဲဆိုတာ တော့ ကိုယ် မဖြေချင်ဘူး။ ကိုယ်က အခုလောလောဆယ် ဖြစ်နေတာကိုပဲ တွေးချင်တယ်။ အရင်က အဖြစ်တွေနဲ့ တွေးပြီး မနှိုင်းချင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ ပြောပါရစေ၊ အဲဒါက ကိုယ့်အချစ်ကို အကွရာ စိတ်သန့်သန့်နဲ့ ယုံကြည် ဖို့ပဲ”

ထိုစကားကိုတော့ သူ့ဘာသာ စိတ်ကူးရပြီး ပြော ခြင်း ဖြစ်သည်။ အကွရာသည် မြန်မာ စိတ်ရှုပ်ရမှာစိုး၍ သူမနဲ့ မြန်မာ့ အရင်ချစ်သူလေး ‘နဒီ’ဟု နာမည်သိပြီးသူမှာ ဘယ် သူ့ကို ပိုချစ်နိုင်မလဲ။ နဒီ ပြန်လာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲဟု တစ်ခါမှ မမေးဖူးခဲ့ပါ။

အိမ်ကတော့ သတိပေးဖူးသား။

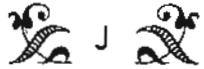

“ဟဲ့ ... မြန်မာက သူ့ကောင်မလေးနဲ့ သေသေချာချာ ရော့ ပြတ်ရဲ့လား၊ နင် မေးကြည့်ထားဦး၊ တော်ကြာ နင်တို့နှစ်ယောက် တကယ်တွဲပြီးမှ မြန်မာနဲ့ နင်ကြားမှာ သူ့ကောင်မလေး ပြန်ဝင်လာလို့ နင် ကျန်ခဲ့ရင် မကောင်း ဘူး၊ ငါတို့ကျောင်းမှာက သိတဲ့အတိုင်းပဲ လူ နည်းနည်း လေးရှိတဲ့အထဲ အချင်းချင်းထဲက ချစ်သူဖြစ်သွားကြရင် တော်တော်သိကြတာ၊ ကွဲသွားတာတို့၊ လက်မထပ်ဖြစ်ကြ ဘူးတို့ဆိုရင်လည်း သတင်းတစ်ရပ်အနေနဲ့ ပြောကြမှာပဲ၊ နင်ပဲ နစ်နာမှာနော်”

ထိုအခါ အကွရာသည် မြန်မာ၏ ‘အကွရာကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်မိတာပါ’ ဟူသော စကားကို ယုံကြည်အားကိုး လျက် အိမ်၏ သတိပေးစကားအား မေ့ပစ်လိုက်ဖို့ ဝန်မလေးခဲ့ပြန်။

ကဲ ... မြန်မာ့ရေ ရှင် ဘာပြောမလဲ။ အကွရာက မြန်မာ့ကို ချစ်ဝယ်ဆိုတာဟာ မြန်မာ့ကို အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည် မှုတွေနဲ့ အရူးအမူးကို ချစ်ခဲ့တာပဲ။ တော်ရုံတန်ရုံ အချစ်မျိုးနဲ့ ချစ်လိမ့်မယ်လို့တော့ မထင်လိုက်ပါနဲ့နော်။ ကိုယ့်ထက်အရင် သိပ်ချစ် သိပ်တမ်းတနေတဲ့ ချစ်သူတစ်ယောက်ကို မြန်မာ့ဆီမှာ နေရာပေးထားပြီးမှန်း သိလျက်နဲ့တောင် နက်နက်နဲနဲ ချစ်နေ မိခဲ့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မြန်မာ့ကို သူမသာ လျှင် ပိုင်ဆိုင်လိုသော အတ္တကတော့ ကြီးနေဆဲတည်း။

“ကဲ ... ဒီနေ့ ဘာခေါင်းစဉ်တွေ ဆွေးနွေးကြမလဲ ပြော ပါဦး”

စာကြည့်တိုက် အခန်းကလေး၏ အပြင်ဘက် ခုံတန်းကလေးမှာ ထိုင်ပြီးပြီးချင်း မေးလိုက်သော သူမ၏ အမေး စကားကို ကြားလိုက်ဟန် မတူချေ။ အင်း ... တစ်ခုခုပါပဲ။ သည်နေ့ သူ တစ်မျိုးဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ရိပ်မိသား။ သို့သော် မမေးခဲ့ပါ။ သူ ဖွင့်ပြောတိုင်ပင်မှသာ ဆွေးနွေးလိုသည့် ဆန္ဒသည် အကွရာ ၏ ဆန္ဒအမှန်ပင်။ ကျောင်းပြန်ဖွင့်ပြီး တစ်ပတ်မှာ မနက်ဆို မမကြီးက ညီမငယ်ကို ရုန်ကုန်ဆေးရုံကြီးရဲ့ ပေါ်တီကိုအောက် ဌ်းစိတ်ချလက်ချ ထားရစ်ခဲ့ပေမဲ့ အင်မတန် လိမ္မာသည့် အကွရာ သည် သိပ်မကြာခင်လေးမှာပဲ ဆေးရုံပေါ်မှ မြန်မာနဲ့အတူ ပြန်ထွက်၊ မြန်မာ့ ကားလေးနဲ့ ကျောင်းကို အတူတူသွား။ ထို့နောက် ဆိတ်ငြိမ်အေးချမ်းပြီး စာမေးပွဲနီးရင် စာကျက်သူတွေနဲ့ စည်ကား

လှတဲ့ ကျောင်းအပေါ်ဆုံးထပ်က စာကြည့်တိုက်ရဲ့ အခန်းထဲမှာ ဖြစ်ဖြစ်၊ အခန်းအပြင်ဘက်က ခုံတွေမှာဖြစ်ဖြစ် မြန်မာနဲ့အတူ စာတွေ ဆွေးနွေးကျက်မှတ်တတ်နေခဲ့ပြီ။

ကြည့်စမ်းပါဦး ဘယ်လောက် ဆိုးလိုက်တဲ့ ညီမငယ်ကလေးလဲနော်။ အစ်မဖြစ်သူက ဆေးရုံမှာ စိတ်ချလက်ချ ထားခဲ့ပေမဲ့ ညီမက ဆေးရုံကို အမှန်တကယ် လာခြင်းမဟုတ်ဘဲ သူမ၏ချစ်သူ ကောင်ကလေးအတွက် စာကျက်ပေးဖို့ အချိန်အချက် လာခြင်းဖြစ်သတဲ့။ တစ်ပတ်မှာ သုံးရက်လောက် ဆေးရုံလစ်ပြီး စာကျက်ပေးသတဲ့။ အင်း ... မြန်မာနဲ့ အကွရာဟာ အကွရာ အဖြေမပေးသေးလို့ တရားဝင် ချစ်သူကလေးတွေ မဟုတ်သေးမှန်း နှစ်ယောက်တည်းသာ နားလည်ရင် နားလည်မယ်။ အများ သတ်မှတ်ထားကြတာတော့ အတန်းထဲက သည်နှစ်ရဲ့ အတွဲသစ်ကလေးပေါ့။ မဟုတ်သေးပါဘူးငြင်းလည်း အိမ်တို့၊ ပြည့်တို့၊ နေနေတို့ကတောင် နောက်ပြီး မွေးမွေးနဲ့ ပုန်းညက်ကတောင် ယုံမှမယုံကြတော့တာကြီးကွယ်။ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။

ခါတိုင်းနေ့တွေတော့ သူ့လောက် တက်ကြွတာ မရှိ။ သူ့လောက် စာအရမြန်တာ မရှိ။ သူမရဲ့ စကားတိုင်းကို ဂရုတစိုက် နားထောင်တတ်တာမရှိတဲ့ မြန်မာဟာ သည်နေ့မှာတော့ စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့မနေ။ အကွရာကိုလည်း ဘေးမှာထားပြီး စိတ်တွေလည်း အဝေးကို လွင့်လို့နေသည်။ သူ ဘာတွေ အခက်အခဲ ရှိနေခဲ့သလဲ။

ဟင်အင်း ... သူ့ဆီမှာ အခက်အခဲ၊ စိတ်ညစ်စရာနဲ့ စိတ်ဓာတ်ကျခြင်းဆိုတာတွေ အကွရာနဲ့ တွေ့ပြီးချိန်ကစပြီး တစ်စုံတစ်ရာမှ မရှိစေလိုပါ။ ဒါကြောင့်ပဲ ကိုယ့်ဘက်က အနစ်နာခံပြီး သူ့အတွက် အရာရာကို လိုက်လျောနေခဲ့မိတာပင် ဖြစ်လေသည်။

“မြန်မာ ညတုန်းက ဘာဖတ်ဖြစ်သလဲ ဟင်၊ ပြောပြပါလား၊ အကွရာ မဖတ်ရသေးတဲ့ စာဆိုရင် အကွရာ ဖတ်ပြီးသား ဖြစ်သွားအောင်ပေါ့နော်၊ ဖတ်ပြီးသားဆိုလည်း နောက်တစ်ခေါက် ဖြစ်သွားအောင်”

“အင်း ... ကိုယ် ညက ဘာမှ မဖတ်ဖြစ်ဘူး အကွရာ”
“ဘာဖြစ်လို့လဲ နေမကောင်းလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ကောင်းပါတယ်၊ စိတ်မပါလို့ ကိုယ်က စာတွေအကုန်လုံး အကွရာနဲ့ ပေါင်းဖတ်မှ ရသလို ဖြစ်နေပြီ၊ ကိုယ် တစ်ယောက်တည်းဖတ်ရင် စိတ်က ဟိုရောက် ဒီရောက်နဲ့ ခရီးမပေါက်လှဘူးကွ”

မြန်မာသည် တစ်စုံတစ်ရာကို ဖုံးကွယ်လိုဟန်ဖြင့် ဘမန်းကတန်း ဖြေ၏။ အကွရာသည် မြန်မာ့ မျက်နှာအား အမြဲ ကြည့်နေတတ်သူဖြစ်၍ မြန်မာ ညာပြောနေမှန်း ရိပ်မိပါသည်။ သို့သော် မြန်မာ့ကို အနှောင့်အယှက် မပေးလို၍ ကိုယ့်ဘာသာပဲ ခေါင်းစဉ်တစ်ခု ရွေးချယ်ကာ ဖတ်ပြရင်း ငေးငေးငိုင်ငိုင် ရှိလှသော မြန်မာ့အတွက် ရင်ထဲမှာ အင်မတန်မှ ပူလောင်နေခဲ့ရသည်။

မြန်မာသည် ချောသည်၊ တည်သည်၊ ခန့်သည် ဟု
 သော ဂုဏ်ပုဒ်များ မပိုင်ဆိုင်သော အမျိုးသားကလေးတစ်ယောက်
 ပဲ ဖြစ်လေသည်။ သာမန် ကောင်းကလေးတစ်ယောက်ထက် မပို
 သော ရုပ်ရည်ကလေးလည်း ရှိသည်။ အရပ်အမောင်းကလည်း
 အကွရာ နှစ်သက်လှသော မြင့်မားသည့် အရပ်အမောင်းပိုင်ရှင်
 လည်း မဟုတ်ချေ။ ရှိသင့်ရှိထိုက်သည့် အရပ်အမောင်းနဲ့ သာမန်
 လူကလေးပဲ ဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ အံ့ဩစရာ ကောင်းသားနော်
 အကွရာက ကျေကျေနပ်နပ် လက်ခံရွေးချယ်မိသတဲ့လေ။

“ကဲ ... ဒီတစ်ခု ပြီးသွားပြီ၊ ဒီတစ်ခါ မြန်မာ့ အလှည့်
 နော်၊ ပြန်ပြောပြမလား၊ ပိုပြီး မှတ်မိသွားတာပေါ့နော်”
 “မပြောနိုင်ဘူးကွာ၊ ကိုယ် တစ်ခုမှ မမှတ်မိလိုက်ဘူး
 အကွရာပဲ ပြန်ပြောပြ”
 “ဟင် ... မောလိုက်တာ”
 “ဆောရီး ... ဆောရီး၊ အကွရာ မောရင်လည်း မပြောနဲ့တော့
 ခင်နာလို့က်ပါလား၊ ကိုယ် ဒီနေ့ စိတ်မပါသလို ဖြစ်
 လို့ပါကွာ”
 “အကြီးဆိုပြီး အနိုင်ကျင့်တယ်နော်၊ စာကျက်တိုင်း အကွ
 က အမြဲတမ်း အများကြီး ပြောရတယ်၊ ရှင်က နည်းနည်း
 ပြောတယ်၊ အင်မတန် အနိုင်ကျင့်တာပဲ”

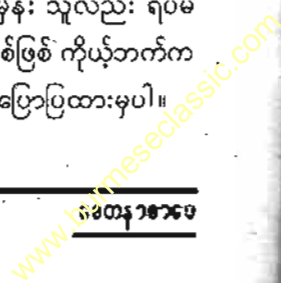
အကွရာလေးရယ်၊ ဘာလို့ စိတ်မပါသလဲ ဆိုတာ
 ကို မေးလိုက်စမ်းပါ။ ကိုယ် ပြောပြချင်လွန်းလို့။ ကိုယ့်ဘက်က

စပြီးပြောပြရမှာ မခံမရဲ ဖြစ်နေခဲ့ရပြီ။ ဘာကြောင့် ဖွင့်ပြောရသလဲ
 ဆိုတာကို သံသယမျက်လုံးနဲ့ကြည့်မှာ စိုးရိမ်နေခဲ့ရပြီ။ အပြုံးကလေး
 တွေ ထာဝရတည်တံ့နေတဲ့၊ လှပမှုတွေနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ နှုတ်ခမ်း
 ကလေးမှာ အပြုံးကလေးတွေ မပျက်စေလိုဘူး။ အဲဒါကို ဂရုစိုက်
 နေလို့ ကိုယ်က သည်ကိစ္စကို ဖွင့်ပြောသင့် မပြောသင့် ချင့်ချိန်
 နေခဲ့မိပြီ။ လောကမှာ အခုလောလောဆယ် ကိုယ် ရင်မဆိုင်ချင်
 ဆုံးအရာဟာ အကွရာရဲ့ အပြုံးကလေးတွေ ပျောက်ကွယ်သွားမှာ
 ကိုပဲ။

‘ချစ်တယ်’ ဆိုသော သူ့ အင်မတန် မျှော်လင့် တန်ဖိုး
 ထားသည့် စကားတစ်ခွန်းအား သူမထံမှ မကြားရသေးသော်လည်း
 သူမသည် သူ့အလိုဆန္ဒ မှန်သမျှကို မညည်းမညူ၊ ဖြည့်ဆည်း
 ပေးတတ်စမြဲ။ သူ့အတွက် သူမ၏ အချိန်များကို ဖျက်သိမ်းပစ်
 ကာ သူ့အချိန်များအဖြစ် ပြောင်းလဲပေးဆပ်ခဲ့တတ်သူကလေး။
 ပြီးတော့ သူ့နံဘေးနားမှာ တစ်မနက်လုံးထိုင်လျက် မပျင်းမရိ
 စာကူဖတ်ပေးသူကလေး။ သူ့ကြောင့် အစ်မဖြစ်သူကိုတောင်
 ညာပြောတတ်လာပြီဟု တစ်ခါတလေ ညည်းညူတတ်သူကလေး။

ဒီနေ့တော့ သူ့ရဲ့ ယိုယွင်းသော အမူအရာများကို
 ရိပ်မိလျက် သူမလည်း မျက်နှာညိုချင်လာပြီမှန်း သူလည်း ရိပ်မိ
 တတ်ခဲ့ပြီ။ အင်း ... မဖြစ်တော့ပါဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ဘက်က
 ရှင်းတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းတော့ ကြိုတင် ပြောပြထားမှပါ။

“အကွရာ”

“ဘာလဲ ပြောလေ မြန်မာ”

“ကိုယ် အကွရာကို တစ်ခု အသိပေးချင်တယ်”

မျက်တောင်ရှည်ရှည် ကော့ကော့ကလေးများ ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်ပိတ်လျက် သူ့ဆီ မျက်လုံးလှန်ကြည့်ဟန်ကလေး ကတော့ အကွရာထံမှ ပြောင်မြောက်သော ဆွဲငင်မှု တစ်ခုဖြစ်ကြောင်း အကွရာ မသိချေ။ သူ့ကို အမြဲ အဲဒီလို ကြည့်တတ်စမြဲတည်း။

“ဒီကိစ္စကို ပြောလိုက်လို့ အကွရာစိတ်ထဲ တစ်မျိုးမထင်လိုက်နဲ့နော်၊ ကိုယ်က အကွရာ စိတ်ရှင်းစေချင်လို့ ကြိုပြောပြထားတာ၊ ကိုယ့်ဘက်က အကွရာကို ဘာတစ်ခုမှ ထိမိချန်မထားဘူးဆိုတာ သိစေချင်လို့”

“ဘာတွေလဲဟင် အကွရာ တစ်ခုမှလည်း နားမလည်ဘူး၊ ပြောစရာရှိတာသာ ပြောပါ၊ အကွရာက မြန်မာ ဘာပြောပြော ယုံပါတယ်၊ မြန်မာ အကွရာကို မညာဘူး ဆိုတာ သိတယ်”

“အင်မတန် ချစ်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးပဲ”

“ဟေ့ ... ဆင်ဆာ ... ဆင်ဆာ၊ အဲဒီ စကားကို ဆင်ဆာက ပယ်တယ်နော်၊ စာမေးပွဲပြီးမှ ရှင်ကို ပြောခွင့်ပေးမယ်၊ အခုလောလောဆယ် အကွရာတို့က အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေတွေလေ၊ အကွရာတို့ အခုစာကျက်နေကြတာလေ၊ ဒီစကား

တွေ မပြောပါဘူးလို့ ကတိတောင်းပြီးမှ ဒီစာကျက်ပွဲကို လက်ခံသဘောတူထားတာ မမေ့နဲ့ဦး လူလည်လေးရဲ့၊ ကဲ ... ကဲ ခုနက ရှင်ပြောမဲ့ ကိစ္စက ဘာလဲ၊ ပြောပါဦး၊ စကားတွေက ဟိုရောက် ဒီရောက်နဲ့တော်၊ ရှင်လည်း အိမ်လိုပဲ၊ အကွရာနဲ့ပေါင်းပြီး စကားတွေ အများကြီးပြော၊ ဟိုရောက်သွားလိုက် ဒီရောက်သွားလိုက် ဖြစ်လာပြီ၊ နားထောင်ရတဲ့လူ စိတ်ညစ်ပြီး မမှတ်မိတဲ့ စကားပြောဟန်မျိုးကို အမှန်က အကွရာ တစ်ယောက်တည်း ပိုင်ထားတာကွ”

မြန်မာသည် ခပ်ရှက်ရှက်ကလေး ရယ်လိုက်လျှင် အကွရာမှာ ငေးခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။ တကယ်ပါ စတွေ့ကတည်းက အရယ်အပြုံး နည်းပါးပြီး ခပ်ငေါင်ငေါင် အမူအရာနဲ့သာ တွေ့ရတတ်တဲ့ မြန်မာ့ဆီမှာ အရင်ကတော့ မြင်ရခဲတဲ့ အရယ်မျက်နှာကို ခိုးပြီး ငေးလိုက်ရတာ၊ စောင့်ကြည့်လိုက်ရတာ။ အခုတော့လည်း မကြာခဏဆိုသလို မြင်ရတတ်တဲ့ ဒီလို အပျော်မျက်နှာကို မရိုးနိုင်စွာ ငေးမိတတ်တာမို့ အကွရာ အတော့်ကို အဖြစ်သည်းနေပြီ။

“ဒီမှာ အကွရာ ဖတ်ကြည့်”

“ဘယ်သူ့စာမို့လို့လဲ”

“နဒီဆီက စာ”

ဘုရားသခင် ... ရင်ထဲမှာ ဒိုင်းခနဲ ဆောင့်ခုန်ကာ ပြီးတော့ ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာတော့သည်။ တစ်ကိုယ်လုံး လည်း ကံတုန်ကယင် ဖြစ်လာလျက် မျက်ရည်တွေ ဝဲချင်ချင်။ အာခေါင်တွေထဲမှာ ခြောက်ကပ်လာသလိုလို။ ဟင့်အင်း... ရင်မဆိုင် ချင်ဘူး။

နဒီဆိုတဲ့ နာမည်တစ်ခုကို ဘဝမှာ ထပ်မကြားပါရစေ နဲ့လို့ ဆုတောင်းခဲ့သမျှ သည်ဆုတောင်းတွေ မပြည့်တော့ဘူး ထင်ပါရဲ့။ မြန်မာ့ရဲ့ ဘဝထဲက ပျောက်ကွယ်တော့မဲ့ နဒီက အခုမှ ဘာလို့ ပြန်ရောက်လာရသလဲ။

“ကိုယ်လည်း စာရခါစက အံ့ဩသွားတယ်။ ကိုယ်တို့ အဆက်အသွယ် လုံးဝပြတ်သွားတာ၊ ကိုယ် အကွရာတို့ အတန်းကို ဆင်းတဲ့အကြောင်း နဒီသိပြီး မကြာခင် စာတစ်စောင် ထပ်ရောက်လာပြီးကတည်းကပဲ။ အဲဒီနောက်ပိုင်း ဖုန်းလဲ မဆက်ဘူး။ စာလည်း မပြန်ဘူး။ ပြောင်းသွားကြပြီလို့ သိရတယ်။ ကိုယ့်ကို လုံးဝအဆက်အသွယ် ဖြတ်သွားခဲ့တာ၊ ကိုယ် တော်တော် နာကြည်းခဲ့တယ်။ မှန်တာပြောရရင် နဒီနဲ့ ကိုယ်က မုန်းပြီးခွဲသွားကြတဲ့ လူတွေမှ မဟုတ်တာ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို ဖြတ်တောက်သွားသလဲ ဆိုတာကို နာကြည်းတာရယ်။ နဒီကို တမ်းတတာရယ်တွေနဲ့ ကိုယ့် ဘဝက ခြောက်သွေ့ခဲ့ရတယ်။ အဲဒါတွေ အခုမှ ဘာလို့

ပြောသလဲလို့ အကွရာ မမေးနဲ့နော်။ အကွရာ တစ်နေ့ မေးလိမ့်မယ်ထင်ပြီး ကိုယ် မျှော်လင့်ခဲ့တယ်။ ကိုယ်တို့ အကြောင်းတွေ အကွရာကို ပြောပြမယ်လို့ ရည်ရွယ်ထား ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အကွရာက လုံးဝဒီအကြောင်းကို စကား မစဘူး။ နာမည်ကလေးတစ်ခုပဲ မေးပြီး ဆက်မမေးဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုပြီး ကိုယ် အံ့ဩခဲ့ရတာပေါ့။ ပြီးတော့ ဘယ်သူ့ကို ပိုချစ်သလဲ ဆိုတာမျိုးလဲ မမေးဘူးနော်။ အကွရာက သိပ်ထူးခြားတာပဲ”

ဟုတ်တယ် အကွရာဘဝက ထူးခြားတယ်ပဲ ထားပါ။ အကွရာ ဆိုတဲ့ မိန်းမက ဖြစ်ပြီးတာကို တသသ ပြန်ပြောတာမျိုး မကြားချင်လို့ဘဲ။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် နဒီနဲ့ မြန်မာတို့ သိပ်ချစ်ခဲ့ကြ တာပေါ့ ဆိုတာကြီးကို မြန်မာ နှုတ်ဖျားက ကြားရမှာ အစိုးရိမ် ဆုံးပဲ။ အကွရာဟာ လုံးဝ ခံနိုင်ရည်မရှိအောင် မြန်မာတို့ရဲ့ အချစ်ဇာတ်လမ်းကို နားမထောင်ချင်ခဲ့ဘူး။ သိပ်ပြီး သဝန်တို မိမှာ။ ဒါကြောင့် တမင် မမေးခဲ့တာ။ သိထားသလောက် ကြား စကားနဲ့တင် မြန်မာရဲ့ အရင်ကအကြောင်းကို မေ့ချင်ယောင် ဟန်ဆောင်နေခဲ့တာ။ အခုတော့ အကွရာဟာ လောကကြီးမှာ သိပ်ကံဆိုးတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်သည်။ မကြားချင်ဆုံးသော ဇာတ်လမ်းတစ်ခုကို ကြားခွင့်ကြိုရသူမှာ ချစ်သူထံမှ ကိုယ်တိုင် ဖွင့်ပြောမှုကြောင့် ဖြစ်နေခဲ့တော့သည်။

“ခုနစ်လကျော်လောက် အဆက်အသွယ် ပြတ်ပြီးမှ ကိုယ့်လည်း သူ့ကို မေ့သွားပြီးမှ ဒီစာကို မနေ့က အိမ်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း စားပွဲပေါ်မှာ တွေ့လိုက်ရတော့တာပဲ။ အရမ်းအံ့ဩသွားတယ်။ အကွရာ ဖတ်ကြည့်လေ”

“နေပါစေတော့”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ ဖတ်ကြည့်ပါ။ အခု လောလောဆယ်မှာ ကိုယ့်အကြောင်း ကိုစွဲမှန်သမျှဟာ အကွရာပဲ အသက်ဆိုင်ဆုံးမို့လို့ အကွရာကို ပေးဖတ်တာ၊ ကိုယ့်ဘက်က အကွရာကို ဘာမှ ထိန်းချုပ်ထားတာမျိုး မရှိစေချင်ဘူး။ အကွရာက ကိုယ့်ကို အမြင်ရှင်းစေချင်တယ်”

စာအိတ်ပေါ်မှ လက်ရေးကလေးသည် လှပခိုင်စက်၍ သေသေသပ်သပ် ရှိလှသည်။ မိန်းမပီသသည့် လက်ရေးကလေးတွေ။ တိမ်းတာစောင်းတာလည်း မရှိ။ သိပ်ပြီး တည့်မတ်တဲ့ လက်ရေးကလေးတွေပဲ။ အကွရာနဲ့များ ကွာပါ။ အကွရာသည် သူငယ်ချင်းတွေ ကဲ့ရဲ့သလို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တော့ လှအောင် ပြင်တတ်ပြီး လက်ရေးတော့ ဖြစ်သလိုရေးသည့် ပဲပင်ပေါက် လက်ရေးပိုင်ရှင်ပဲ ဖြစ်လေသည်။ ခပ်သော့သော့၊ ခပ်စောင်းစောင်း၊ ခပ်ကျကျ၊ ခပ်သေးသေး ခြစ်ရာများများဟူသော ဂုဏ်ပုဒ်များ ပါဝင်သည့် အကွရာ၏ လက်ရေးသည် နဒီနှင့်ယှဉ်လျှင် ဆီနဲ့ ရေလို အပုံကြီး ကွာပါပေသည်။

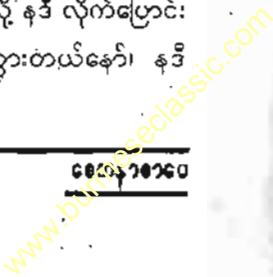

ဒီလက်ရေးကလေးတွေက ခပ်ညီညီ၊ ခပ်စိပ်စိပ်နှင့် ဖတ်ရသူ အမြင်အေးစေ၍ အကွရာသည် ပထမဆုံးအကြိမ် သူမ၏လက်ရေးကို ရှက်ရွံ့မိတော့သည်။

ကို...

တဲ့။ မြန်မာတော့ ဘယ်လို ခံစားရမည်မသိ။ အကွရာတော့ နဒီကိုယ်တိုင် အနားမှာ လာခေါ်လိုက်သလို ခံစားရတာ ကြက်သီးမွေးညင်းတွေ ထောင်ထသွားရအောင် ပူပင်သောကများပြားရတော့၏။

စိတ်ဆိုးနေလားဟင်၊ ကိုကို တမင် အဆက်အသွယ် ဖြတ်ထားတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ နဒီ အလုပ်တွေပဲပြီး ကိုဆီ စာရေးဖို့အချိန် လုံလုံလောက်လောက် မပေးနိုင်လို့ပါ။ ဒီစာတောင် Dateတစ်ခုစီခွဲရေးပြီး တစ်ပိုဒ်စီ ဖြစ်နေတာ သာကြည့်၊ စာတစ်စောင်ကို ငါးလကြာအောင် ရေးဖြစ်သွားတယ်၊ ဆောရီး ကိုရယ်၊ နဒီ အလုပ် လောဘကြီး သွားလို့ပါ။ အခုတော့ နဒီ အလုပ်ကြီးစားခြင်းရဲ့ ဆုလာဘ်ကတော့ အခန်းကိုယ်ပိုင်တစ်ခု ဝယ်ဖြစ်သွားပြီ သိလား၊ ဒါပေမဲ့ နဒီ သွားမနေသေးပါဘူး၊ ဆရာမကြီးနဲ့ နေတုန်းပဲ၊ ဆရာမကြီးနေတဲ့အိမ် ပြောင်းသွားလို့ နဒီ လိုက်ပြောင်းရပြီး ကိုနဲ့ အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားတယ်နော်၊ နဒီ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ။

ဘုရား ... ဘုရား။ ဒါဆို နဒီက ပြန်ပြီး ဆက်သွယ် ပြီ။ မြန်မာရဲ့ တရားဝင် ချစ်သူနေရာကို ပြန်ယူပြီပေါ့။ အို ... ရင်မောရလေစွ။

ကိုနဲ့နဒီ အတူတူနေဖို့ နဒီ အခန်းဝယ်ထားလိုက်ပြီ။ ကျောင်းမပြီးသေးလည်း ကို လိုက်လာခဲ့တော့။ နဒီ လေယာဉ်လက်မှတ် ပို့လိုက်ပြီ။ ကိုနဲ့ အကြာကြီး ခွဲမနေနိုင် တော့ဘူး သိလား။ နဒီ ကြိုးစားသမျှ ကိုနဲ့ နဒီတို့ အတူတူ နေကြရဖို့ပဲ။ အခုတော့ အရာရာက အကောင်အထည် ပေါ်လာခဲ့ပြီ ကိုရဲ့။ ကို ဒီရောက်မှပဲ ဆေးကျောင်းဆက်တက် ရင်တက်တော့၊ နဒီ ကိုကို ကျောင်းထားပေးနိုင်ပြီ။ နဒီက လစာအရမ်းကောင်းနေပြီ။ ကို စိတ်မပူနဲ့တော့၊ ပြီးတော့ ကို ဝမ်းသာသွားအောင် ပြောရဦးမယ်။ ကို စာမေးပွဲပြီးချိန် လောက်မှန်းပြီး နဒီ မြန်မာပြည်ကို လာနိုင်ဖို့ ဗီဇာတင် ထားတယ်။ အဲဒီအချိန်ဆို လေယာဉ်လက်မှတ်က ရောက်ပြီ ရောပေါ့။ ကို နဒီနဲ့အတူတူ ဒီကို တစ်ခါတည်း လိုက် လာရုံပဲ။ နဒီအဖြစ်က ရယ်ရတယ်နော်။ ယောက်ျားယူဖို့ ကိုယ့်ဘက်က အစစအရာရာ ပြည့်စုံအောင် အရင်ဖြည့် ဆည်းပြီးမှ ကိုရေ လိုက်ခဲ့တော့လို့ ခေါ်ရတဲ့ အဖြစ်ပဲ။ ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေပြီလား မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူသိတာ မှတ်လို့လဲနော်။ နဒီက ကိုကို သိပ်ချစ်လို့ ဆိုတာကိုပဲ သိမှာပါ။ ကိုရေ စောင့်နေနော်။

အကွရာသည် စာကို သေသေချာချာ အိတ်ထဲ ပြန် ထည့်ပြီး သူ့ဆီ ပြန်လှမ်းပေး၏။ သူမ၏ မျက်နှာပြင်တွင် ဘာတွေများ ပြောင်းလဲသွားလိမ့်မလဲဟု တစ်ချိန်လုံး စူးစမ်းနေခဲ့ သောကြောင့် မျက်နှာ အနည်းငယ် ပျက်ယွင်းသွားသည့် စက္ကန့် ပိုင်းကလေးကိုတော့ဖြင့် မြင်ခွင့်ရလိုက်ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ မာနကြီး ချင်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည့် အကွရာသည် သူမ၏ အမူအရာ ပျက်ယွင်းမှု စက္ကန့်ပိုင်းအား ချက်ချင်း ဖုံးကွယ်ပစ် လိုက်ခဲ့လေသည်။

မဟုတ်သေးပါဘူး တစ်ခုခုတော့ မင်း ပြောသင့် တယ်။ ဆွေးနွေးသင့်တယ်။ တိုင်ပင်သင့်တယ်။ အခုတော့ သူမနဲ့ မသက်ဆိုင်တဲ့ အကြောင်းအရာတစ်ခုအား သိခွင့်ရသည်ပမာ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် သူ့လက်ထဲ စာကို ပြန်ထည့်ပေးနေခဲ့သည်။

ဪ ... အသိရခက်လေစွ။
နောက်ဆုံးထော့ အကွရာ၏ တည်ငြိမ်မှုကို သည်း မခံနိုင်သူမှာ မြန်မာပဲ ဖြစ်တော့သည်။

“အကွရာ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် မသိကျိုးကျွန် ပြုနေရတာလဲ။ တကယ်ဆို ကိုယ့်ကို တစ်စုံတစ်ခုတော့ မေးဖို့သင့်တယ်။ အခုတော့ ဒီကိစ္စဟာ အကွရာနဲ့မဆိုင်တဲ့ အတိုင်းဘဲ။ အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ စာဆက်ကျက်နိုင်တယ်။ အကွရာ ကျက်ပြလည်း ကိုယ်မှ စိတ်မဝင်စားနိုင်တာ။ ကိုယ် အခုလောလောဆယ် ခေါင်းထဲမှာ အရမ်းရူပိထွေးနေပြီ”

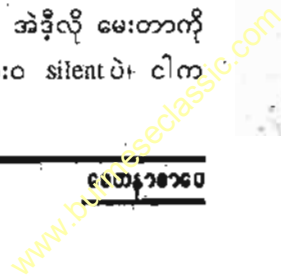
“ဟုတ်တယ်နော် အကွရာ မေ့သွားတယ်၊ မြန်မာ စိတ်ရှုပ်
နေမယ်ဆိုတာ အကွရာ မတွေးခဲ့မိဘူး၊ ကဲ ... ဒါဆိုလည်း
ဒီနေ့ရဲ့ စာကျက်ဝိုင်းကို သိမ်းလိုက်ကြတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့
စာမေးပွဲသိပ်နီးနေပြီ မြန်မာရဲ့၊ စာကို မကျက်ဘဲ ပစ်မထား
နဲ့နော်၊ စိတ်လည်းမလေနဲ့”

မဟုတ်ဘူး ကိုယ်လိုချင်တဲ့စကားက ဒီစကားမဟုတ်
ဘူး အကွရာ။ မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ဘာလို့ ဒီကိစ္စကို မတုန်
လှုပ်ရတာလဲ။ သူက မေးဖြစ်အောင် မေးမိသေးရဲ့။ သူမသည်
သွေးအေးအေးဖြင့် ရက်စက်တတ်သော လူတစ်ယောက်၏ အပြုံး
မျိုးဖြင့် ပြုံးပြလျက် ‘အဲဒါ မြန်မာ့ ကိစ္စပါ’ ဟု ငြင်းပယ်ပစ်လိုက်
ဖို့ ဝန်မလေးခဲ့ချေ။

နေနေက သူ့ပြောပြချက်ကို သေသေချာချာ နား
ထောင်ပြီးသောအခါ ...

“အကွရာ ပြောတာ မှန်သားပဲ၊ အဲဒါ သူ့ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ၊
မင်းကိစ္စကွ၊ မင်းနဲ့ပဲ အဓိကသက်ဆိုင်တယ်၊ မင်းရဲ့ ဆုံး
ဖြတ်မှုပဲ၊ မင်းရဲ့ ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်မှုအပေါ်မှာ
မူတည်တာလေကွာ၊ မင်း စဉ်းစားကြည့်ပါလား၊ သူနဲ့
ဘာမှ မဆိုင်ဘူး၊ မင်းဆီ နဒီက ပြန်ဆက်သွယ်တယ်၊
အဲဒါကို မင်းက သူ့ကို အသိပေးလို့ သူ သိခွင့်ရတယ်၊
ဒါပဲ ရှိတယ်၊ သူက ဘာမှ အကြံပေးစရာမှ မလိုတာ၊
သူ့အတွက် ပူပင်စရာဆိုလို့ မင်း ဘယ်သူ့ဘက် လိုက်
မလဲဆိုတာပဲ ရှိတယ်”

ဟု အကွရာဘက်မှ ဖြေရှင်းပေးလေသည်။
“အေး ငါက အဲဒါပဲလိုချင်တာ၊ သူ အဲဒီလို မေးတာကို
ကြားချင်တာကွ၊ အခုတော့ကွာ လုံးဝ silent ပဲ၊ ငါက
ဒါကို ခံနိုင်ရည် မရှိတာ”

“အဲဒါဆိုလည်း မေးပေါ့ကွာ”

“ဟ ... မမေးဘဲ နေမလား၊ တွေ့တိုင်း တမင်မေးတယ်၊ အကွရာ ဘာလို့ စိတ်မဝင်စားသလဲ မတုန်လှုပ်သလဲနဲ့ မေးလွန်းလို့ ခက်နေပြီ၊ မင်းတို့ အကွရာက ကြည့်တော့ သာ ခပ်ပျော့ပျော့ မိန်းမပုံစံနဲ့ တကယ့်တကယ်တော့ အင်မတန် မာကျောတဲ့ မိန်းကလေးပဲ၊ အဲဒါ သူနဲ့ မဆိုင်ဘူးတဲ့၊ ရှင်နဲ့ဆိုင်တာပဲ ရှင်ပူစမ်းပါတဲ့၊ ငါ့ကို ဟောကံတယ်ကွ၊ ကဲ ... ငါလည်း ဒီလောက်အထိပဲ မေးလို့ရမှာပေါ့၊ ပြောမှမပြောတာ၊ ဘယ်လိုလေးမှန်းကို မသိဘူး၊ မြူစိစိ၊ မာရေကျောရေ၊ မာနကြီးကြီးဆိုတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်တွေကို သိပ်ခုံမင်တယ်”

“သူပြောတာ မှန်ပါတယ်ကွာ၊ မင်းနဲ့ ဆိုင်တာပဲ၊ မင်းပူပင်ရမှာ၊ မင်း ဘယ်သူ့ကို ရွေးချယ်မလဲဘဲ မင်း စဉ်းစားရမှာ၊ သူ့ခံစားချက်ကို မင်း သိစရာမှ မလိုတာ၊ အေးမင်းကိုတော့ ငါတို့လည်း မမေးပါဘူး၊ မင်းဘာသာမင်း စိတ်ကြိုက် ဆုံးဖြတ်နိုင်တယ်၊ ဘယ်သူ့ဘက် လိုက်ပါလို့ မတိုက်တွန်းဘူး၊ မဆွေးနွေးဘူး၊ အကြံမပေးဘူး၊ ဒါက မင်းနဲ့ အသက်ဆိုင်ဆုံးပဲ၊ အဓိက အဖြေဟာ မင်းရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ”

ပြည့်ဖြိုးဟန်က ဝင်ပြော၏။

“တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ကွ၊ ဒီကိစ္စက စာမေးပွဲနီးမှ ကပ်ဖြစ်လာလို့ မင်းရော အကွရာရော မထိခိုက်စေချင်ဘူး၊ ဒီကိစ္စရဲ့ လွှမ်းမိုးမှုကြောင့် မင်းတို့ နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ ပညာရေးဘက်မှာ နစ်နာမှုမှာ စိုးရိမ်တယ်၊ မင်းလည်း ကိုယ့်ပညာရေးကို မေ့မထားနဲ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အကွရာလည်း စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခုတော့ ခံစားနေရမှာပဲ၊ သူလည်း ဒီကိစ္စကြောင့် စာမေးပွဲမှာ အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေဖို့ သတိပေးသင့်သလောက် ပေးမှာပဲ၊ အိမ်ကတော့ စိတ်ချရပါတယ်၊ အကွရာကိုတော့ အတတ်နိုင်ဆုံး လက်တွဲခေါ်မှာပဲ”

“အကွရာက ဘာမှ ခံစားရပုံ မပေါ်ပါဘူးကွာ၊ သူက ငါ့ကို ဒေးဆိုတဲ့ ကော်င်ကလေးလောက်တောင် ချစ်ရဲ့လား မသိဘူး”

“အေး ... အဲဒါ မင်းပဲ သေချာအောင်မေးကြည့်၊ နားညည်းလာပြီကွာ၊ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ဒါပဲ ကြားနေတယ်၊ နောက်တစ်ပတ်ပြီးရင် ပရိုက်ဗိတ် စတာဒီ (Private Study) တစ်ပတ် လာတော့မှာကိုလည်း သတိရဦး မြန်မာ”

နောက်တစ်ပတ်တွင် Morbid Speciman စာမေးပွဲ ရှိသဖြင့် ဖန်တုံးကြီးထဲက ဆေးစိမ်ထားသော လူခန္ဓာကိုယ် အစိတ်အပိုင်းများအား သိအိုရီနှင့် တိုက်ကြည့်မှတ်သားရင်း အိမ်နဲ့ ခေါင်းချင်းဆိုင်နေသည့် အကွရာအား စိုးရှ် ငေးမိပြန်ပါသည်။ ပြည့်ဖြိုးဟန်နဲ့ နေနေက ဒါက ဘာ၊ ဒါက ဘာနဲ့ လက်ညှိုးထိုး

ရွတ်ပြရင်း တောက်လျှောက် တတွတ်တွတ် ပြောသွားနိုင်သလောက် သူ့မှာတော့ အတော့်ကို ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ လိုက်မှတ်နေရသည်။

စိတ်ထွေက ပြန်ချင်တိုင်း ပြန်နေသည်။ စာကျက် ရင်း ငေါင်ချင် ငေါင်နေတတ်သည်။ တခြား လူတစ်ယောက်နှင့် စကားပြောရင်း စိတ်က တခြားရောက်ချင် ရောက်သွားပေါင်းလည်း မနည်းတော့ချေ။ အထူးသဖြင့် သူ့စိတ်အစဉ်သည် အကွရာနှင့် နဒီဟူသော သူ့ဘဝကို ထူးခြားမှုများစွာ ပေးစွမ်းနိုင်သည့် မိန်းမနှစ်ယောက်ထံမှာ ရောက်နေတတ်တာ များ၏။

အကွရာကရော အင်း ... သူမလား၊ တစ်စက်လေး မှ ငေးငိုင်ခြင်း မရှိ၊ တွေဝေခြင်း မရှိ၊ ဖျတ်လတ်တက်ကြွစွာ အိမ်နဲ့ ရယ်မောနေတတ်ဆဲ။ စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့ဆဲ။ စာတွေ ကျက်လို့ မကုန်သေးကြောင်း ညည်းညူဆဲ။ သူတို့နှစ်ယောက်ကြား မှာ ဘာအခက်အခဲမှ ရှိနေဟန်တောင် မထင်ရအောင် အရင်က အတိုင်း သူ့အတွက် စာတွေ ကျက်ပေးတတ်ဆဲ။ တခြား ဘာဆို ဘာတစ်ခွန်းမှတောင် မဟဘဲ သူမထံမှ ပြောသော စကားအများစုတို့သည် စာမေးပွဲအကြောင်း၊ စာအကြောင်းတွေသာ ဖြစ်နေတတ်သည်။ ငါ့ကို တကယ် မချစ်လို့ သူမ မခံစားရတာလားဟုတော့ သံသယ မဝင်ချင်ခဲ့ပါ။ ပြောရရင် သူမဟာ သူ့ကို နဒီအား တမ်းတချိန်ကတည်းက တိတ်တခိုး စွဲလမ်းနေခဲ့သူပဲ။ သူမလည်း ဟန်ဆောင်ကောင်းနေတာ ဖြစ်လိမ့်မည်။ အနည်းအကျဉ်းမျှတော့ သူမလည်း ထိခိုက်ခံစားနေရလိမ့်မည် ထင်ရဲ့။

အဲဒီလို ဟန်ဆောင်မျိုးသိပ်နေရမှာကို ကိုယ် ရင်မဆိုင်ရဲတာပါ အကွရာ။ ကိုယ့်ကို မေးပစ်စေချင်တာ။ ကိုယ်ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက် ဘယ်လို ဖြစ်မလဲဆိုတာကို မေးစေချင်လွန်းလို့။

“အကွရာ မင်းရင်ထဲမှာရှိနေတဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို ကိုယ့်ကို ဖွင့်ဟပစ်လိုက်စမ်းပါ”

ဟူ၍ မကြာခဏ သူမအား တိုင်တည်ခဲ့ပေါင်း များသော်လည်း မာနကြီးသော မိန်းကလေးသည် သူမ၏ မျှိုသိပ်နိုင်စွမ်းအားကို ဆက်လက် တည်တံ့စေခဲ့သူတည်း။

“ဟော ... မြန်မာတို့နားစောင် ရောက်လာပြီ၊ ဘယ်လိုလဲ မှတ်မိကုန်ပြီလား၊ မှတ်မိရင် ပြောပြစမ်းပါဦး၊ ဒီမှာ ခေါင်းမူးပြီး အန်တောင် အန်ချင်လာပြီ၊ အိမ် အတင်းဆွဲထားလို့သာ ဆက်ကြည့်နေတာ၊ နောက်မို့ ထွက်ပြေးပြီး အိမ်ပြန်အိပ်မိတော့မယ် ထင်တယ်၊ မြန်မာရော ခေါင်းမူးဘူးလား”

“မမူးပါဘူး ကိုယ်က ရှာစရာမှ မလိုတာ၊ ဒီကောင်တွေ ဒိုင်ခဲရာပြီး ပြောသလို လိုက်နားထောင်ရုံ လိုက်ကြည့်ရဲပဲလေ၊ အကွရာ မူးရင် သံပရာရည် သွားသောက်မလား”

“နေပါစေတော့” ဒီမှာ သကြားလုံး ငုံလိုက်ပြီ၊ Morbid အခန်းက ဒီနေ့နောက်ဆုံး ဖွင့်မယ်လို့ သတင်းကြားလို့ အပြီးကြည့်ထားရတော့မယ်၊ နောက်နေ့ဆို ပိတ်ပြီတဲ့ မြန်မာလည်း အားလုံးကြည့်လို့ မပြီးသေးရင် ကြည့်လေ”

“ပြီးတော့မှာပါ လာလေ အကွေ့ရာပါ တစ်ခါတည်း လိုက် နားထောင်လိုက်၊ ရှာရသက်သာတာပေါ့”

သူ့နှံ့ဘေးတွင်ရပ်လျက် နေနေပြသော Morbid ဖန်တုံးထဲမှ Heart Speciman ၏ ယိုယွင်းသောအချက်များကို သေသေချာချာ လိုက်ကြည့် မှတ်သားနေသည့် သူမ၏ ဦးခေါင်း ကလေးအား ဆွေ့ပွေ့ကာ သူ့ရှင်ခွင်ထဲ ထည့်ထားရင်း သူ့ရှင်ထဲ က မလောင်ဆူနေမှုများကို တိုင်တည်ချင်မိပါရဲ့။ မင်း သိရဲ့လား အကွေ့ရာ၊ ကိုယ့်အပေါ် အနှံ့အတာခံပြီး သိပ်ချစ်တတ်လွန်းတဲ့ မင်းကို ဆုံးရှုံးရမှာလည်း စိုးရိမ်နေမိတယ်၊ ကိုယ့်ကြောင့် အားလုံး ရဲ့အလယ်မှာ ချစ်သူက စွန့်ပစ်ခံရသူ မိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ် ကျန်ရစ်ခဲ့ရမှာကိုလည်း ကိုယ် မလိုလားဘူး။ မင်းဟာ ကိုယ်ရဲ့ လက်တွဲဖော်ကလေးပဲ။

နဒီကရော။

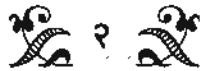
နဒီကလည်း သူမရဲ့ ပမာဏကြီးမားတဲ့ အချစ်တွေ ကို ထုတ်ဖော်မပြသတတ်ခဲ့သော်လည်း သူမ ဖြစ်ချင်တာတွေ အတွက် သူ့ကိုတောင် အသိမပေးဘဲ ကြိုတင် ရည်မှန်းချက်တွေ နဲ့ ပြင်ဆင်ပြီးမှ သူ့ကို မျှော်လင့်တကြီး လက်ကမ်းကြိုနေခဲ့ပြီ။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ယောက်ျားတစ်ယောက်ဘဝမှာ အိမ်ထောင် တစ်ခုအတွက် ဘာမှ စွမ်းဆောင်စရာ တွေးတောပူပန်စရာမလို အောင် သူမက သာတယ် နာတယ် မတွက်ဘဲ အနစ်နာခံပြီး

ကြီးစားနေခဲ့တာ။ စိတ်ကူးတွေနဲ့ ရူးသွပ်နေခဲ့တာ။ သူသာ မလိုက်နိုင်ဘူးငြင်းကြည့် နဒီ ဘယ်လောက် ကြေကွဲရလိမ့်မလဲ။ နဒီရော သည်မှာ ပြန်နေပါလားလို့ မေးကြည့်ချင်သားပင်။ ဒါဆို ကိုက နဒီကို ကိုယ့်ပိုက်ဆံနဲ့ကိုယ် ကျောင်းထားပေးနိုင် မလားလို့ နဒီ ပြန်မေးလိမ့်မလား။ နဒီသည်လည်း မာနကြီးသော မိန်းမပီပီ သူမအား သဘောမတူပါဟု သတင်းလွှင့်ခဲ့တဲ့ ဒက်ဒီ စကားတွေကို မေ့ဦးမည်မထင်။ ဒါကြောင့်လည်း နဒီက သူမဘဝ မြင့်မားအောင် စွမ်းဆောင်ခဲ့တာပဲဟု သူက နားလည်ပေးနိုင်ခဲ့ သည်။

ဘယ်လောက်တောင် ဝေခွဲရခက်တဲ့ သူ့အဖြစ် တစ်ခုလဲ။

www.burmeseclassic.com

အကွရာသည် သူမ၏ ချစ်သူကလေးဆီ တစ်ချက်
 ငဲ့ကြည့်မိသည်။ အများနည်းတူ စာတွေကုန်းရေးနေတာတွေ့မှ
 စိတ်အေးသွားကာ နောက်ဆုံးကျန်သော တစ်ပုဒ်အား ခေါင်းစဉ်
 တပ်၍ ရေးဖို့ ပြင်ဆင်လိုက်၏။ အကွရာ စာမေးပွဲဖြေရတာ
 ဘယ်လောက်တောင် ပင်ပန်းလိုက်သလဲဆိုလျှင် အချိန်မီအောင်
 မနားတမ်းလည်း ရေးရသေး၊ သူမနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာရှိသော
 သူမ၏ ချစ်သူကောင်ကလေးရော ဖြေနိုင်ရဲ့လားဟူသော အတွေး
 ဝင်လာတိုင်း တစ်ချက်တစ်ချက် လှည့်ကြည့်ရသေး။ မေးခွန်း
 ခက်သော နေ့ဆိုရင် သူမအတွက်ထက် သူမ၏ ကောင်ကလေး
 အတွက် ပိုပြီး စိတ်ပူပင်ရသေး။ အင်မတန်မှ ကိုယ့်ဒုက္ခ ကိုယ်
 ရှာတဲ့ မိန်းကလေးပဲနော်။

သူမထက်အရင် စာရွက်အပိုပြီး အပြင်ထွက်နှင့်သော
 မြန်မာသည် အခန်းဝမှာ ခိုးကြောင်ခိုးဝက် ဆရာမတွေ မမြင်
 အောင်ရပ်လျက် အကွရာအား ပြန်ရပ်ကြည့်နေလေသည်။ ဟင်း ...
 အပြင်ထွက်ရင်လည်း မတွေ့ရမှာ ကျနေတာပဲဟူသော အတွေး
 မဆုံးခင် သည်နေ့ဟာ သီအိုရီ စာမေးပွဲရဲ့ နောက်ဆုံးနေ့ပါလား
 လို့ သတိရလိုက်ချိန်မှာ အကွရာသည် နောက်တစ်ပတ် နှုတ်ဖြေ
 (Viva)အပြီးတွင် ရင်ဆိုင်ရတော့မည့် အဖြစ်တစ်ခုကို ရင်ဆိုင်
 ရမှာ မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေတော့သည်။

‘အဖြေ’။ ဟုတ်တယ် ‘အဖြေ’ဆိုတဲ့ စကားတစ်ခွန်း
 ဟာ အစတုန်းကတော့ အကွရာနဲ့ အသက်ဆိုင်ဆုံး စကားတစ်ခွန်း
 ဖြစ်ခဲ့သည်။ ယခုတော့ အို ... ယခုတော့ ဒီအဖြေဆိုတဲ့ စကား
 တစ်ခွန်းဟာ မြန်မာ့နှုတ်ဖျားမှ ထွက်ပေါ်လာမည့် အဆုံးအဖြတ်
 စကားတစ်ခွန်း ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ ထိုအဖြေကို ရင်ခန့်စိုးရွံ့စွာ နားထောင်
 ရမည့်သူမှာ အကွရာ ဖြစ်နေခဲ့ရလေပြီ။

ဟင့်အင်း ... ကိုယ့်ကို မထားရစ်ခဲ့နော်။ မြန်မာရေ
 ရှင်သာ ထားရစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် ဘယ်နည်း ဘယ်ပုံရပ်တည်ပြီး ဒီ
 ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဘယ်လို ရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းရမလဲ။ သူတို့တွေ
 ကြည့်မဲ့အကြည့်ကို ဘယ်လိုခွန်အားမျိုးနဲ့ တောင့်ခံနိုင်ပါ့မလဲ။
 ဒါတွေ ကို ရင်ဆိုင်နိုင်တယ်ပဲ ထားတော့၊ မြန်မာ့ဆီက ‘အချစ်’
 ဆိုတာကို ကြားခွင့်ရပြီး ပိုင်ဆိုင်ခွင့်လည်း ရပြီးမှ ဒီအချစ်ကို
 ပြန်လည်ဆုံးရှုံးလိုက်ရတယ်ဆိုရင် အကွရာဟာ ဘဝတစ်ခုလုံး

အမှောင်အတိ ကျသွားရတဲ့ အဖြစ်မျိုးနဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့ရတော့မှာပဲ။ သိပ်သေချာတာပေါ့။ ချစ်သူထံမှ အချစ်ကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့လျက်သားနဲ့ အချိန်ဆွဲထားမိလို့ ချစ်သူကြားချင်သော အဖြေတစ်ခုကို တမင် သိမ်းဆည်းထားခဲ့မိလို့ဟူသော နောင်တတွေ တစ်လှေကြီးနဲ့ကို ဘဝတစ်ခုလုံး တိမ်တိုက်တွေ ဖုံးအုပ်ခံရတဲ့ ကောင်းကင်တစ်ခု လို့ မည်းမှောင်တိတ်ဆိတ်သွားရတော့မှာပဲ။

“မျက်နှာလည်း မကောင်းဘူး၊ မဖြေနိုင်လို့လား အကွရာ၊ ညက ကိုယ့်ကို ဖုန်းဆက်ပြောပြထားတဲ့ မေးခွန်းတွေ အကုန်ပါသားပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အခန်းအပြင် ရောက်ရောက်ချင်း သူက စိုးရိမ်ကြီး ဧွာ ငဲ့မေး၏။ အကွရာသည် လွယ်အိတ်ပုံကြီးထဲမှ သူမ၏ ငွေချူများဖြင့် ပြည့်နှက်နေသော ကချင်လွယ်အိတ်နီကလေးကို နှိုက်ရှာဖို့ ကြိုးစားခြင်းမှာ သူမ၏ မျက်နှာပျက်ယွင်းမှုကို ပြောင်းလဲလို့၍တည်း။

“ဒီမှာပါ အကွရာရဲ့၊ ကိုယ် အစောကြီးကတည်းက ယူထားပြီးပြီ၊ အကွရာက ကိုယ့်ဆီမှာရောက်နေတာ မမြင်ဘူးလား၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ခေါင်းမူးပြီး အန်ချင်လို့ပါ”

“ဟာ ... ဒါဆို စောစောက ပြောပါလား၊ အရမ်း ခံရခက်နေလား၊ ဒါဆို ဒီမှာ ခဏထိုင်နားလိုက်မလား၊ ညက အိပ်ရေးပျက်လို့ ထင်တယ်၊ သကြားလုံး ငုံ့လိုက်လေ။

ကိုယ့်ဆီမှာ အကွရာ ပေးထားတာတွေ ကျန်သေးတယ်၊ ရော့ ... ရော့ ဒီမှာ အကွရာ လွယ်အိတ်ထဲက နှိုက်ရှာမနေနဲ့တော့၊ ကိုယ့်ဆီကပဲ ယူစားလိုက်”

အကွရာသည် သူမ၏စိတ်ကို အလိုလိုက်စွာ စက္ကူပတ်ခွာပြီးသား ဘာလိသကြားလုံးကလေးအား မြန်မာ့လက်ထဲမှ သူမလက်ထဲသို့ ယူမနေတော့ဘဲ နှုတ်ခမ်းနားထိ အလိုက်တသိ ပါးစပ်ထဲ ထည့်တော့မတတ် ဖြစ်နေသည့် မြန်မာ့ လက်ညှိုးနဲ့ လက်မကြားမှ လှမ်း၍ သွားဖြင့် ကိုက်ယူလိုက်၏။ အတန်းထဲက တချို့တလေ မြင်လိုက်၍ “ကြင်နာမဲ့သူ အဆင်သင့်ရှိနေတဲ့ လူတွေများ သကြားလုံး ခွဲပေးမဲ့လူနဲ့ လွယ်အိတ် လွယ်ပေးမဲ့လူနဲ့ အားကျစရာကြီးတော့” ဟု မကြားတကြား နောက်ကြ၏။

“သွားတော့မယ် မြန်မာ”

“မမကြီးဆီ ကိုယ် လိုက်ပို့ပေးမယ်နော်၊ နေ့တိုင်းတော့ လိုက်ပို့ခွင့်မရဘူး၊ ကိုယ်က ရပ်ကြည့်ပြီး ကျန်ခဲ့ရတယ်၊ ဒီနေ့တော့ လိုက်ပို့ပါရစေ”

မမကြီးသည် သည်နေ့မှ ညီမဖြစ်သူ နံဘေးတွင် ဖေးဖေးမမနှင့် လွယ်အိတ်တောင် ကိုင်ပေးပြီး ပါလာခဲ့သော မြန်မာ့ကို အံ့ဩတကြီး စူးစမ်းတော့သည်။ သေချာတာ တစ်ခုကတော့ အရင်တစ်ခါ ချိတ်လုံချည်ဆိုင်မှာ တွေ့ကတည်းက မြန်မာရဲ့ ပျာယာခတ်အောင် ငေးမောအကူညီပေးမှုများကို ချက်ချင်း သတိရလျက် အိမ်ရောက်ရင် ထပ်မံ မေးမြန်းတော့မည် ဆိုတာပဲ

ဖြစ်သည်။ ဟင် ... ဒါဆိုရင် ငါက ဘယ်လိုဖြေရမလဲ။ အကွရာရဲ့ ချစ်သူပါလို့။

အို ... မဟုတ်သေးပါဘူး၊ မြန်မာ့ကို အဖြေမှ မပေးရသေးတာ။ ရင်မောရလေစွ၊ စိတ်ရှုပ်ရလေစွ။ အကယ်၍ ချစ်သူပါဟု ပြောထားခဲ့မိလျှင် နောက်တစ်ပတ်မှာ ရင်ဆိုင်ရတော့ မည်၊ မြန်မာ့ထံမှ တစ်စုံတစ်ခုသည် သူမအတွက် မဟုတ်ခဲ့လျှင် မမကြီး ဘယ်လို ထင်တော့မလဲ။

မြန်မာ့ဆီကရတဲ့ ယုယကြင်နာမှုများကို သာယာ မနေသင့်၊ ကြည့်နူးမနေသင့်၊ သူ့စကားတိုင်းမှာ မနစ်မွန်းသင့် မှန်းသိလျက် တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်အလိုလိုက်မှုများအတွက် ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင်ခဲ့ရပေါင်းလည်း များခဲ့ပြီ။

“နဒီ မနက်ဖြန်ညနေ ရောက်မယ်တဲ့”

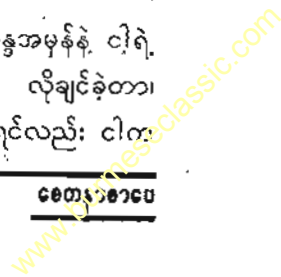
အဲဒါ ကျုပ်က ဘာလုပ်ရမလဲ။ သူ့ဘာသာလာတာ ကျုပ်နဲ့ ဘာဆိုင်သလဲဟု အော်ဟစ်ပစ်လိုက်ချင်လောက်အောင် အလိုက်မသိစွာ ပြောလိုက်သည့် မြန်မာ့ကို အဲသည့် အခိုက်အတန့် ကလေးမှာ အတော့်ကို ဒေါသဖြစ်မိတာ အမှန်ပဲ။ ဒါကြောင့် ငါ့ကို ယုယကြင်နာနေတာလား၊ သူနဲ့ ခွဲခါနီးပြီမို့ နှစ်သိမ့်နေခဲ့ တာလားဟု သံသယ ဝင်ချင်လာရပြန်သည်။ သူ့လက်ထဲမှ လွယ်အိတ်ကို လှမ်းယူပြီး တစ်ချက်မှ လှည့်မကြည့်တော့ဖို့ စိတ် တင်းလိုက်ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ သူ မသိအောင် ပြောပြရဦးမည်။ အဲဒါကတော့ ကားရဲ့ နောက်ကြည့်မှန်ထဲကတစ်ဆင့် ရပ်ကြည့်

ကျန်ရစ်ခဲ့သော သူ့ကို မျက်စိတစ်ဆုံး ခိုးကြည့်မိတာတော့ အမှန်ပဲတည်း။

ထိုနေ့၏ ညသည် အကွရာအတွက် အိပ်မက်ဆိုး များနှင့် ကုန်ဆုံးရသော ညတစ်ည ဖြစ်ခဲ့သည်။ နောက်တစ်နေ့ ၏ မနက်တွင် ခပ်ငေါင်ငေါင် မျက်လုံးများနှင့် အိမ်မှ စာလာကျက် မည့် အချိန်အား စောင့်နေသော အကွရာသည် သည်နေ့ညနေမှာ ရန်ကုန်မြေကို ပြန်လည်ခြေချတော့မည့် ချစ်သူတစ်ယောက်အား မျှော်လင့်တကြီး စောင့်မျှော်နေမည့် မြန်မာ့ကို လှမ်းဆွတ်နေခဲ့တာ တော့ အကွရာ၏ အားနည်းချက်ပဲ ဖြစ်သည်။

“အင်း ... နောက်တစ်နှစ်ရဲ့ စာသင်နှစ်မှာ အတန်းထဲမှာ အမြဲ ငေါင်နေတတ်တဲ့ အကွရာဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို အရင်နှစ်က ငေါင်နေတဲ့ မြန်မာ့အစား တွေ့ရတော့မယ် ထင်ပါရဲ့၊ တကယ်တော့ နင့်ဘက်က အပိုင်ချည်နှောင် ထားလို့ ရလျက်သားနဲ့ နင် ည့်တာကို ငါက အပြစ်တင် ချင်တယ်၊ တကယ်ဆို နဒီကို သူ့သွားကြိုတဲ့အခါ နင်လည်း လိုက်မယ်ဆိုတဲ့ အခွင့်အရေးမျိုး အရယူထားသင့်တယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါက နင့်ကို ဘယ်နေရာမဆို အနိုင်ရစေချင် တာ အမှန်ပဲ”

“မဟုတ်ဘူး အိမ်ရယ်၊ ငါက သူ့စိတ်ဆန္ဒအမှန်နဲ့ ငါ့ရဲ့ တိုက်တွန်းမှုမပါဘဲ ရွေးချယ်မှုမျိုးကိုပဲ လိုချင်ခဲ့တာ၊ အကယ်၍ နဒီကိုပဲ အလေးသာတယ်ဆိုရင်လည်း ငါက

ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ ငါ့ကို အလေးသာတယ် ဆိုရင်တော့ ဒါဟာ ငါ့ရဲ့ ဆွဲဆောင်ဖြားယောင်းမှုမပါတဲ့ ရွေးချယ်ခံရခြင်း သူ့ရဲ့ စစ်မှန်သော ချစ်ခြင်းအဖြစ် ငါ ဒီထက်မက ကျေနပ်ဝမ်းသာမိလိမ့်မယ်၊ အဲဒါကြောင့် ငါ နဒီနဲ့ ကိစ္စကို သိပြီးချိန်ကစပြီး ငါ့ဘက်က ဘာစကားတစ်ခွန်းမှ မကျွမ်းမိအောင် သူ့ကို ဘာမှ မပြောခဲ့ဘူး၊ သူက အဲဒါကို သိပ်သိချင်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ မဟုန်လှုပ်သလဲဆိုတာကို ခဏခဏ မေးတယ်၊ ငါက တမင် မျှိုသိပ်ထားခဲ့ရတာ ဘယ်လောက် ခက်ခဲသလဲ၊ တကယ်တော့ ငါလည်း မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ၊ ကိုယ့်ရဲ့ ခံစားချက်မှန်သမျှ ကိုယ်ချစ်ရတဲ့ သူ့ဆီမှာ ဖွင့်မပြောချင်ဘဲ ရှိပါ့မလား။”

“ဘာတွေမှန်းလဲ မသိဘူးဟာ၊ ကဲ ... အခုတော့ စာနည်းနည်းဖတ်ဦး၊ ဗိုင်ဗာ (Viva) မှာ တစ်လုံးမှမရရင် မကောင်းဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတို့လို ဆေးကျောင်းက လူတွေအတွက် ဗိုင်ဗာလည်း အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ နင် သိပါတယ်။”

‘မြန်မာ’ တဲ့။ အင်မတန်မှ ရိုးစင်းအေးချမ်းတဲ့ နာမည်လေးပဲပေါ့။ သို့သော် ထိုနာမည်ကလေးကို စကြားလိုက်ရတဲ့ နေ့ကတည်းက အကွရာကို တော်တော် ဒုက္ခပေးခဲ့တာပဲ ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ ခပ်ငေါင်ငေါင် အမူအရာတွေက အရာရာကို ကြင်နာစိတ်တွေ ယှိဖိတ်စေခဲ့တာပဲ ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ကြောင့် အကွရာ ဘဝမှာ တစ်ခါ မျှ ရင်မဆိုင်ဖူး

သော စိတ်အညစ်ဆုံး၊ စိတ်အလှုပ်ရှားရဆုံး ကာလများကို ရင်ဆိုင်လိုက်ရတာပဲ ဖြစ်သည်။

အကယ်၍ သူက မရွေးချယ်ခဲ့ဘူးဆိုရင်တောင် သူမကို စိတ်နာသလား မေးကြရင် ဟင့်အင်း စိတ်မနာရက်ပါဘူးဟု ရဲရဲကြီး ဝန်ခံရပါလိမ့်မည်။ အကွရာသည် မြန်မာဆိုသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ချစ်မိခြင်းမှာ နာကြည်းလိုစိတ်များ မပါ၊ ဖျော်လင့်ခြင်းများ မပါ၊ အပြစ်တင်လိုခြင်းများ မပါ၊ ပကတိ ဖြူစင်သော ချစ်ခြင်းအမှန်နှင့်သာ ချစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒါကို သူမ ချစ်သော မြန်မာလည်းမသိ။ အိမ်လည်း မသိ၊ ပြည့်တို့ နေနေတို့လည်း မသိနိုင်ပါ။ အကွရာ တစ်ယောက် တည်းသာသိသော သူမ၏ ခံစားချက်အမှန်ပင် ဖြစ်လေသည်။

နံနက်လင်းချိန်မှာ ကိုယ် အမြင်ချင်ဆုံး အရာဟာ ‘အချစ် မင်းလေးရဲ့အပြုံး’ ဟူသော ‘မင်းမရှိတဲ့နေ့တွေ ညတွေ’ လို့ ခေါင်းစဉ်ရှိသည့် ရင်ဂို၏ သီချင်းတစ်ပိုင်းတစ်စကို ညည်းခံသလိုပါပဲ။ အကွရာသည် သူမ၏ နံနက်လင်းချိန်တိုင်းမှာ မြန်မာ့အပြုံးကို မြင်ချင်စိတ်နဲ့ စတင်တာပဲ ဖြစ်သည်။

အကြင်နာကြီးတဲ့တိမ်တိုက်တွေ

“အဲဒါ တကယ်ပဲလား ကို၊ နဒီကို တမင် စိတ်ညစ်ရအောင် နောက်တာလားဟင်၊ နဒီ မယ့်ချင်ဘူး၊ ကို နောက်နေတာပဲ လို့ နဒီ ယူဆတယ်”

“မဟုတ်ဘူး နဒီ၊ ကိုယ် တကယ် ပြောနေတာ၊ ကိုယ့် မှာ နောက်ထပ် ချစ်သူကလေးတစ်ယောက် ရှိနေပြီဆိုတာ တကယ် အဖြစ်အပျက်ပဲ၊ နဒီကို ညာတာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို ကိုက နဒီနဲ့ မလိုက်ခဲ့တော့ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား၊ နဒီ ကြိုးစားသမျှတွေဟာ ကိုနဲ့ အတူတူနေရလို့စိတ်နဲ့ ကြိုးစားနေခဲ့တာတွေပါ ကို၊ ကိုကို သူဌေးသားတစ်ယောက် ဆေးကျောင်းသားတစ်ယောက်ကို အပိုင်ဖမ်းတယ်ဆိုတဲ့ အမြင်နဲ့ ကြည့်မဲ့ဒဏ်တွေ မခံချင်လို့ ကိုနဲ့ မခွဲချင်တာတောင် ခွဲပြီး နဒီ ကျိတ်ကြိုးစားခဲ့သမျှ ကိုနဲ့ နဒီအတွက်ပါပဲ”

“နဒီက ဘာလို့ ဒီမှာ ပြန်မနေချင်ရတာလဲ၊ နဒီကို အကျပ်ကိုင်တာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ နဒီသာ ဒီမှာနေပြီး

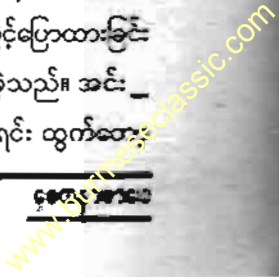

ကိုနဲ့အတူ ရှိခဲ့မယ်ဆိုရင် ဒီအဖြစ်မျိုး ပြစ်လာရော အကြောင်းမရှိဘူးဆိုတာ နဒီ တွေးမိရဲ့လား၊ ကိုယ် အတန်တန် တားတဲ့ကြားက နဒီ ကိုယ့်စကားကို လွန်လွှာ ရှုသွားခဲ့တာကို ကိုယ် အပြစ်မတင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ကို နဒီ ဘာလုပ်မယ်၊ ဘာတွေ ကြံစည်ထားတယ်ဆိုတာမျိုး ကိုတောင်မှ အရိပ်အမြွက် သိခွင့်မပေးခဲ့တော့ ကိုယ်လည်း နဒီ တကယ်ပဲ အားလုံးကို မေ့မစ်လိုက်ပြီ ထင်ခဲ့တာပေါ့”

“ကို သစ္စာမရှိဘူး”

“တစ်ဖက်သတ် မပြောပါနဲ့ နဒီ၊ ကိုယ့်ဘက်က ဒီကိစ္စကို အသိပေးထားတာပဲ ရှိသေးတယ်၊ အခုချိန်ထိ ကိုယ် ဘယ်သူ့ကို ရွေးချယ်မယ်လို့ မပြောသေးဘူး၊ ကိုယ်ပြန်မ ချင်တာက နဒီ ပြန်လာခဲ့ပါ။ နဒီ ပြန်လာရင် ကိုယ် ဘယ်သူ့ကို ရွေးရမလဲ ဆိုတာကို တိတိကျကျ ဆုံးဖြတ် မယ်”

စာမေးပွဲ ဗိုင်းဗာ နောက်ဆုံးနေ့တွင် သူသည် ပြစ်ရှိသူ တစ်ယောက်ပမာ အကွရာကလေးအား မျက်နှာချင်း ဆိုင်ဘဲ ရှောင်ရှားမိခဲ့သည်။ ပြီးတော့ နဒီနဲ့ချိန်းထားရာ စားသောက် ဝိုင်းကလေးမှာ ရောက်ပြီးတဲ့နေ့ကတည်းက ဘာမှဖွင့်ပြောထားခြင်း ရှိသည့် အကွရာနဲ့ သူ့ရဲ့ပတ်သက်မှုကို ဖွင့်ပြောခဲ့သည်။ အင်း ခုချိန်လောက်ဆို စာမေးပွဲပြီးပြီးချင်း အောင်စာရင်း ထွက်ထား

မည်ကို သိကြသော ကျောင်းကလူတွေသည် အောင်စာရင်းကို မျှော်တလင့်လင့် စောင့်ဆိုင်းနေကြမည်။ အကွရာရော သူ့ကို အဖြေပေးပါမည်ဟု ကတိပေးခဲ့၍ သူမအား မျက်နှာချင်း မဆိုင် မိအောင် ရှောင်ရှားနေသော သူ့ကိုများ ရှာနေမလား။

ဒါမှမဟုတ် 'နဒီ ပြန်ရောက်နေတယ်' လို့ သူ့ အသိပေးထား၍ သူ့ကို ရှာမတွေ့သောအခါ သူမ၏ အရှုံးတစ်ခု အတွက် ကြေကွဲနေလိမ့်မလား။ မရည်ရွယ်ခဲ့ပါဘူး အကွရာ။ အရှင်းဆုံးနဲ့ အပြတ်သားဆုံးအဖြေကို ကိုယ်တိုင်တောင် ရှာမရ ဖြစ်နေခဲ့ပြီမို့ အရာရာကို ခေါင်းအေးအေးနဲ့ဖြေရှင်းဖို့ နဒီ အဆုံး အဖြတ်ကိုပဲ မူတည်ဖြေရှင်းရန် ရည်ရွယ်ခဲ့ပါသည်။

မှန်တာပြောရရင် နဒီကိုလည်း ချစ်သည်။ အကွရာ ကိုလည်း ချစ်မိသည့်စိတ်အပြင် ညီမလေးတစ်ယောက်လိုပါ တွယ်တာမိပြီမို့ ကိုယ်တိုင်တောင် ယှဉ်၍မရွေးရဲအောင် ဖြစ်နေခဲ့ရပြီ။ အဓိကကတော့ နဒီပဲ နဒီသာ ဆုံးဖြတ်ပါစေ။ နဒီဟာ ဘယ်တော့မှ သူ့ရဲ့ တောင်းဆိုမှုတွေကို မလိုက်လျော့ မလိုက်နာ အသိအမှတ် မပြုခဲ့သူမို့ ဒီလို နောက်ဆုံး ဆုံးဖြတ်ရမည့် အခြေအနေတစ်ခုမှာ နဒီဟာ သူ့အပေါ်ချစ်စိတ်နဲ့ ယှဉ်ဆုံးဖြတ်မလား။ သူမရဲ့ မာနနဲ့ ယှဉ်ပြီး ဆုံးဖြတ်မလား။

"ဘယ်လိုလဲ နဒီ ဒီတစ်ခါ ကိုယ့်စကားကို နဒီ နားထောင် ပါလား။ နဒီသာ ဒီကို အပြီးအပိုင် ပြန်လာခဲ့ရင် ကိုယ်က

နဒီနဲ့ အကွရာကို ယှဉ်ပြီးရွေးချယ်ဖို့ အဆင်သင့် ဖြင်ထား မယ်လေ"

"ဘာလဲ နဒီ ပြန်မလာနိုင်ဘူး၊ ကိုပဲ နဒီနောက် လိုက်ခဲ့ ဆိုရင် ကိုက အကွရာကို ရွေးမယ်ပေါ့။ နဒီ ပြန်လာမယ် ဆိုမှ အကွရာနဲ့ ယှဉ်ပြီးရွေးဖို့ ဆုံးဖြတ်မယ်ပေါ့။ အဲဒါ ကို အကျပ်ကိုင်တာပဲ စကားထဲကိုက နဒီ မလုပ်နိုင်တဲ့ အကြောင်းအရာတစ်ခုကို တောင်းဆိုပြီး နဒီကို အကျပ်ကိုင် တာဟာ ကိုရဲ့ အတွင်းစိတ် အမှန်ကိုပြနေတယ် ကိုရဲ့ ကိုက တကယ်တော့ အကွရာကို ပိုပြီး ရွေးချင်နေတာ မဟုတ်လား။ ဘယ်လောက် ခံပြင်းစရာ ကောင်းလိုက်သလဲ နဒီက ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ကိုယ်တိုင်ပဲ ရွေးချယ်ချင် တယ်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်က အခြား မိန်းမတစ်ယောက် နဲ့ ယှဉ်အရွေးချယ်ခံရမဲ့ အဖြစ် မျိုးကို လုံးဝ မလိုလားခဲ့ဘူး။ နောက်ပြီး စဉ်းစားကြည့်လိုက်ရင် နဒီက ကိုရဲ့ အချစ်ဦးပါ နောက်မှတွေ့တဲ့ မိန်းမနဲ့ ယှဉ်အရွေးခံရလောက်အောင် ကိုအချစ်တွေက နဒီအပေါ် မမှန်ကန်ခဲ့ဘူး မပြည့်ဝခဲ့ဘူး ဆိုတာ သိသာနေပြီ။ ကြည့်စမ်း အကွရာဟာ တော်တော် အစွမ်းထက်တဲ့ မိန်းမပဲ နဒီနဲ့ကိုနဲ့က သုံးနှစ်ကျော်ကျော် လောက်တောင် ချစ်ခဲ့သူပါ။ အကွရာကတော့ တွေ့ကြတာ ဖြင့် တစ်နှစ်မပြည့်ခင် ကာလအတွင်း နဒီထက်ထောင်

ကိုကို တော်တော် လွမ်းမိုးနိုင်ခဲ့တာပဲ နဒီနဲ့ ယှဉ်နိုင်လောက်တဲ့ ကိုရဲ့ အချစ်တွေကိုလည်း ရခဲ့တာပဲနော်၊ အေးလေ ဘယ်တူမလဲ အကွရာက ကျော်ကြားတဲ့မိန်းမ လူတကာ ငေးခံရတဲ့ မိန်းမ နဒီထက် ချမ်းသာကြွယ်ဝပြီး ဂုဏ်သရော် တဲ့ မိန်းမဆိုတာ နဒီ မေ့သွားတယ်၊ ဟုတ်တယ် နဒီက ကို လက်တွဲလောက်တဲ့ အရည်အချင်းမျိုးမှ မရှိတာ”

မှားနေပြီ နဒီထင်တာတွေ မှားနေပြီ။ နဒီ မင်းဟာ ဘယ်တော့မဆို မင်းရဲ့အချစ်ထက် မင်းရဲ့ မာနတွေကို သိပ်ဦးစား ပေးလွန်းနေပြီ။ မင်းနဲ့ အကွရာကို အတူတူ ယှဉ်ရွေးတော့ရော ဘာဖြစ်သလဲ။

မာနမထားသင့်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကို မာနထားနေခဲ့ တယ်။ မြန်မာသည် စကားပြောရတာ လက်ပေါက်ကတ်လှသော သူ မကြားချင်သည့် ခန့်စကားတွေ၊ အထင်လွဲစကားတွေနှင့် နှိပ်စက်သော နဒီကို စိတ်ပျက်လက်ပျက် ငေးနေမိတော့သည်။ လက်က နာရီကိုအကြည့်ဝယ် ညနေ လေးနာရီခွဲခါနီးကို ညွှန်ပြ နေခဲ့သည်။ သည်အချိန်လောက်ဆို အောင်စာရင်း ထွက်ရောပေါ့၊ အောင်မယ်လို့ သေချာပြီးတဲ့ အောင်စာရင်းကို ကြည့်ချင်တာထက် အောင်စာရင်း ကြည့်သူတွေကြားမှာ အားငယ်သည့် မျက်ဝန်းက လေးနှင့် သူ့ကို မျှော်လင့် ရှာဖွေမည်ဖြစ်သော အကွရာကို တွေ့ချင်တယ်ဆိုရင် နဒီ စိတ်ဆိုးဦးမည်။

အဖြေဆိုတာကို တရားဝင် မကြားရခင်ကတည်းက သိနှင့်ပြီးပေမဲ့ ဖြစ်နိုင်ရင် အကွရာ၏ နှုတ်ဖျားမှအဖြေကို ကြားချင် သားပင်။ နေစမ်းပါဦး အခု လောလောဆယ် ငါ့နားမှာ ရှိနေ သူဟာ သိပ်ချစ်လွန်းပါတယ်ဆိုပြီး သူငယ်ချင်းတချို့ကို ဖွင့်ဟကာ တမ်းတခဲရတဲ့ နဒီလေ၊ သူ့ရဲ့အချစ်ဦး ကောင်မလေးလေ။ အရာ ရာကို နိမ့်ကျတဲ့ဘဝနဲ့ တစ်ယောက်တည်း ကြုံကြုံခဲ ရင်ဆိုင်နေရလို့ သနားစိတ်နဲ့ စတင်လာတဲ့ အချစ်ကိုရခဲ့တဲ့ ကောင်မလေးလေ။ အခုချိန်မှာ သူ့စိတ်တွေဟာ နဒီ သည်မှာပြန်နေမလား၊ ဟိုမှာပဲ အပြီးနေမလားဆိုတဲ့ အဖြေကို မျှော်တလင့်လင့် ဖြစ်နေသင့်တယ်။

နဒီ ပြန်လာပါမလား ဆိုတာကို စိုးရိမ်တကြီး ဖြစ်နေသင့်တယ်။ တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီထင်ရဲ့။

“ရှင်းရှင်းပဲပြောမယ် ကို၊ နဒီက ဘယ်နေရာမဆို ပြိုင်ဘက် မရှိအနိုင်ရချင်တာ၊ အခုတော့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ပိုင်ဆိုင်ရဖို့အတွက် တခြား မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ပြိုင်လှရမဲ့ အဖြစ်မျိုးကို လုံးဝ ခံပြင်းတယ်”

“နဒီက အချစ်ဆိုတာကို ဘာလို့ မေ့ပစ်တာလဲ”

“အို ... သွားစမ်းပါ ဘာလဲ ဒီအချစ်၊ အချစ်က ယုံရ သလား အခု ကိုကိုပဲကြည့် နဒီကိုပဲ ချစ်ပါတယ် ရေရွတ် နေတဲ့ကြားက နောက်တစ်ယောက်ကို ချစ်လို့ရသေးတာပဲ၊ တော်စမ်းပါ အချစ်ကို လုံးဝ မယုံကြည်တော့ဘူး ကို”

“နဒီ ပြန်လာခဲ့မယ် မဟုတ်လား”

“ရိုးရိုးသားသား ကိုက ပြန်လာခဲ့ပါဆိုရင် နဒီ ပြန်လာချင် ပြန်လာမိလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ယှဉ်အရွေး ခံရဖို့ဆိုရင်တော့ နဒီက ဆော့ရိုးပဲကိုလို့ ငြင်းမယ်သိလား၊ ဘယ်လောက် ရှက်စရာကောင်းလဲ မြန်မာဆိုတဲ့ ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို ပိုင်ဆိုင်ရဖို့ နဒီက အခုရနေတဲ့ အောင်မြင် မှုတွေကို လက်လွှတ်ရမတဲ့၊ ရယ်ပဲ ရယ်ပစ်လိုက်ချင် သေးတော့”

သူ့အချစ်တွေကို အင်မတန်မှ စော်ကားလိုသော မာနစကားတွေ နဒီ ပြောရက်ခဲ့သည်။ ချစ်ရတဲ့နဒီ ဘာကြောင့် သည်လို့ ပြောင်းလဲသွားသလဲကို မြန်မာသည် မယုံကြည်နိုင် လောက်အောင် အံ့ဩမိတော့သည်။

“သွားကြမယ် ကို”

“နဒီ ဖြေဖို့လိုသေးတယ်”

နဒီသည် တဟားဟား ရယ်ပစ်လိုက်၏။ ထို့နောက် လက်ကိုင်အိတ်ကိုကိုင်၍ ထရပ်ကား ...

“ဖြေစရာမှ မလိုတော့တာ နဒီ စကားထဲမှာ အဖြေပါနေပြီ ကိုတို့ လက်ထပ်ကြမယ် ပြန်လာခဲ့ဆိုရင် ပြန်လာမယ်၊ အကွရာနဲ့ ယှဉ်ရွေးခံရဖို့ ပြန်လာခဲ့လို့ ကိုက ပြောခဲ့တဲ့ အတွက် နဒီ ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာဘူး၊ ဘယ်လိုလဲ ကို၊ ကိုစကားကို ပြင်နိုင်သေးတယ်နော်”

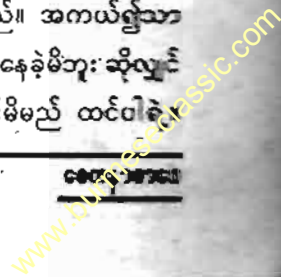
ရိတ်တိ စကားတို့ဖြင့် သူ့ကို နှိပ်စက်သေသည့် အယူအဆတွေ လွဲမှားနေသော နဒီသည် ဘယ်တော့မှ သူ့ကို အလျှော့ပေးမည် မထင်။ သူမ ဖြစ်ချင်တာကိုဖြစ်အောင် လုပ်သူ နေပြန်သည်။ သည်လို နောက်ဆုံး အဆုံးအဖြတ်ကလေး တစ်ခု မှာတောင် သူနဲ့ မာနချင်း ယှဉ်ပြိုင်နေခဲ့ပြန်သည်။

“ပြောပြီးသား စကားကို မပြင်တော့ပါဘူး နဒီ”

“ကဲ ဒါဆိုလည်း ကိုက နဒီနဲ့ အကွရာဆိုတဲ့ မိန်းမနဲ့စိ ယောက်ကို သိပ်ပြီး ယှဉ်ရွေးချင်နေမှတော့ နဒီက ဆုံးဖြတ် လိုက်ပါမယ်၊ ဒီယှဉ်ပြိုင်မှုကြီးကို မုန်းလို့ နဒီ ဘယ်တော့မှ ကိုရဲ့ ပြန်လာပါဆိုတဲ့ တောင်းဆိုချက်ကို မလိုက်လျော တော့ဘူး၊ သည်ဝေခွဲရခက်တဲ့ ကိစ္စကြီး ပြီးပြတ်သွားလို့ စိတ်ချမ်းသာသွားပြီ ထင်ပါရဲ့ကွယ်”

နဒီသည် သူ့ရှေ့က ခပ်သွက်သွက် ကြိုလျှောက်သွား နှင့်၏။

အကွရာဟာ မာနမကြီးဘူးတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ရှိသင့်ရှိထိုက်တဲ့ မာနထက်ပိုနေတဲ့ နဒီနဲ့ယှဉ်ရင် သူမရဲ့ မာနကလေးက သူ့အပေါ်မှာ မဖြစ်စလောက်ကလေးဟု တဖြည်း ဖြည်း ယှဉ်ကြည့်တိုင်း သိမြင်လာခဲ့တော့သည်။ အကယ်၍သာ အကွရာဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကိုသာ ချစ်မနေခဲ့မိဘူး ဆိုလျှင် တော့ နဒီရဲ့ မာနတွေကို တစ်မျိုးတစ်ဖုံ မြင်မိမည် ထင်ပါရဲ့။

“အခုကတည်းက နှုတ်ဆက်လိုက်ပါတယ် ကို၊ မနက်ဖြန် ညနေ နဒီ ပြန်တော့မယ်၊ ကိုရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက် ပြင်ရင် ရသေးတယ်နော်၊ နောက်နေ့ တစ်နေ့လုံး ကျန်သေးတယ်”
 “မပြင်ပါဘူး နဒီ၊ အမြဲတမ်း ဒီအတိုင်းပဲ”

ကားတစ်ခါကို ဆောင့်ပိတ်သံနဲ့အတူ နဒီ ခြေသံက ဝေး၍ သွားတော့၏။ နဒီအိမ်ကို အရောက်ပြန်ပို့ပေးခဲ့သောကြောင့် ညခုနစ်နာရီနီးပါး ရှိနေခဲ့ပြီ။ ဒီအချိန်ဆို ကျောင်းမှာ လူရှင်းနေ လောက်ပြီ။

အကွရာလည်း အိမ်ပြန်ရောပေါ့။ အကွရာ ... အကွရာတဲ့။ ဒီနာမည်ကလေးကို ရေရွတ်မိစဉ်မှာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲ စွာ ကျိတ်ငိုနေမည့် မျက်ဝန်းကလေးတစ်စုံအား စိတ်ကူးထဲမှာ ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာတော့သည်။ အို ... နာကျင်လွန်းပေစွ။ သူမကလေးရဲ့ နှုတ်ခမ်းမှာ ထာဝရတင်နေမည့် အပြုံးကလေးတွေ သူ့ကြောင့် ပျက်ပြယ်သွားရပြီ။ လက်လက်တောက်နေသော မျက်ဝန်းကလေးမှာ မျက်ရည်တွေနဲ့ လိမ်းကျခံရပြီ ဆိုခြင်းအား ရင်ထဲတွင် တစစ်စစ် နာကျင်အောင် ယူကျုံးမရ ဖြစ်မိပါသည်။

“အကွရာ ရှိပါသလားခင်ဗျာ”

“အကွရာ ခေါင်းမူးလို့ အိပ်နေပါတယ်၊ ဘယ်သူလို့ ပြောလိုက်ရမလဲ၊ မှာစရာရှိရင် မှာခွဲပါ”

“နေပါစေ သူ စာမေးပွဲအောင်လား သိချင်လို့ပဲ”
 “အောင်ပါတယ်ကွယ် ကလေးရော ဘယ်သူလဲ၊ သမီးတို့ ကျောင်းကလား”
 “ဟုတ်ကဲ့ ကျောင်းကပါ၊ မနက်ဖြန်မနက်ကျရင် သူ့ဆီ ကျွန်တော် လာလည်မယ်လို့တော့ မှာပေးပါ ခင်ဗျာ”
 “ဘယ်သူလဲကွယ် သားနာမည်လည်း ပြောခွဲပါဦး”
 “မြန်မာပါ ခင်ဗျာ သူ သိပါတယ်၊ သူ့ဆီမှာ ကျွန်တော် တောင်းစရာတစ်ခု ကျန်နေတယ်လို့ ပြောပေးပါ၊ သူ သိပါတယ်၊ ဒီနေ့ ကျွန်တော် ကျောင်းပြန်ရောက်တာ နောက်ကျသွားလို့ မတောင်းလိုက်ရဘူးလို့လည်း ပြောပေး ပါ”

ဖုန်းချပြီးသောအခါ နောက်တစ်နေ့၏ မနက်လင်း ချိန်အား ကြိုတင်မှန်းဆကာ ရင်ခုန်နေမိသည်။ ခေါင်း တကယ်ရော မူးတာလား အကွရာ။ ခေါင်းအုံးမှာ ရွဲစိုနစ်နေမဲ့ မျက်ရည်တွေ အတွက် ကိုယ့်ရဲ့ အချစ်တွေနဲ့ လျော်ပေးပါ့မယ်။ သည်အချစ်တွေ ဟာ အကွရာနဲ့ ထိုက်တန်လို့ ရခဲ့တာပဲ။

နဒီကို ချစ်သည်။ သို့သော် နဒီက တစ်ဆိတ် မာနချင်းပြိုင်လွန်းသည်။ ဒါကြောင့် နဒီ တောင်းဆိုချက်ကို မလိုက်လျောခြင်းအား တသသ ဖြစ်မနေမိတော့ပါ။

www.burmeseclassic.com

ရှင်မိုး (ဆေးတက္ကသိုလ်)

မင်းမရှိတဲ့နေ့တွေ မနေချင်တော့ဘူး၊ မင်းမရှိတဲ့
ညတွေ မနေချင်တော့ဘူး၊ မင်းမရှိတဲ့ဘဝမှာ မနေရဲဘူး အချစ်ရယ်။
ဟု သီချင်းတစ်ပိုင်းတစ်စအား စိတ်လွတ်ကိုယ်
လွတ် ရေရွတ်မိခဲ့သည်။

အကြင်နာကြီးတဲ့ တိမ်တိုက်တွေ

ထို့နောက် နှစ်ယောက်ပြိုင်တူ ထပ်မံ၍ ရယ်လိုက်
သောအခါ သူတို့နှစ်ယောက်၏ ရယ်သံများအောက်တွင် ကမ္ဘာ
လောကကြီးတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်သွားရတော့သည်ဆိုလျှင် ပိုတယ်
ထင်ကြမလား။

တကယ်ပဲ ဖြစ်သည်ကွယ်။ တကယ်ပဲ။

အကွရာသည် နံနက်လင်းချိန်တွင် သူမ အမြင်ချင်
ဆုံးဖြစ်သော အပြုံးတစ်ခုကို မြင်ခွင့်ရလိမ့်မည်ဟု တစ်ခါဖူးမျှ
မမျှော်လင့်ခဲ့ချေ။ နောက်ပြီး တစ်ခါမှ မတောင့်တဖူးသော
အရာတစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရလိုက်၍ မယုံကြည်ရဲသလို ဖြစ်နေခဲ့
သည်။

“ဒါဟာ အိပ်မက်မဟုတ်ဘူး မေရေ”

ဟု သူမ၏ ချစ်သူက ခပ်တိုးတိုး နှစ်သိမ့်သောအခါ
ချစ်သူ၏ လက်ဖဝါးအား ယုံကြည်စိတ်ချစွာ မြဲမြဲမြဲမြဲ ဆုပ်ကိုင်
ထားမိသည်။ အို .. နွေးထွေးလေစွ။

‘ချစ်တယ်’ဟု ဖြေကြားလာသောအခါ သူမ၏
ချစ်သူက ကြည်ကြည်နူးနူး ထပ်မံ၍ ရယ်လိုက်ပြန်ပါသည်။

“ကိုယ့်အတွက် အကြင်နာတွေ အများကြီးပါတဲ့ တိမ်တိုက်
ကလေးရဲ့ ဖုံးလွှမ်းမှုကြောင့် ကိုယ်ရဲ့ ဘဝတစ်ခုလုံး ငြိမ်း
ချမ်းတိတ်ဆိတ်သွားပြီဆိုတာ သိလား၊ မင်းသိရဲ့လား
အကွရာကလေး”

www.burmeseclassic.com

အကွရာက ပြောပါသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ချစ်သူဆီကရတဲ့ ချစ်ခြင်းတစ်ခုဟာ ဘယ်ပုံစံနဲ့ပဲ ဖြစ်နေပါစေ၊ အရေးကြီးတာက ကိုယ်က အမြတ်တနိုး လက်ခံတတ်ရင် ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား၊ တာလိုသေးလို့လဲနော်”

တဲ့လေ။

အကွရာသည် မြန်မာဆိုသော အမျိုးသားလေးထံမှ သူမအတွက် ပေးအပ်ခဲ့သော ချစ်ခြင်းတစ်ခုအား ဤကဲ့သို့သော ခံယူချက်ဖြင့် အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်လက်ခံကာ မြတ်နိုးနိုင်ခဲ့သူပဲ တည်း။

အောင်မြင်

(အေးတက္ကသိုလ်)

1:15 AM

26th June, Monday, 1995.